# GELİNCİK GÜNCESİ

# RICHARD BACH

## Havacı Gelincikler Gökyüzünde



Martı'nın yazarından


Yel Değirmeni

# RICHARD BACH

## GELİNCİK GÜNCESİ

Yazar tarafından resimlendirilmiştir

Çeviri: Emin Sınır

# HAVACI GELİNCİKLER GÖKYÜZÜNDE



Yel Değirmeni

GELİNCİK GÜNCESİ

Havacı Gelincikler Gökyüzünde / Richard Bach

1. Basım: Mart 2004, Yel Değirmeni

Kitap Tasarımı: Bekir Akgün

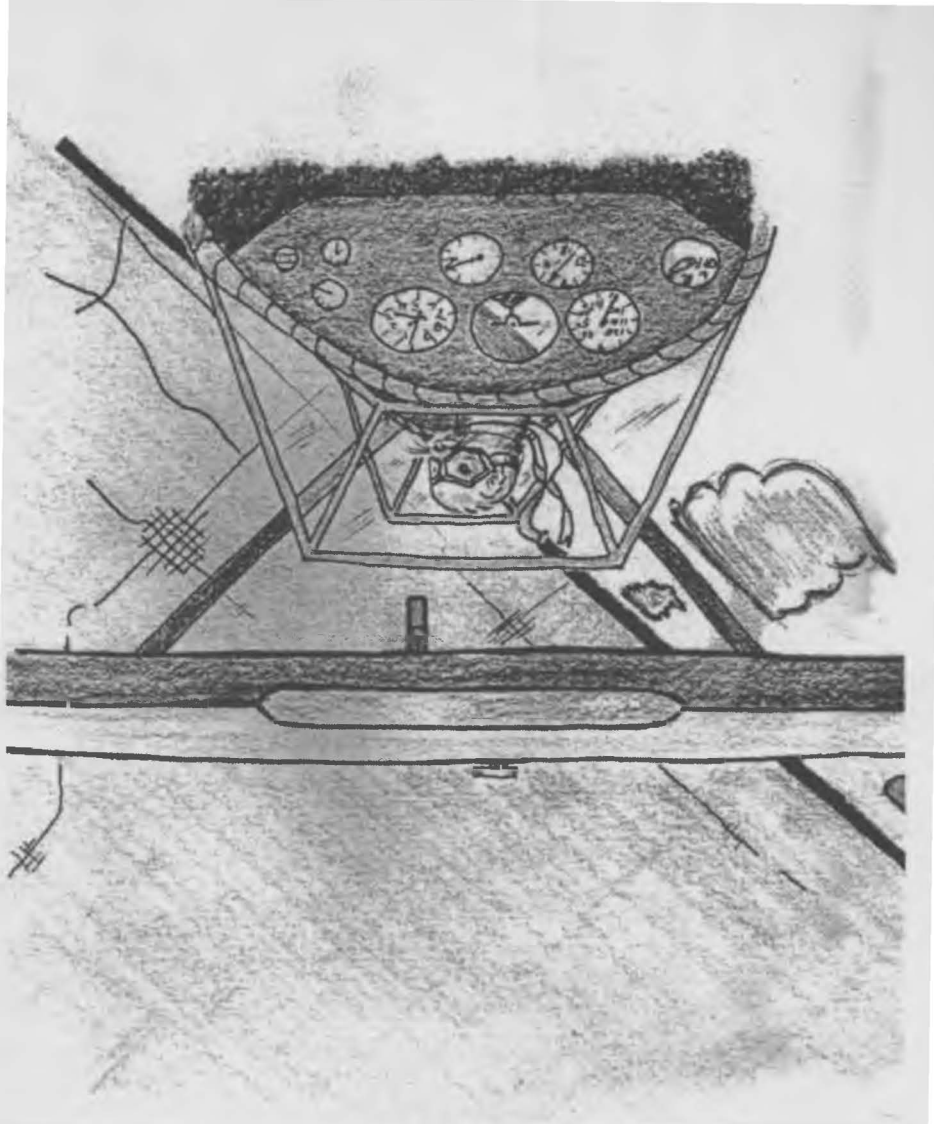
Kitap Matbaası'nda basılmıştır.

Türkçe yayın hakları Kesim Ajans aracılığıyla
Yel Değirmeni Yayınları'na aittir.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.
Kaynak gösterilmek koşuluyla alıntı yapılabilir.

İnternet Satış Adresi: www.dharma.com.tr/dukkan

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Bach, Richard
Havacı Gelincikler Gökyüzünde
1. Öykü 2. Fantastik Kurgu
İstanbul, Yel Değirmeni, 2004, 144 sayfa

ISBN: 975-8876-04-X



# HAVACI GELİNCİKLER GÖKYÜZÜNDE

Çeviri: Emin Sınır

# ᛋᚨᛉ ᛟᛇᚱᚱᛇᛉ ᚳ ᚲᛏ ᛋᚨᛉ ᛇᚳ ᛗᚣᛇ

ᚳ ᛕᛊᛖᚲᚣ ᛟᛇᚱᚱᛇᛉ, ᚣᛊᛖᛏᚲᚣ ᛋᚨᛉ ᚣᛟᛇ. ᚷᛖᛏᚣᚣ ᛟᛊᚱ ᛟᛏᛖᚣᛇᚣᛟ ᛏᚲᚣ ᛊᛟ ᛏᚣᛊᛋᚨᛕ, ᚣᛋᚱᛇᛉᛏᛟᛇᛏ ᛊᚲ ᚳ ᛟᚱᚳ ᛖᛇ ᛊᛟ ᚷᚳ ᛖᚷᚷᛊᛊ.

ᛟᚳ ᚣᛋᚲᛏᚲᚣ ᛋᚨᛉᛇᚣᛇ ᛖᚣᛕᛊᚲ ᛟᚾᛏᚣ ᚣᚱᛖᚣᛟ ᛖᛇᛊᛖᛟᚣᛏᚾᚱᚣ ᚾᛏᚲᚣ, ᛕᛇ ᛏᛞᛖᚣᛕᛇᛏ ᛟᚱᛊᛖᛟ ᚾᛏᚣᛇᛉ ᛕᛟᚳ ᛏᚱᚳ ᚣᛟᛇᛏ ᛊᚱ ᛋᚨᛉ ᚷᚱᛊᛖᚲᛏ.

ᚳ ᚣᚳ ᛏᚲ ᚳ ᚲᛏ ᚳ ᚣᚳ ᛏᚲ ᛟᛇ ᛋᚨᛉ ᛋᚱᛏᚣᛏ ᛊᛊ ᛟᛞᚣᛕ, ᚳ ᛟᛋᚣᚱ ᛇᚳ ᛏᛇ ᛏᚱᚳ ᚣᛟᛇ ᛟᚳ ᚣᛟᛇᛏᚲᚲᚣ ᛏᛞᛖᚣᛕᛇᛏ ᛏᚲᚣ. ᚱᛏᚣᛟᛏᚲᚣ ᛇᛏᚣ ᚣᛏᛟᛇ ᛊᚱ ᛋᚨᛉᛇᚣᛇ. ᛏᚲ ᚣᛏᛖᛞᛇ ᛇᛇ ᚣᚣᛇᚳ ᚱᚲᛇᛇᛏ ᛊᚱ ᛟᚣᚣᛕ ᚳ ᚲᛏ ᚲᛊᛋ ᛋᚱ ᛏᚱᚳ ᚣᛟᛇ, ᛏᛏᚱᛏᚣᛏᚣᛏᚲᚣ ᛇᛏᚣᛇᛉ ᛏᚲ ᚱᛏᚣᛟᛏᚲᚣ ᚳ ᛏᚱᚣᛟ, ᚣᚳ ᚲᛏᚲᚣ ᚣᛟᛇᛏᚲᚲᚣ ᚣᛟᛇᛏᚲᚲᚣ ᚳ ᚣ ᚣᛋᛇᛇ ᛇᚲᛏ ᛊᛟ ᛇᚳ ᛏᛏᛇ ᛟᚣᚣᛏᚣᛇᛇᛉ. ᛇᛇ ᚳ ᛟᛏᚣᚣᛟᛇᛏ ᚳ ᛏᛏᚣᛇᛉᛏᚣᛇᛏ, ᚳ ᛟᛏᚲᚣ ᚣᛟᛇᛏᚲᚲᚣ ᛇᛏᚣᛇᛉ ᚣᛟᛇᛏᚲᚲᚣ ᛋᚨᛉ ᛊᛏᚣᛇᛉᚱᚲᚣ ᚳ ᛋᚨᛉᛇᚣᛇ ᚳ ᚲᛏ ᚲᛊᛋ ᛋᚱ ᛏᚱᚳ ᚣᛟᛇ, ᚣᛋᚱᛇᛉᛏᛟᛇᛏ ᛊᚲ ᚳ ᛟᚱᚳ ᛖᛇ ᛊᛟ ᚷᚳ ᛖᚷᚷᛊᛊ.

ᛊᚲᛇᛉ ᛏᚲᚳ ᛕ ᚳ ᚲ ᛇᚳ ᚣᛋᚲᛏᚲᚣ ᛋᚨᛉᛇᚣᛇ ᛋᛊᚳ ᚱᛕᛇᛏ ᛕᚳ ᚲᛏ ᚣᛋᚲᛏᚲᚣ ᛟᛇᚱᚱᛇᛉ ᚳ ᚲᛏ ᛇᛇᛏᚣ ᛋᚨᛉᛇᚣᛇ ᛋᛊᚳ ᚲᛏ

ᛋᚾ᛫ ᚱᛏᚢᚨ ᛃᚾᛏᚾ᛬ ᛃᚾᚾ ᚾᛃᚺᛏᚾᚢᛚᚨ ᛁᚾᚱᚾ
ᛏᛏᚾᛏ ᛊᚺᚱ᛫ ᛟᚾᚾ᛬ ᛟᛊᚱ ᛏᛃ ᚾᛃᚾᚾᚺᚢᚾᛏ ᛋᛊ
ᛃᚾᚾᛞᚺ ᛃᚾᛟ᛫ ᛏ ᛁᚾᛟ᛫ ᚨ ᛃᚾᚾ ᚾᛟ᛫ ᛟᚾᚾᛞ
ᚾᛟ᛫ ᛏᛏ ᛁᛟ᛫ ᚾ ᛃᚱᚺᚺᚾ᛬ ᛃᚾᛟ᛫ ᚨ ᛟ᛫
ᛟᚾᚱᚱᚾᛋᛁᚢᚾ ᚷᚺᛟ᛫ ᛏᚾᚾ ᛁᛟ᛫ ᚾ ᛊᚢ ᛃᚾᚾ
ᚾᚱᛊᚺᚢᛏ᛬

ᚢᚾᚾ ᚢᛊᛏ ᛏᛏᚾᚺᛟ᛫ ᛞᚾᛏ ᚷᛞ ᛃᚾᚾ
ᚾᛟ᛫ ᚾᚾᚽ ᚷᚢᚾᚾ ᛁᛊᚱᛏᚾᚾ᛬ ᚢ ᛃᚾᚾᛏᚱ
ᛃᚾᛟ᛫ ᛏᚾᚾᛏᚱ ᛋᚢᛏ ᛃᚾᚾᛞᚺ᛬ ᚢᛟᛊᚱ ᛃᚾᚾ
ᚺᛟ᛫ ᚱᛜ ᛊᛜ ᛃᚱᚺᚾ ᛟᚢᛏᚾᚷᚾᛉ ᛏᚾ ᚢᛊᛏ
ᛊᚺᚱ᛫ ᛜ ᚾᛏᚾᛃᚺᛏᚾ ᚷᚺᛏᛉ ᛊᚺᚱ
᛫᛫᛫ ᛏᛉᛏᛃᚺᛏᚾ᛬ ᚢᛊᛏ ᛊᚺᚱ ᚾᚷᚾᚾᛏ ᚷᚺᛏᚾ
ᛊᚺᚱ ᛏᛊᚷ ᛏᚢ ᛃᚾᚾ ᚾᚷᛏ᛫ ᛏᛃᚾᚾ ᚾᚾ ᛟᛏᚢᛏ
᛫᛫᛫ ᚷᛊᚺᚾᚷ ᛏᚾᚾ ᚾᚾ ᚱᛃᚾᚷ᛬᛫

ᛃᚾᚾ ᚾᛃᚺᛏᚾᚢᛚᚨ ᛜᛏᚾᛃᚾᚾᚾᛏ᛬ ᚾᚾᛜ᛫ᛏᛊᚺᚾᛏ
ᚷᛏᚾᚾ ᛃᚱᚺᚺᛃᚷ ᛃᛊ ᚷᚾ ᛃᚾᚷᚾᛏᚱ ᛊ ᚾᚢ᛬
᛫᛫᛫ ᛜᚾᛊᛟᚷ᛫᛫᛫ ᚷᚾᛟ᛫ ᛏᚢ᛬ ᛃᚾᚷᚾᛏ
ᚷᚱᚾᛜ᛫᛫᛫ ᚾᛃᚺᛏᚾᚢᛚᚨ ᛜᛜᛏᚾᛃᚾᚾᚾᛏ
᛫᛫᛫ ᚾᚷᚾᚾᛏᚱ ᛜᛏᚾᛃᚾᚾᚾᛏ ᛏᚾᚾ ᚾᚾ ᛟᛏᚢᛏ
᛫᛫᛫ ᚾ ᚢᛊᛏ ᚾᚾᛜ᛫ᛏᛊᚺᚾᛏ ᚷᚾᛟ᛫ ᛏᚢ᛬
᛫᛫᛫ ᚾᚷᚾᚾᛏᚱ ᛜᛏᚾᛃᚾᚾᚾᛏ ᛏᚾᚾ ᚾᚾ ᛟᛏᚢᛏ

# *Gelincik ve Kartal*

*Gökyüzüne aşık genç bir gelincik, kendisine kumaştan kanatlar yaptı ve bir bambu çerçeveye gerdi. Bunları omuzlarına bağlayıp yüksek bir yerden atladı. Ve yere çakıldı.*

*Her seferinde çakılışından sonra daha gelişmiş kanatlar yaparak ve bunları denemek için hayatını tehlikeye atarak tekrar tekrar uçmaya çalıştı. Zaman içinde, kanat çırpıp havada yükselmeyi, yere çakılmadan uçmayı ve her uçuşun sonunda yere yumuşak iniş yapmayı öğrendi. İçi mutlulukla doldu ve bu becerisini, gökyüzünü kendisi kadar seven ve kendi başlarına uçmak için can atan başkalarına öğretti.*

*Bir gün bir kartal, gelinciğin ve öğrencilerinin yanından geçerek hızla yükseldi ve onlarla alay etti. "Acemiler! Hiçbir zaman benim kadar yüksekte ya da benim kadar hızlı uçamayacaksınız!"*

*Bunu duyan öğrencilerin cesareti kırıldı, çünkü kartalın söylediği şeylerin doğru olduğunu, bir gelinciğin yerde olması gerektiğini düşündüler.*

*Öğretmenleri, "Kartalın sözleriyle ümitsizliğe kapılmayın," dedi onlara, "çünkü gerçek bir uçuşun kanıtı yüksekliğimiz veya hızımız değil, nasıl uçtuğumuz ve yeryüzünden yukarıdaki yollarda bulduğumuz coşku ve mutluluktur.*

*Öğrenciler dinlediler, bu gerçeğe kendi gerçekleriymiş gibi kucak açtılar. Yeniden yükselerek yepyeni serüvenlerin, hünerlerin ve keşiflerin kazandırdığı deneyimleri bir hazine gibi koruyup biriktirdiler ve gökyüzünden öğrendikleri bilgiyi kendilerinden daha genç gelinciklere aktardılar.*

Sevgimizi paylaşmak, bizi, paylaşmayanların hiç bilmediği bir içsel mutluluğun büyüleyici yaşamına götürür.

Antonious Gelincik,
*Masallar*

# BÖLÜM 1

Pompom Gelincik, küçük pençesi motor jiklelerinin üzerinde, üzerleri uçuş göstergeleriyle, levyeler ve kadranlarla, düğmeler ve anahtarlarla dolu panellerin ortasındaki pilot koltuğunda oturuyordu.

Ufaklık, kül renkli yüzünü yukarı kaldırdı, kafası karışmıştı. "Peki ama bunu uçuran nedir, efendim?"

Altın şeritli fuları boynuna düzgün bir biçimde bağlanmış, başındaki kaptan şapkası fırçalanmış ve pırıl pırıl olan Strobe Gelincik, dünyanın en büyük gelincik şirketi olan MusTelCo'nun baş pilotuydu. Bu soruyu uçuş gösterilerinde havada tur atmak için GelJet'in* uçuş kabinine gelen genç hayvanlardan defalarca duymuştu.

* Orijinal metinde, Ferret (Gelincik) ve Jet sözcüklerinden türetilerek "FerrJet" şeklinde kullanılmış olan bu sözcük, aynı mantıkla, Gelincik ve Jet sözcüklerinden yola çıkılarak "GelJet" olarak Türkçeleştirilmiştir. (Çev. n.)

"Sihir!" dedi. "Orada, pencerenin dışında, kanada bak –kanadın üstündeki kıvrımı görüyor musun?"

Küçük gelincik ciddiyet içinde bakan kapkara gözleriyle, ek yeri olmayan beyaz ve koyu mavi metal levhalara doğu dönerek kafasını evet anlamında sallandı. Dışarıda, soylu bir kalabalık, her yaştan gelincik, kanatlara dokunarak, ön camdan dışarıyı gözetleyerek, sorular sorarak, uçuş öyküleri anlatarak Havacılık Fuarı'ndaki uçak sıralarının arasında geziniyordu. Pompom ise sihrin peşindeydi.

"Kanat havanın içinde hareket ettiği zaman, o basit kıvrım havayı aşağı iter. Hızlı hareket edersek çok daha fazla havayı aşağı iter. Ve hava aşağı itilince, kanada ne olur?"

Pompom başını çevirdi, anlamış olmanın heyecanıyla aniden gözleri parlayarak kaptana baktı: "Yukarı gider!"

"Sihir," dedi kaptan, "ve bir gün bunu sen de yapabilirsin." Pompom'a gülümsedi. "Havada olduğumuzu düşün. Şimdi söyle, uçağı nasıl yukarı çıkarırız?"

Küçük gelincik pençesini uzattı, tereddüt içinde levyeye dokundu.

"İşte bu," dedi Strobe. "O tekerleği yavaşça geri çekersen yukarı çıkarız; öne itersen aşağı ineriz. Sola döndür," diye sordu, "ve...?"

Hemen arkalarında uçuş kabininde, "*iki dünyayı ayıran boyutun kıyısında*", tek başına bir *melek gelincik perisinin* kontrolünde minicik bir *altın helikopter* tur atıyordu.

Sabun köpüğü kokpitinde, hayalet pilot, bu sahneden etkilenerek bir an duraksadı. Sonra tekrar işine döndü, teknisyen *melek* Gnat'dı bu. Ölümlü bir gelincik olduğu günlerden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki, görünmez olmaya ya da duvarlardan ve kapılardan geçmeye isteksiz bir bedene hapsolmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu.

Ölümlüleri ziyaret etmek için hoş bir durum, diye düşündü; helikopter, GelJet'in kabin basınç sisteminin içine seğirttiği sırada pervanelerin sesi *dok–dok–dok* diye yankılanırken, ama sürekli kalınacak bir yer değil.

Yeryüzündeyken Gnat'ın tutkusu uçmaktı ve ölümü hiçbir şeyi değiştirmemişti. Uçmak hâlâ onun en büyük tutkusuydu.

Helikopterin spot lambasının ışığında sistemin bağlantılarını, contalarını, vidalarını, somunlarını ve güvenlik tellerini kontrol ederken, birinci sınıf bakım, diye düşünüp kaşlarını çattı. Bu uçağın bir yerinde bir bozukluk olmalı. Eğer bakımda bir şey gözden kaçmadıysa o zaman "metal yorgunluğu" veya yıpranma ya da sistemde unutulmuş bir alet olmalıydı.

Bir bozukluk bulurum, diye düşündü Gnat. Bu kendi iyiliği içindi. Eğer kendim bir şeyi bozmak zorunda kalırsam, bu uçak, Kaptan Strobe Gelincik'in bu gece planladığı uçuşu tamamlayamaz.

Taşma vanasına ulaştı, inceledi, yoluna devam etti. Sonra tuhaf bir sezgiyle, geri döndü, daha yakından baktı. Küçücük bir gülümseme ve sonra mikrofon düğmesine bastı, melek gelincik peri iletişim frekansına yumuşak bir tonda konuştu.

"Çamkozalağı kırmızı yanıyor," dedi. "Çamkozalağı kırmızı yanıyor."

# BÖLÜM 2

"Gökyüzünde bir gelincik var!" Ufaklık, tepenin yamacında böğürtlen toplarken eliyle gösterdi. "Anne, gördün mü? Bir şeye uzanıyor. Burnuna bak. Pençelerini görüyor musun, yukarı doğru uzanıyorlar?"

Ufaklığın annesi gökyüzüne doğru baktı. "Çok güzel bir gelincik bu, Tabitha. Gel nasıl şekil değiştirdiğine bakalım, şimdi..."

İkisi, böğürtlen sepetini aralarına alıp uzun bembeyaz buluta dönerek, çimenlere oturdular. Arada bir sepetten bir yaban mersini seçmek için eğilip, sonra yine buluta dönüyorlardı.

Bir süre sonra: "Dağılmayacak mı?"

"Dağılacak. Rüzgar üfledikçe bulutlar değişir."

İzlediler. Diğer bulutlar değişti, onlarınki değişmedi.



"Bir gelincik bulutu şeklini koruduğunda, bu ne anlama gelir biliyor musun, Tabby?"

"Hayır, anne."

"Eğer bir gelincik bulutu döner ve yuvarlanırsa, içinde melek gelincik perileri olduğunu ve toplantıları bitinceye kadar bulutun gökyüzünde süzülüp uzaklaşmayacağını söylerler.

"Ah...," dedi ufaklık. "Ne hikâye ama, öyle değil mi?"

"Olabilir," diye karşılık verdi annesi. "Ama senin bulutunun değişmemesi tuhaf değil mi?"



Taminder, "Sessiz olun!" diye seslendi odanın ön tarafından. "Biraz sessiz olabilir misiniz, lütfen?"

Dışarıdaki bulutların üzerine, gün doğumu renklerinde bir düzine minicik helikopter park etmişti. Bu helikopterlerin pilotları toplantı odasının ışıltılı beyazlığında sıralanmışlardı, bir pençe boyundan daha büyük olmayan gelinciklerdi bunlar, hepsi aynı anda konuşuyor ve dinliyorlardı, ama hiçbiri Taminder'le değil.

"Biraz sessizlik rica ediyorum!" dedi başkan melek gelincik perisi. Derin bir soluk aldı. Hepsi kusursuz pilotlardı. Her biri. Aksi taktirde burada olamazlardı. Korkusuzdular, yenilikçi ve yaratıcıydılar, her biri bir gönüllü... kaderle buluşmak gerektiğinde göreve çağrılacak hayvanlardı.

Bu seçkin görev gücü pilotları eski serüvenlerini birbirlerine anlatmaktan hoşnutluk duyuyorlardı.

"Parker Gelincik, Simoune ile ilerliyordu. Ancak derin düşüncelere dalmıştı. Düşünsenize, koruyucu melekleri delirmek üzereydiler. En yakın melek gelincik perisi bendim, dediler ki, "Yardıma ihtiyacımız var Pavo, şimdi! Biliyor musunuz ne yaptım?"

"Simoune'u hapşırttın," dedi Gawaine. "Hayır. Omzuna bir kelebek kondurdun. Ben böyle yapardım. Ve Parker kelebeği görünce, yürüyüp geçmek yerine, 'Bunu nasıl yaptın?' diye sordu. Doğru mu?"

"Hayır," dedi Pavo. "Onu hapşırttım."

"Sahi mi? Peki işe yaradı mı?"

"Tabii ki yaradı. Ama senin kelebek fikrini sevdim..."

"*Sessizlik, lütfen, melek gelincik perileri!*"

Toplantı odası tamamen sessizleşmedi, ama gürültü biraz azaldı. Taminder, buluttan duvara doğru başını salladı ve hemen o anda genç bir bayan gelincik görüntüsü belirdi; kar beyazı kürkü gece renginde, çizgiliydi. Başında bir kep ve boynunda pilot fuları vardı. Bu sahnenin ardından, motorların boğuk gümbürtüsü duyulabiliyordu.

Uzun bir süre, perilerin konuşmalarına aldırmadan bu görüntüyü izledi Taminder. Çok zaman geçmişti ve bu kız çok yol kat etmişti.

Sonunda, salonda çıt çıkmadığını fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi Taminder. "Bu bayanın adı Janine, ona Fırtınacı derler."

"Güzel bir bayan!"

Taminder bu yorumu onaylamadan önce biraz düşündü. Daha önce onun güzelliğini hiç düşünmemişti. "Evet, güzel bir gelincik." Boğazını temizledi. "Bu bir çalışma değil, sevgili periler, bu bir Üçüncü Sınıf müdahale. Kod adı: Gece Yarısı Atıştırma Operasyonu.

Salondan bir mırıltı yükseldi, pilotlar bu sözcükleri diz–üstü tahtalarına yazdılar.

"Diğerleri başarısız mı oldu?"

"Hepsi."

Eğer buluttan duvara bir kar taneciği düşmüş olsaydı, çıkardığı sesi herkes duyardı. Ama duydukları şey, dışarıdaki minicik pervanelerin *dok–dok–dok–dok*'larıydı.

Ses hafifleyip kayboldu ve bir melek gelincik perisi içeri girdi. Yeni bir katılımcı... kısa bir süre öncesinin bir ölümlüsü...

"Geç kaldığım için özür dilerim."

"Toplantımıza hoş geldin Baxter," dedi Taminder.

Baxter, nemli zeminin üzerinde diğer pilotların yanma otururken, "Yanlış bulut," diye mırıldandı.

"Gece Yarısı Atıştırma Operasyonu," diye tekrarladı başkan peri, Baxter'un da duyması için. "Bu bayanın adı Fırtınacı."

Birincisinin yanında bir başka görüntü daha belirdi, kadından biraz daha yaşlı, kürkü kestane renginde bir başka havacıydı bu. Fırtınacı gibi, o da, uçağın pilot koltuğunda oturuyordu.

"Bu Strobe," dedi Taminder. "Sizlere öncelikle şunu söylemeliyim ki, bunlar kararlı ölümlüler."

Görüntüyü izledi bir süre, sonra yüzünü pilot melek gelincik perilerine çevirdi. "Strobe'un ve Fırtınacı'nın yüksek idealleri var hiç kuşkusuz; hepimizin var. Ama bu ikisi göreve bağlılık konusunda özellikle çok titizler – inatçı diyebilirsiniz, bildiğinden şaşmaz diyebilirsiniz, katı diyebilirsiniz."

Pilotlar huzursuz bir biçimde kıpırdandılar. İçlerinden birçoğu kendi kaderlerinin kolay fark edilemeyen ipuçlarını göz ardı etmişti.

Melek Gelincik Peri Okulu'ndan henüz gelmiş olan Baxter bundan etkilenmemişti. Ne olacaksa olur, diye düşündü. Çok önemli diye bir şey yok. Her şey, her zaman en iyi şekilde gelişir ve çözülür.

"Bu ikisi karşılaşmalı," dedi Taminder.

Yeni katılan pençesini kaldırdı.

"Evet, Baxter."

"Başka dünya seçenekleri yok mu, efendim? Yani, Fırtınacı ile Strobe bu dünyada karşılaşmasalar bile, başka bir...?"

"Tabii ki başka dünya seçenekleri var," diye karşılık verdi Taminder. Bu çok haklı bir soruydu. "Ama bizim doğruluk anlayışımız, gerçekleşmesi yüksek olasılık taşıyan bir aşkın bu dünyada ifade bulmasını sağlamak ve buna yardımcı olmaktır. Diğer dünyalar kendi işlerini istedikleri gibi yürütebilirler."

Baxter, başıyla onayladı, tatmin olmuştu, tekrar görüntüye döndü. Strobe yakışıklı bir hayvandı, onu daha önce görmemişti. Ama, Fırtınacı'da çok tanıdık gelen bir şey vardı. Tam olarak anımsayamıyordu. Dünyadayken yüzleri hiç unutmazdı. Bu bakışı biliyordu, ama onu tam olarak bir türlü anımsayamıyordu.

"Onların koruyucu melekleri bizden yardım istediler," dedi Taminder. "Strobe ve Fırtınacı eğer karşılaşırlarsa, öyle şeyler olacak ki... birçok hayvan için dünyayı değiştirecekler. Ama, bizim zaman çizgimizde, bunu gerçekleştirmek için bu son şans." Sustu, ışıklı işaret sopasına uzandı. "Eğer haritayı alabilirsem, lütfen."

Buluttan duvarın üzerinde bir havacılık haritası ışıldadı. Taminder ışıklı işaret değneğini kaldırdı ve parlak bir kırmızı ok renklendirilmiş hava yolları boyunca kaydı.

"Fırtınacı, Victor İki–Üç havayolundan güney istikametinde yol alacak. Gelincik Havacılık adına çalışan bir pilot o, GDC–4 tipi bir uçakla Seattle'dan Salinas'a uçacak."

Bu kez hoşnut ve onaylayıcı mırıltılar yükseldi. Dört motorlu Gelincik DC–4 tutulan bir kargo uçağıydı. Orada hazır bulunan perilerden büyük bir bölümü ölümlüyken bu uçağı kullanmışlardı; güvenilir ve güzel bir uçak bir kez kullanılınca bir daha asla unutulmuyor.

İşaret değneği ilerledi. "Strobe, Victor İki–Üç'ten kuzeye doğru uçacak."

Periler, öne doğru eğilerek bu kafa karıştırıcı haritaya daha yakından baktılar, gerçekleşmek üzere olan bu dramadaki kendi rollerini anlamaya başladılar.

"Strobe, MusTelCo'nun baş pilotu. Yani, Stilton Gelincik'in şirketi, elbette. Stilton, Strobe'a canını emanet edecek kadar güvenir Bu ikisi eski arkadaşlar. Stilton'un her uçuşunda Strobe kaptan pilottur. Yaşayan daha iyi bir pilot yok."

Keskin ve kıvrak zekalarıyla olacakları derhal kavrayan periler, bu mücadeleyi kastederek başlarıyla onayladılar. Çocuk oyunu değildi bu, tam tamına bir III. Derece müdahale anlamına geliyordu.

"Bu gece, Strobe, tek başına, GelJet'i Los Angeles'taki Havacılık Fuarı'ndan Medford'a uçuracak.

Bir pençe havaya kalktı.

"Bailey?" dedi başkan peri.

"Saygıda kusur etmek istemem, efendim. Ama onların buluşmalarının hiçbir yolu yok..."

"...çünkü GelJet yüksek irtifada olacak ve Fırtınacı alçaktan uçuyor, ondan mı?"

"Evet, efendim."

Bu çok açık bir soruydu. "Bir küçük şansımız var. Teknisyen Melek Gnat bir zincir başlattı."

Gelincik periler, bu haberden hoşnut bir biçimde birbirlerine baktılar.

"Birinci halka," dedi Taminder. "Gnat, metal yorgunluğu belirledi, GelJet kabin basınç sisteminde zayıf bir yay buldu. Onu bir parça eğdi, böylece kalkıştan hemen sonra bu yay işlevini yitirecek. Bu da kabin basıncı çıkış supabının tam açılmasına neden olacak."

"İyi iş," diye mırıldandı periler. "Aferin sana, Gnat..."

"İkinci halkamız Strobe'un kendisi. O fuarda diğer jetler tarafından çok fazla oksijen talebi olunca, Strobe kendi tankını doldurmayıp, oksijeni diğer pilotların almasına fırsat tanıdı. Sonuçta, kabin basıncında sorun yoksa oksijene ne gerek var ki?"

Periler gülümsediler.

"Ama kabin basıncı düşerse ve oksijen de olmazsa," diye devam etti başkan, "Kaptan Strobe Gelincik..."

"...alçak irtifada uçmak zorunda kalacak," dedi periler bir ağızdan.

Taminder başıyla onayladı.

Salonun arka tarafından bir soru: "Hava?"

"Bir talihsizlik olarak," diye yanıtladı Taminder, "Hava iyi."

Baxter pençesini kaldırdı. "Özür dilerim..."

Başkan bekledi.

"Fırtmacı, efendim. Ben bu kadını hiç görmedim, ama yüzünü tanıyorum. Açıklaması zor ama ben... beni dinliyor musunuz?"

Şef başını evet anlamında salladı. "Fırtmacı bir Columbine'dır."

Pilot boş boş baktı.

"Columbine Pod'dan. Columbine Ailesi," dedi Taminder. "Sana hiç gerçek ailelerden söz edilmedi mi?"

"Neden ki, efendim, edildi, evet."

"Fırtmacı bir Columbine, tıpkı, bildiğim kadarıyla... tıpkı senin torunun Willow gibi."

Perinin ağzı açık kaldı. Fırtınacı, Willow'un ailesinden? Tabii ya! Gözlerindeki pırıltı aynı, Baxter'in çok kısa bir süre önce yavruları oyuncak ve yapboz yağmuruna tutmasına neden olan aynı "öğrenmek

için canını verecek" bakışlar. Şimdi Fırtınacı, büyükbabası için yas tutuyor olmalıydı; Baxter iyi olduğunu söylemek için ona ulaşamıyordu.

"...planın bir parçası," diyordu şef. "Eğer bunu gerçekleştirebilirsek, eğer Fırtınacı, Strobe'la karşılaşırsa, ardından, Willow Öğretmen'ken, Willow'la tanışacak. Onlar Columbine, ki enderdir, aralarındaki yaratıcı bağlılık doğruca..."

"Benim küçük Willow'um öğretmen mi olacak?"

"Bilmiyor muydun?"

"Ve Fırtınacı onun hayatını değiştirecek, öyle mi?"

Taminder omuzlarını silkti. "Tabii ki. Ve eğer Fırtınacı ile Strobe tanışırsa, yalnızca Willow'un hayatını değil, başka binlerce kişinin hayatını da..."

Baxter, sanki toplantıyı yönetecekmiş gibi pençesini kaldırdı. "Pekala, eğer sorun havaysa, onu değiştirmek için bir şeyler yapamaz mıyız?"

Taminder'in kaşları çatıldı. "Büyük insanlardan büyük fikirler çıkar, Baxter. Yerine oturabilir misin, acaba?"

Lider, haritaya döndü. "Herkes aynı fikirde mi? Redding havaalanı şurada, nerdeyse hava koridorunun üzerinde, tam Siskiyou Dağları'nın güneyinde. Eğer her ikisi de uçuş planlarını aynı anda değiştirir ve Redding'e yönelirlerse, hiç kuşku yok ki karşılaşacaklardır."

Periler, kuşkulu bir biçimde başlarını salladılar. İki kararlı ölümlü havacı geçerli uçuş planlarını değiştirecek ve Redding'e yönelecek? Bu kolay olmayacaktı.

"Eğer kolay olsaydı, onların koruyucu meleklerinin bize ihtiyacı olmazdı. Biz profesyoneliz, arkadaşlar. Rastlantı bizim işimiz."

Taminder'in bu uyarısı işe yaradı; buluttan salon bir anda kararlılıkla doldu.

"Gnat, sen hava konusuna meraklısın. Acaba, Fırtınacı'nın bu gece doğrudan Salinas'a uçma fikrini değiştirmesine yarayacak bir türbülans yaratabilir misin yukarda?"

"Siskiyou'nun üzerinde mi? Shasta* Döngü'sünden enerji alarak mı? Bunu nasıl yapmamı istiyorsunuz, efendim, gözlerim bağlı ya da dört pençemle ve kuyruğum bağlı olarak mı? Çocuk oyuncağı!"

Gnat bu işi çok zevkli buldu. Perde–arkası'nı seviyordu, bunlar onun işinin, havacılıktaki özel becerilerinin, ölümlülerin dünyası üzerindeki etkisinin anahtar sözcükleriydi

Taminder gülümsemedi. "Fırtınacı'nın bu adı nasıl aldığını anımsa," dedi. "Fırtınacı Gelincik, bir kez havalanınca, kötü hava yüzünden asla geri dönmez. Asla. Kaygılanacak yolcusu yoktur, kendisi ve taşıdığı yük vardır yalnızca."

"Siskiyou Dağları için fırtınalar kolay iş, efendim. Korkunç fırtınalar."

* California'da doğaüstü, kozmik enerjiler ürettiği kabul edilen bir dağ. (Çev. n.)

"Teşekkür ederim, Gnat. Bu görev için Çamkozalağı olarak kalacaksın."

"Hayır, efendim. Kazgagası kod adını istiyorum."

Bir kez şef melek gelincik perisi olununca, sonsuz sabırlı da olunuyor. "Teşekkür ederim Kazgagası." Taminder işaret değneğini haritada güneye doğru indirdi. "İşte en zor bölüm. Sacramento üzerinde bir başka fırtınaya daha ihtiyacımız olacak. Büyük bir fırtınaya. Bu iki gelinciği arada yakalamalıyız, böylece *yönelebilecekleri* tek yer Redding olacak."

"Redding'de May'in Lokantası var," dedi perilerden biri.

Taminder başını evet anlamında salladı. Havacı gelincikler arasında May'in Lokantasını bilmeyen yoktu. "Sacramento fırtınasını üretecek bir ekibe ihtiyacım var."

Salonda sessizlik.

"Bu zor olacak," dedi Taminder. "Doğanın çok yardımı olmaz. Sacramento üzerinde sis kolay. Şiddetli bir fırtına kolay değil."

Periler bunun nasıl bir mücadele olacağını düşündüler.

Baxter ayağa kalktı.

"Ben yaparım, efendim."

Şef melek gelincik perisinin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Teklifin için teşekkür ederim Baxter. İstekli olman beni memnun etti, bu önemli bir şey. Ama bunu yapabilecek ustalığa ihtiyacın var, oysa henüz bu ustalığı kazanmış değilsin."

Gnat pençesini kaldırdı. "Öneride bulunabilir miyim, efendim?"

"Devam et, Kazgagası."

"Sanırım ben Sacramento'yu halledebilirim, efendim. Bunu yapabilirim. Eğer Sierra üzerinde yeterli hızda bir fırtına oluşturabilirsem, dağlar bu fırtınanın önünü keser ve batıya yöneltir. Fırtınacının gidebileceği tek yer doğruca Victor İki–Üç olacaktır."

Konuştukça, kendi de ikna oluyordu. "Tahoe Döngü'sünden ya da Half Dome'dakinden enerji çekebiliriz. Neden Baxter'i benim yerime Siskiyou'ya göndermiyorsunuz, efendim? Torunu bir Columbine, bu yüzden Baxter, Fırtınacı'nın aklını okuyacaktır. Orada korkunç bir fırtına yaratmak için Nimble ve Prestor ona yardımcı olabilirler, bunu kolayca yapabilirler orada. Baxter onlara, Fırtınacı'nın uçağını parçalamadan, ne kadar güçlü bir fırtınanın yeterli olacağını söyleyebilir."

Nimble, 3. Derece bir müdahale için kendi becerilerinden pek emin olamamıştı, ama şimdi dönüp ortağına baktı. Prestor, "eğer sen yapabilirsen ben de yapabilirim" gibisinden başını salladı.

"Biz bu görevi alıyoruz, efendim," dedi Nimble.

Taminder ışıklı göstergeyi kapattı. "Teşekkür ederim arkadaşlar. Fırtınacı ve Strobe gece yarısından iki saat sonra müdahale bölgesinde

olacaklar. Bu bizim son şansımız, aksi halde bu ikisi hiçbir zaman karşılaşmayacak. Esther, sen enerjinin patronu olacaksın, ekibin bir eksen oluşturabilir." Bir an düşünerek duraksadı. "Hayır. Eksen değil, Esther. Bir üçgen oluşturun. Shasta Döngüsü'nü ve Tahoe'dekini ve Yosemite'de Half Dome'u kullanacağız."

Salonun arka tarafına yakın bir yerde, göz alıcı siyah kürklü bir gelincik ayağa kalktı. "Tüm bu üç döngüyü mü efendim? Bu oldukça fazla bir enerji..."

"Buna ihtiyacımız olacak. İki büyük fırtınaya ihtiyacımız olacak. Bundan daha hafif herhangi bir şey olursa, Fırtınacı doğrudan uçuşuna devam edecektir. Muhtemelen Strobe da öyle."

"Peki, efendim."

"Başka soru?" dedi Taminder.

Gruptan ses çıkmadı, ama hepsi aynı şeyi düşünüyordu: "Shasta ve Tahoe'den, evet...ve Yosemite'den enerji?"

"Çok iyi. Onların melekleri bize güveniyorlar. Hazır olduğunuzda motorları çalıştırın, arkadaşlar. Şu işi halledelim!"

Böğürtlenler yenmişti, yani büyük bir bölümü, sepet nerdeyse boşalmıştı.

"Gelincik kayboluyor!"

Annesi izliyordu. "Tabitha, tatlım, haklısın!" Uzun bulut yavaşça dönerek buruldu, bir kuğuya dönüştü, sonra şekli bozuldu, dağıldı ve kayboldu.

"Şimdi neye benziyor, Tab?"

"Bir buluta," dedi ufaklık, ağzını çevreleyen kar beyazı kürkü, yediği böğürtlenlerin rengini almıştı. "Bu, melek gelincik perilerinin gittikleri anlamına mı geliyor?"

# BÖLÜM 3

Gece, Victor 23'te, hava–kargo pilotlarına aittir.

Gece yarısına doğru, Seattle–Tacoma Uluslar arası Havaalanı'nda May'in Lokantası'nın hemen dışında, dolum iskelelerinde yüksek oktanlı benzin ve jet yakıtı ikmali yapan eski pervaneli uçaklar, çift turbo pervaneliler ve dört motorlu kargo uçakları sıralanmıştı.

Uçuş kabinlerine çıkmadan önce pilotlar, insan ve gelincik birbirinden farksız biçimde, iniş takımlarını, kanatçıkları, irtifa dümenlerini ve yön dümenlerini, uyarı ışıklarını ve pozisyon lambalarını kontrol ettiler.

Kokpitlerine yerleşen pilotların elleri ve pençeleri yakıt levyelerine, ateşleme anahtarlarına uzandı –pervane kanatları ve türbinler uçuşun başladığını haber verircesine hayatın içinde dönmeye başladılar.

Kanatlı makineler mavi ışıklarla çizilmiş bir labirentte ilerlediler ve sonunda, kalkış izni alıp gecenin içinde Portland'a, Medford'a, Salt Lake'e, Paris'e, Anchorage'a, Honolulu'ya, San Fransisco'ya, Londra'ya, Hong Kong'a doğru uğuldayarak havalandılar.



Tam gece yarısı. Tokyo'ya gidecek kocaman gövdeli bir Trans–World Kargo Ekspres uçağı frenlerini saldı ve iki yüz tonluk çelik gövdesindeki yakıttı ve yolcuları olan insanlarla, motorların pisti titreten çatırtısı içinde geceye doğru havalandı.

Kalkış sırası, dört adet alüminyum başlıklı yıldız motorlu, kanat açıklığı 121 pençe, lastik tabanından istikamet dümenine kadar yirmi pençe yüksekliğinde, gövde yan alt bölümleri kırmızı ve sarı boyalı, bir Gelincik Havacılık GDC–4 uçağındaydı. Bu uçağın toplam brüt ağırlığı, insanların dev jetlerinin bir lastiğinin ağırlığından daha azdı, ama hava trafik sisteminde bu uçak, diğer herhangi bir uçaktan bir gram daha önemsiz değildi.

Uçuş kabinindeki Kaptan Janine Gelincik kar beyazı pençesini *Kalkış* için kanatçık kontrol levyesine uzattı. İnsan trafik kontrolörleriyle birlikte geç vardiyada görevli uzman gelincik kule görevlisi, "Gelincik Havacılık Üç–Beş, pozisyon al ve bekle," diye seslendi.

Kaptan Janine lövyedeki mikrofon düğmesine bastı. "Gelincik Havacılık Üç Beş, pozisyon ve bekle."

Kaptan Janine Gelincik uzun zamandır kargo uçağı uçuruyordu, bu sistemde evinde olduğu kadar rahattı, TWE nakliye uçağının boyutlarından hiç etkilenmedi. Parlak siyah gözleri, gece rengi çizgili gümüş

kürkü, altın şeritli uçuş fuları onun gökyüzünde kazandığı beceriler ya da yaşadığı hayat hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Yalnızca, eskimiş ve kulaklıkların altında kırışmış kaptan şapkasından bir şeyler sezmek mümkündü.

Sağ pençesinin altında motor jikleleri öne doğru sessizce kaydı ve kargo uçağı ilerledi, burun tekerleği, az önce kalkan geniş gövdeli jetin dev motorlarının ateşiyle ısınmış orta çizgi üzerine gelip durdu.

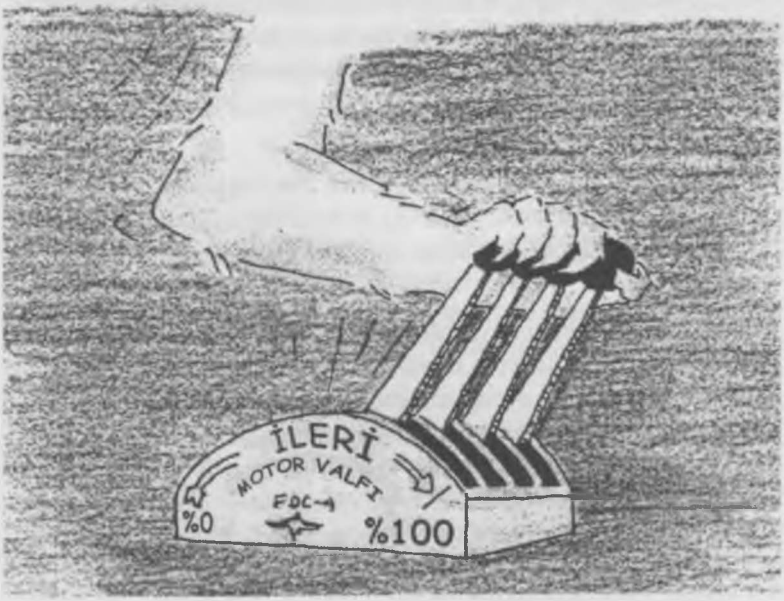
Bu gece rahat bir uçuş olacak diye düşündü Fırtınacı. Portland'ın bu yakasında hafif bir yağmur, sonra, hava raporuna göre ta Salinas'a kadar gökyüzünün açık olacağı söylenmişti. Sorun olduğu için değil. Hava koşullarının kontrolü bir formaliteydi, hava raporu nasıl olursa olsun bu gece uçacak ve görevini yerine getirecekti. Önemli olan taşıdığı yük değil, bu yükün taşıdığı amaç, bağlı olduğu havayollarının ilkesiydi: Gelincik Havacılık'la taşınan yük tam zamanında yerine ulaşır.

Uçağının uçuş kabininin arkasında, zemine bağlanmış paletlerin üzerinde emniyete alınmış elli sandık yük vardı – gelincik yiyecekleri ve çıngıraklı toplar.

Kule operatörü, cam kabinden Fırtınacı'nın uçağını dürbünle izlerken seslendi. "Gelincik Havacılık Üç–Beş, kalkış yapabilirsin, önünden kalkan uçağın türbülansına dikkat."

"Gelincik Üç–Beş ilerliyorum."

Janine Gelincik, uçuş kronometresinin ve telsizin anahtarlarına dokundu, dört jikleyi birden tırnaklarıyla sıkıca kavradı, pençesini yavaşça ileri doğru itip frenleri saldı. Geniş gövdenin kalkış yaptığı noktadan önce havalanırsa, bu dev jetin kalkış türbülansından etkilenmeyecekti.




Egzos borularından mavi alevler fışkırdı, pervanelerin yarattığı güçlü hava dalgasıyla uçak pist boyunca ilerlemeye başladı, hızlandı, aşağıda, orta çizgi hareketlendi, sonra bulanıklaştı, geride kaldı, hızla uzaklaştı. Fırtınacı'nın uçağı havalandı.

Gelincik sağ tarafına uzandı, tekerlek biçimindeki bir kolu "*yukarı*" konuma getirdi, içeri çekilen iniş takımlarının gıcırtısını ve homurtusunu dinledi. Hemen sonra gösterge paneli üzerindeki üç adet "çekildi–ve–kitlendi" lambası kırmızı yandı.

Janine kanatçık–kapatma koluna uzandığında, uçak bulutların içine girmişti; yağmur ön camda tıkırdıyor, her damla camla birbirine dokunduğu anda rüzgarla kayıp gidiyordu. Kanatçıklar dikleşmeden ön-

ce, Fırtınacı dikkatini gösterge paneline, jiroskop gökyüzünün mekanik pencerelerine yöneltti ve uygun havada normal bir uçuşun rahatlığıyla gevşedi.

Kule, "Gelincik Havacılık Üç–Beş," diye çağrı yaptı, "Seattle Kalkış'la temasa geç, iyi uçuşlar."

"Gelincik Üç–Beş." Bu nezaket hoşuna gittiği halde, Fırtınacı şu fazladan iki sözcüğün neden söylendiğini merak etti. Tabii ki iyi bir uçuş yapacaktı – bu uçağın kontrolü ondaydı! Aynı dileği tekrar tekrar dile getirmek için harcanan saniyeler olsa olsa bir sürü gevezelik anlamına geliyor, diye düşündü, hiçbir amacı yok.

Bir frekans seçici ayarladı ve mikrofon düğmesine bastı. "Merhaba, Seattle Kalkış," dedi, sesi telaşsızdı. "Gelincik Üç–Beş, beş bin pençeye doğru bin iki yüz pençeyi geçiyorum,."

Janine Gelincik otomatik pilottaki sabit istikamet düğmesine dokundu, dikey hızı sabitledi ve yüksekliği 5'e ayarladı.

Uçak bu hava koşullarında yükselirken yağmur ön camı dövüyor, damlalar su sesi değil, çakıl taşı gibi ses çıkararak, sert ve keskin, köşeli cama çarpıyordu.

Fırtınacı, büyüleyici bir yanı olmasa da işini seviyordu. Bu karanlığın içinde havadaydı, çünkü bu gece Salinas'ta uyuyan gelincikler, belki çok azı uçağını ve kendisini görecek olsa da, yiyecekleri için ona bağlıydılar, ufaklıklar oynamak için çıngıraklı toplarını getirmesini bekliyorlardı.

"Gelincik Üç–Beş, beş bin seviyesinde," dedi. "Ne zaman olursa, daha yüksek için hazırım."

Yalnız uçuyordu, önce yedi bin ve nihayet dokuz bin seviyesine çıkış izni alarak Victor 23 diye adlandırılan hava koridoruna ve uzun mesafe kargo pilotluğunun alışılmış havasına girdi.

Yağmur, uçağını kamçılıyordu. Yerden çok yüksekte tek başına bir hayvan, zarif çizgileri gösterge panelinin kırmızı ışıklarında belli belirsiz, pençeleri bir o panele bir diğerine uzanıyor, radyo frekansını Kalkış Kontrol'den Seattle Merkez'e değiştiriyordu. Dışarının sıcaklığı donma noktaları civarındaydı; şimdi artık cama vuran yağmur damlaları rüzgârda savrulmadan önce minicik buz kraterleri haline geliyordu.

Sayımız çok az, diye düşündü, çok az gelincik hava–kargo pilotu var. İç geçirdi. Öyle anlar oluyordu ki, yumuşacık hamakta rahatça uzanmış gece boyunca uyuyan normal bir gelincik olabilseydim keşke, diye geçiriyordu içinden.

"Ama yiyeceklerimizi kim sağlayacaktı?" dedi yüksek sesle uçuş kabininde. "Gelinciklere yiyecekleri ya da hamakları ve battaniyeleri ya da ufaklıklar için oyuncakları kim getirecekti o zaman?"

Kolay bir iş değil, diye düşündü, ama bana güvenilerek bir görev verildi. Arkamda bir hazine var, ağzına kadar dolu elli sandık. Yağmur yağsın ya da yağmasın, buz olsun ya da olmasın, bu yük yerine ulaşacak, tam zamanında.

Seattle karanlıkta kayboldu, sonra da Portland... Uçağı yağmuru yararak, yıldızların ışığıyla gümüş rengine bürünmüş yüksek bulut kanyonları arasında sarsılarak ilerliyordu.

Bir zamanlar ona çok karmaşık metal ve tuhaf sistemler bileşimi olarak görünen bu sadık yaşlı kargo uçağı, şimdi artık çarpık çurpuk küçük otomobili kadar tanıdık hale gelmişti. Pençelerinin nerede durup uçağın nerede başladığını ayırt edemiyordu. Rüzgârı, sanki kendi kürkü üzerinde ıslıklar çalıyormuş gibi hissediyordu. Uçağı döndürüp tırmandırmak için ne yapmak zorunda olduğunu artık hiç düşünmüyordu, aklından *dön–ve–tırman* diye geçiriyor ve isteği oluyordu, havada süzülen metal kanatlar ve kuyruk, sanki kendi bedeniymiş gibiydi.

Gökyüzü lacivert, yıldızlar cennetteki minicik işaret ateşleri, motorların sıcak nefesleri... tüm bu güzelliği, tıpkı ilk uçuşunda olduğu gibi şimdi de yüreğinin derinliklerinde hissetti. Büyülü dağlar... gökyüzü... ancak havacıların görebileceği gizli saraylar ülkesi.

Tam önündeki sis duvarına doğru uçak kötü havanın içine tekrar dalmadan önce, Fırtınacı yıldızlara son bir kez baktı. El değmemiş, vahşi bir hava arenasında gece yarısı bulutları, kanatlar ve pervaneler ve motorlar ve göstergeler, baş istikametleri ve rotalar ve irtifalar... Bu işe bayılıyordu.

Janine Gelincik çocukluğundan beri hep gökyüzünde olmayı istemişti. Idaho'da, Step River'daki evinden çok uzak olmayan uzun çimenlerde sırtını serin toprağa verip uzanır, tepesinde dönüp duran bulutların içinde kaybolur, kendini bulutlarla oynarken görürdü.

Yatma zamanı hamağında uyurken, çimenli yamaçlardan aşağı koştuğunu, giderek hızlanıp sonra da sıçrayarak ve pençelerini olabildiğince geniş açarak rüzgarın üzerinde süzülüp uçtuğunu görürdü. Çok büyük bir hazdı ruhunun eriyip gökyüzüne karışması; düşleri, bedenin ve ruhun aynı anda ağırlıklarından kurtulmalarının nasıl bir şey olduğuna dair tatlı anılardı.

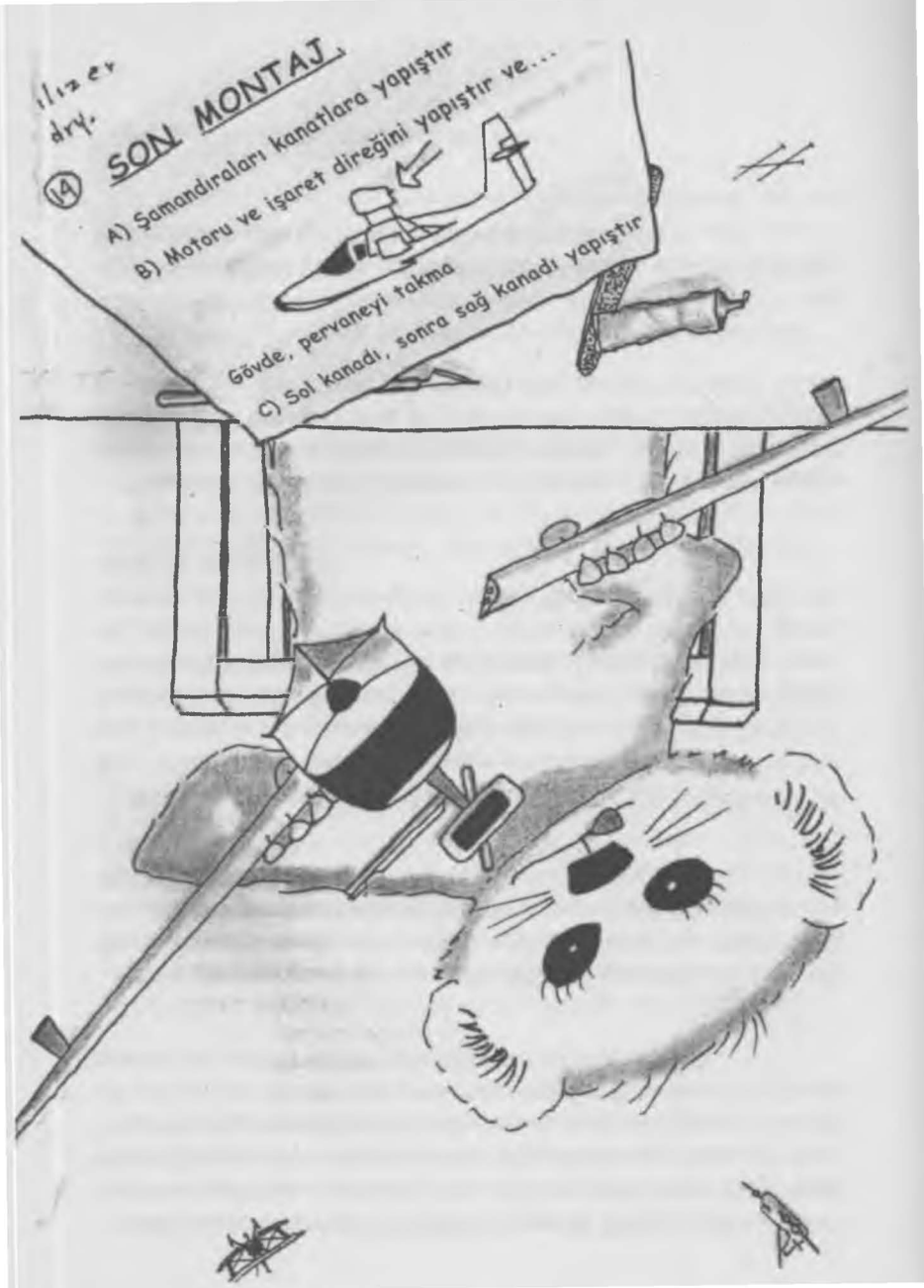
Düşlerinde gördükleri büyüleyiciydi, çünkü aslında arzular büyüleyiciydi. Havada süzülmeyi özleyen bir ruhun, tanrının lûtfu ve meleklerin yardımıyla o büyülü maviliğe yükselmenin ve orada kalmanın bir yolunu mutlaka bulacağını biliyordu.

Annesi ve babası sanatçıydı, Glinda Gelincik bir seramikçi ve Denver bir ressamdı, bu ikisinin ünü Step River kasabasının sınırlarını aşmamıştı o günlerde. Fırtınacı'nın çocukluk döneminde yaşadığı ev, babasının kurduğu ayaklı sehpalar ve tuvaller ve boyalar, fırınının hemen yanında annesinin yığdığı çamurlar ve sırlar ve kâseler ve vazolar galerisiydi.

Janine'nin odasında gökyüzü başlıyordu. Ufaklık, gelincik uçak modelleri yapmıştı, düzinelerce: çift kanatlı uçaklar ve deniz uçakları ve planörler ve kargo uçakları, helikopterler ve eğitim uçakları ve yarış uçakları, tümü de minyatür. Tüm bu uçaklar iplerle tavana asılıyor, sürekli okuduğu uçuşla ilgili kitaplarla dolu raflarda duruyorlardı.

Annesi ve babası boya sıçramış burunlarını, çamur bulaşmış bıyıklarını kapının aralığından uzatıp tavandan asılan en yeni modellere bakar, gümüş kürklü kızlarına gülümserlerdi. Odasını ay mavisine boyaması için ona yardım etmişlerdi, duvarlardaki ve tavandaki pamuğumsu beyazlar, karanlık çökünce ışıltılı yıldızlara dönüşüyorlardı. "Sevgili Janine!" diye hayranlıkla soruyorlardı. "Bir gün *uçacağın* gerçekten doğru mu?"

Onlar yerde mutluydular, gökyüzünün çağrısını duymuyorlardı, ama bu küçüğün o çağrıyı dinleyişini izliyorlardı. "Karar vermek için acele etme," diyorlardı yavrularına, "ama en temel hakkını öğrendiğinde, ona doğru koş ve asla geriye bakma!"


(14) SON MONTAJ
A) Şamandıraları kanatlara yapıştır
B) Motoru ve işaret direğini yapıştır ve...
Gövde, pervaneyi takma
C) Sol kanadı, sonra sağ kanadı yapıştır

Fırtınacı o zamandan beri hep böyle yaşadı. Yüreği nereye yönelirse, annesi ve babası, çocukları evden ne kadar uzak olursa olsun, onun yolculuğunu sevinçle karşılıyorlardı. Seçimlerini, önce önemsiz olanları, sonra hayatı değiştirecek türde olanları saygıyla karşıladıkları için ve nihayet ona tanrının yardımını dileyerek kendi kaderine doğru uçmasına izin verdikleri için onlara kaç kez teşekkür etmişti.

Ne zaman kargo uçuşu onu Coeur d'Alene yakınında bir yere götürse, Fırtınacı, kendi serüvenlerini anlatmak, artık tüm ülkede ünlü olan Glinda ve Denver Gelincik'in serüvenlerini dinlemek için Step River'daki eve gidiyordu.

Bulutların içinde ilerlerken Fırtınacı, üzerinde *Sol-taraf Buz-Lambası* yazan bir düğmeye bastı. Uçağın gövdesinin sol tarafında birdenbire, kanadı ve motorları aydınlatan beyaz bir ışık demeti belirdi. Işık demetinin içinde, soğuk ateş bulutu boyunca binlerce kuyruklu yıldız, yağmur damlası ve kar taneciği yarışıyordu. İlk kar tanecikleri, kanadın hücum kenarı* boyunca uzanan siyah kauçuk buz kırma tüpleri üzerinde donmaya başlamışlardı. Janine Gelincik yeniden düğmeye dokundu ve ışık söndü.

Fırtınacı Janine, kontrol otomatik pilottayken, sürekli olarak, uçağının uçuş ve motor göstergelerini kontrol ediyordu. Salinas'a varmasına hemen hemen beş saat vardı, bu uçuş boyunca aşağıda dağların arasında havaalanına kadar uzanan koridorda kötü havanın kendisini beklediğini biliyordu.

Uçuş çantasına uzandı, küçük bir yemek kutusu açtı, siyah gözleriyle gösterge panelini tararken dalgın dalgın ısırdı.

* Uçak kanadının havayı yaran ön kenarı. (Çev. n.)

Kargo uçuşunun tek kötü yanı, diye düşündü, yalnız başına olmak. Uzun uçuşlarda konuşacak bir yardımcı pilot olsa hoş olurdu. Ama Gelincik Havacılık yönetimi uçuş güvenliği için bir yardımcı pilotun gerekli olup olmadığını kaptanlarına sorduğunda, Fırtınacı hayır oyu kullanmıştı.

Evden uzak uzun saatlerde, ticari bir pilot için arkadaş bulmak kolay olmuyordu, Fırtınacı da böyle bir şey yapmamıştı. Uçmayı sevmeyen bir gelincikle birlikte yaşamayı hayal edemiyordu. Zamanının çoğunu havacılık alıyordu. İzinli olduğu günlerde kendi uçağıyla ufaklıkları uçuruyor ve kendisi uçmayı öğrenirken başkalarından esinlendiği gibi, onları esinlendiriyordu. O küçük yüzleri, özellikle tam kalkış anında, izlemeye bayılıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan keskin bir türbülans sarsıntısı nefesini kesti, koltuğuna çakıldı, bir çarpışma ve arkasındaki yük sandıklarından çıngıraklı topların şangırtısı. Panelde sarı ışık yandı. *Otomatik Pilot Devre Dışı.*

Kendisi fark etmedi, ama o anda Fırtınacı Gelincik'e karanlığın içinde üç minik helikopter, melek gelincik perileri Prestor, Nimble ve Baxter katılmıştı ve sonuncusu, bir gün torununun hayatını değiştirebilecek olan bu pilotu görebilmek için büyük bir cesaretle penceresine yakın uçuyordu.

Görmediği çok şey vardı. Hava koridoru boyunca çok uzakta, uçağının kabin basıncıdaki bir arıza yüzünden kaptanın her zamankinden daha alçak irtifada uçurmayı tercih ettiği bir GelJet kuzeye doğru ilerliyordu. Eğer Stilton Gelincik uçakta olsaydı, Strobe onarım için hemen geri dönerdi, ama bu gece yalnız uçuyordu.




Yine görünmeden, kod adı Kazgagası ve bir melek gelincik perileri ekibi bu iki kişi için fırtına yaratmak üzere yeryüzünün enerjisine müdahale ediyordu.

"Fırtınacı, merhaba!" dedi Baxter, kendi zihninden Fırtınacı'nınkine. "Bu gece yön değiştirmen herkes için çok önemli. İnmeni istediğimiz yer..."

"Oh–oh..." Fırtınacı devre dışı lambasını gördü, Otopilot düğmesini *Kapalı* konumuna, sonra yeniden *Açık* konumuna getirdi, *Sabit Istikamet* düğmesine bastı. Uçuş kontrollerini devreye sokup uçağı idare etmek yerine, Otomatik pilot lövyesini hızla çekti, sağa çevirdi ve lövye yeniden devre dışı kaldı.

Fırtınacı Gelincik iç geçirerek lövyeyi aldı ve Portland üzerinde sürüklenen uçağın yönünü ve irtifaını düzeltti. Uçuş kabininin pencereleri siyaha boyalı olsaydı hiç fark etmezdi, havada yükseklerde asılı küçük bir odada, yalnızca aşağıdan yukarıya, soldan sağa uzanan ve kokpitin loş kırmızı ışığına gömülmüş olan göstergeleriyle tek başınaydı.

Otomatik pilotun devre kesicisini çekti, yeniden yerine yerleştirdi, uçağın uçuş kontrolleri üzerinde herhangi bir basınç olmaksızın uçtuğundan emin olmak için denge dümenlerini ayarladı, sonra bir kez daha otomatik pilot düğmesini denedi. Uçak, sistem kendini kapatmadan önce, bir kez daha sağa sürüklendi.

Gelincik uçaklarının yedek iletişim ve seyir telsizleri ile, bir motorda arıza olması halinde çapraz yakıt besleme sistemleri vardı. Ama yardımcı otopilotları yoktu ve sistem arıza yaptığı zaman iş yükü arttığı halde, kaptanın uçağı eski yöntemlerle, yani pençe ile kontrol etmesi bekleniyordu.

Koltuğunu bir çentik ileri sürdü ve uçağı rotada tutmak için, sağa savrulunca sola çevirerek, aşağı itilince yukarı çekerek, küçük basınçlarla şu ya da bu yolla kontrolü sağlayarak göstergeleri izlemeye devam etti.

Daha genç bir pilot, Portland'dan güneye doğru hava raporu temiz olduğu halde, "neden böyle bir hava var acaba?" diye merak ederdi. Ama Fırtınacı... bir pilotun hava raporuna göre uçmadığını, gökyüzündeki havaya göre davrandığını çok önceden öğrenmişti, orda havanın kötü olmaması gerektiği hiç fark etmezdi, hava değişimini bildiren bir uyarı olmaması da fark etmezdi.

Kısacık bir an, uçuş planını değiştirmeyi, otopilotu onartmak için inmeyi geçirdi aklından. Ama sonra, bu düşüncenin yarattığı dehşetle,

hemen zihninden sildi. Taşıdığı kargoyu Salinas'a teslim etmek için uçuyordu ve bu kargo tam zamanında, yani şafak sökmeden Salinas'ta olacaktı. Eğer dört motor birden ateş alırsa ya da susarsa o zaman inerim. Değilse, yerine getirilecek bir görev var.

Penceresinin dışında, Baxter gökyüzüne baktı. İşi kolay olmayacaktı.

Uçmaya devam ederken, Fırtınacı Gelincik, bir yandan da otopilot sisteminde ne gibi bir arıza olabileceğini düşünüyordu. O sert sarsıntının şokuyla bir gergi çubuğu kırılmıştı belki. Bu da, arıza kesiciler tarafından kapatılan elektronik sistemin uçağı ters yöne itmesine neden olmuş olabilirdi. Bu, kokpitten düzeltemeyeceği bir bozukluktu.

Dış sıcaklık göstergesinin ibresi yavaşça düşüyordu. Pilot, buz lambası anahtarına tekrar dokunduğunda, kar taneciklerinin kanatların üzerinden hızla geçip gittiklerini, ama yağmur damlalarının metale çarpıp anında donduklarını gördü. Kargo uçağının hızı şimdiden düşmüştü, çünkü kanatlar buzun ağırlığının etkisi altındaydı. Buzla ilgili hiçbir şey havacıların dostu değildir.

Fırtınacı, buz lambasının beklenmedik ışığının zavallı Baxter'i neredeyse kör ettiğini, helikopterinin kontrolden çıkarak savrulduğunu fark etmedi.

"*Fırtınacı!*" diye haykırdı Baxter. "*Lütfen buz lambasını yakmadan önce düşün. Buz lambasını yakacağın zamanı düşün, lütfen? Bir küçük uyarı?*"

Birkaç saniye sonra Baxter yeniden görmeye başladı ve Janine'i affetti, çünkü kendisinin orada olduğunu bilmiyordu, sonra melek gelincik perisi bir kez daha bu ölümlünün uçağına yanaştı.

Gecenin içinde, yükseklerde, Gelincik Havacılık uçağının yanı sıra ilerlerken, Baxter, büyükbabasının ölümü için üzülen Willow'u düşünüyordu. Onu sevdiğini ve ölü olmadığını bilmesini sağlamak için nasıl bir armağan gönderebilirdi? Hayatın sona ermediğini anlamasına nasıl yardımcı olabilirdi?

Fırtınacı, buz kırma tüplerini şişirmesini gerektirecek kadar buz olmadığına karar verdi. Bu tüpler konusunda tedbirliydi. Bir uçuş sırasında, buzun oluşmasına izin vermiş ve tüpleri etkinleştirdiğinde yalnızca sistemin yarısı şişmişti. Bir kanatta buz... diğerinde yok. Modesto'ya ulaşmıştı, kargo zamanında teslim edilmişti, ama yaşadığı uçuş stresi ve dengesini kaybeden uçak yüzünden, bu, bir daha tekrarlamak istemediği bir uçuş olmuştu.

"Seattle Merkez," diye çağrı gönderdi "Gelincik Üç–Beş, yedi bine iniş izni istiyorum, eğer uygunsa."

İki bin pençe, dışarıdaki sıcaklığı dört derece arttırırdı. Böylece buzlanma sorunu şimdilik çözülür, bir süre için ortadan kalkardı.

"Anlaşıldı, Gelincik Üç–Beş, iki dakika içinde alçalmaya hazır ol."

"İki dakika içinde alçalmayı bekliyoruz."

Bir keresinde Janine, yalnız başlarına uçtukları zaman bile pilotların telsizde neden biz dediklerini merak etmişti. Ben ve uçak, diye kendi kendine yanıt verdi, ben ve uçağım "biz" oluyoruz.

"*Fırtınacı Gelincik! Benim, Baxter, bu gece senin melek gelincik perin olacağım. Benim önerilerime uyman gerekecek...*"

Eğer yardımcı pilot koltuğu boş olmasaydı ne hoş olurdu diye düşündü Janine Gelincik. Uçakta, iş yükünü hafifleten, yarın saatte bir hiç değilse pençe ile uçma görevini paylaşan bir başka pilot. Ve yalnızlığı ortadan kaldıran. Özel bir gelincikle karşılaşmak yok mu kaderimde? Çok şey mi istiyorum?

"Bundan söz etmen ilginç," dedi Baxter, Janine'e zihninden. "Aslında, eğer rotanı Redding'e yöneltirsen bir havacıyla tanışacaksın, adı Strobe..."

Ama yardımcı pilot yok, dedi kendi kendine Janine, sert bir biçimde, özel bir gelincik ya da başka biri yok ve bu kargonun Salinas'a ulaşması için ne yapılması gerekiyorsa, bunu ben tek başıma yapacağım.

"Elim kolum bağlı!" diye düşündü Baxter. Neden *duyamıyor*? Biraz çalışmayla, demişlerdi ona, dikkatli ölümlülerle konuşmak kolaydır. Peki ya eğer çalışmamışsan ve o da aldırmıyorsa?

"Gelincik Üç Beş, " kulenin çağrısı duyuldu, "istediğin zaman yedi bine iniş serbest."

"Gelincik Üç-Beş, dokuz binden yedi bine."

Fırtınacı, arızalı otomatik pilotun yükseklik göstergesini 7'ye ayarladı, lövyeyi ileri itti ve dengeledi.

Kargo uçağı gecenin içine daldı, dakikada bin pençe alçalarak karanlığın içinde yutuldu.

Uçan bir makinenin içinde tek başına olmak başlangıçta ürkütücü gelse de bu, deneyerek ve zaman içinde yoğun bir zevke dönüşür. Neden bu kadar seviyorum bunu, diye düşündü, neden bu kadar büyüleyici? Atmosferde yükseliyorum, saatlerce gökyüzünde tek başıma oturuyorum, bazen ne ay, ne yıldızlar olmuyor, alçalıyorum, bulutlardan çıkıyorum, önümde pist uzanıyor, iniyorum. Neden bu benim için bu kadar anlamlı?

Onun bu tuhaf tutkusunu ve becerilerini paylaşacak olanlar, kanatlara sahip olmanın ne anlama geldiğini düşünmekten daha çok, yükseklerde gördükleri karşısında sessiz kalmalarıyla farklılaşan havacı gelinciklerdi yalnızca. Pilotların mesleklerine duydukları aşkı sözcüklere çok ender olarak döktüklerini fark etmişti, biliyordu.

Fırtınacı için, uçmak gizemli bir şelale, her gün içinden geçip ötesindeki farklı ülkeye ulaştığı, dalgalanan, büyülü bir aynaydı. Bir an, uçağını uzaktan inceleyen bir yeryüzü varlığıyken, bir sonrasında kendi ruhunu uçağının ruhuna bağlıyor, ikisi daha önceki varlıklarından farklı bir varlığa dönüşüyorlardı.

"*Dikkat, Fırtınacı Gelincik, dikkat, Fırtınacı Gelincik!*" diye çağrı yaptı Baxter. "*Şimdi duyacağın öneri, koruyucu meleğin tarafından bildirilecektir: Redding havaalanına inmelisin. Varış yerini Redding havaalanı olarak değiştirmelisin! Tamam.*"

Janine, diğer gelinciklerin farklı sevgileri olduğuna inanamıyordu ve bu, olsa olsa, havada olmanın nasıl bir şey olduğu bu zavallıcıklara doğru dürüst anlatılamadığı içindir, diye düşünmüştü.

İzinli olduğu günlerin bir çoğunun şafaklarında ve günbatımlarında, genç gelincikleri kendi pırıl pırıl deniz uçağının uçuş kabinine alıyordu. Onlara motoru nasıl çalıştırdığını, mütevazı evinin yanındaki

gümüşi mavi göle uçağı sahilden nasıl yürüttüğünü gösteriyordu; jikleyi ileri itmelerine, lövyeyi geri çekmelerine izin veriyor ve birlikte gökyüzüne yükseliyorlardı.

"Eğer beni duyuyorsan burnuna dokun," diye seslendi Baxter.

Pilot, pençeleri kontrol tekerleğinde, uçmaya devam etti.

Sanki, uçuşun güzelliğini kendi içinde saklamaya gücü yetmiyormuş gibi, Fırtınacı Gelincik, bu sevginin hakkını verebilmek için onu açığa vurmak zorundaymış gibiydi; uçuşun kendi gözlerinde yansıyan coşkusunu görmediği için, bu coşkuyu başkalarının gözlerinde görmek ona zevk veriyordu.

Uçarken böyle şeyler düşünüyordu işte. Zihninin bir bölümüyle profesyonel uçma işinde kararlı ve disiplinli, diğer bölümüyle, dün deniz uçağıyla yapılan uçuşun, ilk kez uçan küçük Estrella Luisa Gelincik'in içinde ateşlediği kıvılcımı düşleyen bir hayalperest.

"Buz lambası zamanı," diye düşündü.

Penceresinin dışındaki minicik helikopter, ışık demeti fışkırmadan önce yana sıçrayacak zamanı zar zor buldu.

"*Teşekkürler,*" dedi Baxter. "*Lütfen beni duyduğunu onayla. Ben senin melek gelincik perinim ve tüm gece yanında olacağım. Buna inanmayabilirsin, ama yardım etmek için buradayım...*"

Fırtınacı Gelincik kargo uçağını rotada ve irtifada tutarak yer belirleyici telsiz uyarıcıyla Medford'a, Oregon, yaklaşıyordu. Bulutların altında Siskiyou Dağları'nın dorukları, hareket eden her yüzeyde anında donan nemli havayı yukarı sürükleyerek gökyüzüne uzanıyor. Bu noktada Janine, yeniden, dağlık bölgeler için izin verilen en düşük yüksekliğe tırmanmak zorunda kalacağını biliyordu.

Aşağısı insansız yerler diye düşündü ve uçağın saatine göz attı. Sabah iki onbeş. Eğitmeni uzun zaman önce ona, "Uçağın için istediğin şeyi mutlak bir güvenle yapabilirsin," demişti, "yere çakılmadığın sürece."

Fırtınacı, pist üzerine önce tekerleklerle yaptığı yumuşak inişler dışında yere hiç temas etmemişti. Başka bir yol denemekle de ilgilenmiyordu.

Başka bir kanal, diye düşündü Baxter. Benim yardımımı almayacak, ama belki o bana yardım eder. "*Willow'uma nasıl bir armağan getirebilirim?*" diye seslendi. "*Onu terk ettiğimi düşünüyor. Öldüğümü sanıyor!*"

Bir anlık eski bir anı, sonra birden, Fırtınacı'nın aklına, gökyüzüne tutkun bir yavruyken babasının verdiği kask ve gözlük geldi. Babası uçağa ilk kez, Janine Gelincik Yavrukurt olduğu zaman onunla birlikte binmişti, ama bir gün, sırf kızına duyduğu sevgi nedeniyle eve, kullanılmış eşya satan bir dükkandan birkaç kuruş vererek aldığı bir uçuş kaskı ve gözlükle gelmişti.

Onlara nasıl da değer vermişti Janine! Babasının sevgisi bu armağanı yüceltmişti. Kask ve gözlük, onları ilk tek başına uçuşunda giymişti, hâlâ saklıyordu, her zamankinden çok daha fazla değer veriyordu.

Seattle Merkez'in bu düşü bozan çağrısı duyuldu. "Gelincik Üç–Beş, Rogue Vadisi VOR'unu* geçişte bir–bir bin, onbir bin pençe serbest"

Janine, "Gelincik Üç– Beş," diye yanıtladı, "yedi binden bir–bir bine, onbir bine."

Bu gülünç resmi sözcükler, bir–bir bin pençeye yükselme izni alan bir pilotun bunu yanlış anlayarak, bin pençeye inmeye başlayıp gökyüzünü beklediği yerde dağları görmesiyle ortaya çıkmış. Gökyüzündeki her kuralın birisinin hatasından doğduğunu söylerler.

Şimdi zor bölüm başlıyor, diye düşündü, şimdi nafakamı çıkaracağım. Tırmanış için tüm jikleleri ileri itti. O anda dört numaralı motor ateş almadı, tekdüze uğultusu düzensiz titreşimlere dönüştü. Fırtınacı bunu pençelerinin arasındaki lövyeden hissetti, motor yakıt karışım kolunu, motorun sesi düzelinceye kadar itti.

"Bu haksızlık," dedi.

Baxter, "Merhaba, Nimble," diye çağrı yaptı peri iletişim frekansına. "Dört numaralı motorunda arıza mı çıkarıyoruz? Ben hava koşullarını bozacağımızı sanıyordum, yalnızca hava koşullarını. Bu biraz tehlikeli öyle değil mi, bu yükseklikte motorunu arızalandırmak?"

Güney hava koridorunda, Nimble ve Prestor fırtına bakımından çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Shasta Döngüsü'nün enerjisi sıcak havayı sanki görünmeyen bir volkandan fışkırırmış gibi patlatarak yukarı sürükledi. Ardından Tahoe Döngüsü'nün enerjisini serbest bırakıp kuzeye

* Çok Yüksek Frekans (VHF) bandında her yönde yayın yapan verici. (Çev. n.)

çevirdiklerinde, sanki ateşe benzin dökülmüş gibi oldu – her tarafta, göğe doğru yükselen bir elektrik ormanından yarılarak ve ayrılarak uzanan ateşten dallar gibi çatallı şimşekler çakmaya başladı.

"Tabii ki onun motorunda arıza çıkarmıyoruz, Baxter," diye seslendi Nimble, yıldırımların gürültüsü üzerinden. "Ve sen de bunu yapma sakın. Çünkü Fırtınacı'nın, bulabileceği her güce ihtiyacı olacak."

Enerjinin patronu Esther, Yosemite Döngüsü serbest kaldığında, Sierra'nın üzerindeki helikopterinden soğukkanlı bir uyarı gönderdi. "Tüm melek gelincik personelinin dikkatine, üç–beş–beş yönünde on gücündeki bir patlama, yukarda sekiz gücündekiyle birleşti. Tüm birimler patlamaya kadar güvenli uzaklıkta kalsın." Sonra, ufukta ateş bulutlarını görerek: "*İşte geliyor! Half Dome tam üstünüze doğru geliyor.*"

Nimble, deniz seviyesinden hemen hemen sekiz bin pençe yüksekliktekı bu öfkeli hava kütlesinin, mavi ateş çemberiyle sarılı kümülüs yığınlarının, hava koridoru boyunca ısı hızıyla dönerek ve yuvarlanarak güneyden tam üzerine doğru hızla geldiğini gördü. Bu güç, Siskiyou üzerinde, yarattıkları fırtına ile buluştuğunda...

Nimble'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, helikopteri döndürüp kuzeye daldı. "Haydi, uzaklaşalım buradan, Prestor!"

Ortağı da aynı fikirdeydi, iki altın renkli makine hava koridoru boyunca ok gibi fırlayıp kendi yarattıkları canavarın şok dalgaları üzerinden kayarak Fırtınacı'nın uçağına doğru ilerlediler.

Birlikte uçarlarken, Nimble, "Baxter!" diye çağrı yaptı. "Belki de, bu fırtınayı biraz abarttık. Çok yolu var, ama müthiş hızlı geliyor..."

Fırtınacı, dört numaralı motorun yakıt basınç göstergesine bir göz attı. Titreşiyor, çok az. Sonra yağ basınç göstergesine baktı. Oda mı titreşiyordu, belli belirsiz? Başını sağa çevirdi, uçuş kabini boyunca ve pencereden dışarı dört numaralı motora baktı. Ne kıvılcım var, ne ateş, yalnızca karanlık.

Uçak kazaları asla kendi kendine olmaz, biliyordu bunu, her zaman bir olaylar zincirinin son halkasıdırlar ve her havalanış bu zincirin başlangıcıdır. Fırtınacı'nın kabullendiği halkalar şunlardı:

Havalanmıştı,
gecenin içinde,
tek başına uçuyordu,
aletlerle,
arızalı bir otomatik pilotla,
engebeli bir arazinin üzerinde,
belirsiz hava koşullarına doğru,
buzlanma riski altında yükselerek.

Bir sonraki halka, diye düşündü:
her an arıza yapabilecek bir motorla.

Kaza raporunu tamamlamak için hayal gücü gerekmedi: *Pilot arızalı motorun pervane kanat açısını değiştirmeyi başaramadı. Uçak, üzerindeki ağır buz yüküyle, irtifa kaybederek düştü ve dağlık araziye çakıldı.*

Janine pervane buz önleme anahtarlarını iki kez kontrol etti: *Açık;* elektrik donanımının önündeki soğuğa karşı bu ağır pervane kanatlarını ısıttığını umut etti.

Kazalar gerçekleşmeye fırsat bulamadan onları oluşturan zinciri kırmanın pilotun işi olduğunu herkes bilir; diye düşündü. Ama bir profesyonel, bu kargoyu güneye götürmenin, şafaktan önce oraya ulaştırmanın da yine pilotun işi olduğunu bilir.

Fırtınacı kaşlarını çattı, lövyeyi kendine çekti, çok hafif bir basınç ve kargo uçağı tırmanmaya başladı. Bu bacak en kötüsü. Dağlardan çıkmamız biraz zaman alacak.

Tırmanış onun planladığından bir dakika daha uzun sürdü ve düzeldiğinde, kanatlarda düzenli olarak buzlanma başlamıştı. Hızı epeyce azalmıştı. Işığı yaktığında ne göreceğini biliyordu: metal yüzeyin kıvrımı üzerinde bir buz battaniyesi, meleklerin kanatları kadar göz kamaştırıcı, gecenin içinde parlak bir ışıltı.

Dört numaralı motor öksürdü, düzeldi.

Fırtınacı, kokpitte sürekli meşgul bir gelincikti, korkmaya zaman bulamayacak kadar meşgul. Karbüratör sıcaklığını tüm motorlar için arttırdı ve bu sıcaklıkta dört numaralı motoru çalıştırdı. Motor yine öksürdü ve sustu.

"Fırtınacı," diye seslendi Baxter. "Beni duymaya çalış. İki dakika içinde...bak, üzgünüz ama iki dakika içinde burası biraz karışacak. Hepimiz Redding havaalanına yönelirsin diye umuyoruz..."

Buz kırma tüplerini şişirme zamanı, diye düşündü Janine ve kanat buz giderme sistemini şişirmek için düğmeye bastı. Cam levhalara benzeyen buz tabakası, hemen o anda, uçağın kanatlarından patlarcasına ayrıldı, arkada kalarak parçalandı ve dönerek uzaklaşan küçük gümüş bıçaklar halinde gecenin içinde kayboldu.

Eğer henüz Gökkuşağı Köprüsü'nden geçmemiş olsaydı, bu jilet gibi buz parçaları helikopterini yarıp geçerek Baxter'i bir kuyruk sarsıntısıyla alıp götürecekti. Ama o, patlamadan kaçıp kaçmadığını ya da bu ışıltılı bıçakların hiç zarar vermeden helikopterin ve kendi vücudunun içinden geçerek gidip gitmediklerini tam olarak anlamadan, içgüdüsel olarak yana çekildi.

Her şey yolunda, diye düşündü Baxter, her şey planlandığı gibi gidiyor. Bir dakika kaldı.

"Haydi, Fırtınacı," dedi kargo pilotu yüksek sesle, "sakinleşelim. Her şey yolunda, bu da her zamanki uçuşlardan biri yalnızca. Bu da bir uçuş yalnızca."

Eğer farklı bir duyguyla izliyor olsaydı, buluşmayı görecekti: uçağı tehlikenin içine doğru ilerliyor, iki melek gelincik perisi kendi fırtınalarından, bu Sicilya büyüklüğündeki denetimden çıkmış korku treninden geriye doğru kaçıyordu.

Nimble ve Prestor uçağa katılmak için geri döndüler, onu geçerek yüz pençe kadar önden uçmaya başladılar. Bu kaosla, kargo uçağından yalnızca bir saniye önce buluşacaklardı.

Baxter kokpite yanaştı, camdan içeri Fırtınacı Gelincik'e baktı.

Benim Willow'umun kaderini paylaşacak diye düşündü.

Fırtınacı uçuş göstergelerine bakarken, Baxter onun siyah gözlerine bakıyor, aralarındaki bağlantı yavaşça açılırken, düşüncelerini hissediyordu.

"Dayanmasını söyle ona," dedi Nimble, soluk soluğaydı. "Bunu yapmak zorundaydı. Üzerimize gelen şey, bunu ben söylediğime göre, Fırtınacı düşüncesini hemen değiştirecek..."

"Bu onun kaderi," dedi Prestor, en iyi savunması buydu. "Strobe'la tanışmak zorunda!"

Elinden geldiğince yumuşak bir biçimde, Baxter, kokpite daha da yanaştı, kendi düşünceleriyle Fırtmacı'nın düşüncelerine ulaştı: Her şey yolunda gidecek. Ama inmelisin, Redding'e inmelisin!

Nimble'ın sesi: "İşte başlıyor!"

Baxter, "*Fırtınacı!*" diye bağırdı kokpitteki ölümlüye. "*İnmek zorundasın!*"

Bu, havada daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi. Fırtına, kargo uçağını, yukarı ve aşağı hava akımlarıyla parçalanarak yuvarlanan, savrulan hava bloklarının içine bodoslama daldırdı, her tarafında bakır rengi şimşeklerin çatallaşan kılıçları ve mızraklarıyla kanatlar ardı adına darbeler alıyor, metal eriyerek üzerinde delikler açılıyordu.

Bir pilot yıldırımları kokpitin içinden hemen hemen hiç duymaz; oysa şimdi yıldırımlar içerde patlıyordu, birbiri ardına. Fırtına uçağı öyle zalimce sarsıyordu ki, gösterge paneli sürekli bulanık kalacak kadar titriyordu.

Eğer o anda sakinliğini koruyarak ve içi sevgiyle dolu olarak pencereden dışarı baksaydı, Fırtınacı bu yıkıcı havada yukarı doğru savrulan minicik helikopteri görecekti, pencerenin önünde bir an yeniden or-

taya çıktığını, pilotun kontrolü sağlamak için uğraştığını, sonra, aşağı doğru savrularak gözden kaybolduğunu görecekti.

Ne var ki, penceresinin yanında melek gelincik perilerini beklemediği için dönüp bakmadı. Pençeleriyle sımsıkı tuttuğu lövyeyi zar zor görebildiği suni ufka göre düz uçuş olacağını umduğu konuma güçlükle geri çekti.

Ön cam uzun süre önce tamamen buzlanmıştı; onu temizlemek için bir süre, sarsıntının buzu kırmasını, bir süre de ön camın kendisinin yok olmasını bekleyerek hiçbir şey yapmadı.

Lövyedeki mikrofon düğmesine bastı, basılı tutmak için uğraştı. Mesajı sanki boya karıştırıcısından çıkan bir ses gibi yankılandı: "Seattle Merkez, Gelincik Üç–Beş. Bir miktar buzlanmaya maruz kaldık ve zorlu bir uçuş oluyor. Sizin için uygun olan en kısa zamanda daha düşük irtifa istiyoruz."

Baxter yeniden, el kol hareketleri yaparak, işaret ederek pencerenin dışında göründü. "*Aşağıya!*" sonra hızla savrulup uzaklaştı.

Çok aşağıda, radar ekranını izleyen bir kontrolör gelincik, Janine'nin çağrısına yanıt verdi: "Gelincik Üç–Beş, burası Seattle Merkez. Sana en çok bir–sıfır bin, on bin pençeye iniş için izin verebiliriz, bu yardımcı olursa."

"Olur."

"Söyle o adama Fırtınacı'yı uyarsın!" dedi Baxter. "Nimble, kontrolöre onu uyarmasını söyle!"

Seattle Merkez, "Gelincik Üç–Beş," diye çağrı yaptı, "hazır olduğun anda, bir–sıfır bin, on bin pençeye alçalabilirsin."

On bin pençe buzlanma yüksekliğinin hâlâ üzerindeydi, bu fırtınada hiç olmadığı kadar hızlı bir biçimde buz oluşuyordu. Buz kırma tüplerinin her bir çevrimiyle, kargo uçağı sanki uçsuz bucaksız bir vitrin camının içinden geçiyormuş gibi oluyor, dev gibi cam kırıkları ve parçaları ışıltılar saçarak düşüyor, kırılıp dağılıyordu.

On bin pençe bir şakaydı. Fırtınacı, bu afette ne yüksekliği koruyabiliyor ne de havalı matkap gibi titreyen gösterge panelini okuyabiliyordu.

"Üzgünüz, radarımız hava konusunda pek iyi değildir, Gelincik Havacılık," dedi Merkez, "ama bulunduğun konumdan çok şiddetli bir şey Victor İki–Üç'e doğru ilerliyor."

Fırtınacı yanıt vermedi. Kaptan Janine Gelincik, kanatlarından arada bir buzlar patlayarak dökülürken, uçağını rotada tutmak için uğraşıyor, Baxter uçağın yanında kalmaya, pilotun fikrini değiştirmeye çalışıyor, Nimble ve Prestor kargo uçağının kanat uçlarından az ötede kendi küçük helikopterleriyle uzaklaşmamaya çalışarak eşlik ediyorlardı.

Çıngıraklı toplardan öfkeli bir melodi yükseliyordu, koca kargo uçağı on bin pençe yükseklikte dev buz kütlelerinin üzerinde kontrolden çıkmış çılgın bir kızağa dönüşmüştü sanki.

Uçağın korunmasız yüzeylerinde –burun konisi, pervane kapakları, telsiz antenleri, irtifa dümeninin uçları– hiç durmadan buz birikiyordu.

Fırtına giderek daha yükseğe ulaştı. Fırtınacı bulunduğu yüksekliği koruma çabasından vazgeçti, uçağı sola yatırdı, kendini fırtınanın darbelerine bıraktı.

Pilot, bir an koltuğuna yapışıp bir sonrakinde savrularak emniyet kemerinin içinde sıkışırken, bu kadarı fazla diyen içindeki sesi duymazdan gelerek dişlerini sıktı. "Bu kadarı fazla" bir şey değiştirmez, diye düşündü. Vazgeçmek söz konusu değil. Bu uçak mutlaka uçurulmalı.

Bu gökyüzü depreminde sarsılırken evdeki hangarda güven içindeki deniz uçağını düşündü; birkaç gün sonra ufaklıklara ilk uçuşlarını yaptıracaktı yine. Aldığı darbelere karşın, kanatları buzlardan bir kez daha temizlenince, bu düşünceyle gülümsedi.

Fırtınacı, Merkez'i aramadan önce uzun bir an düşündü. Türbülansı ve buzlanmayı olduğundan önemsiz göstermek onun alışkanlığıydı, ama bir başka pilotun bu rotada uyarılmadan uçmasına izin veremezdi. Kendi kargo uçağından daha küçük her uçak paramparça olabilirdi.

Çağrı yapmak için mikrofon düğmesine uzattığı pençesi düğmeye ulaşamadı. Hayır! Lövyeyi her iki pençesiyle sımsıkı tutup, kendini ardından gelecek yukarı hava akımına karşı hazırladı. Hava akımı geldi ve başını koparırcasına aşağı doğru savururken uçağı dosdoğru yukarı fırlattı.

"Seattle..."

Üç saniye süreyle tüm gökyüzü göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlandı, bir çatal şimşek değil, tüm gökyüzünü kaplayan bir örtü, kör edici. O anda, görüşün tekrar düzelmesini bekleyerek uçağı hisleriyle uçurdu.

Fırtınanın ve motorların gürültüsünün arasında, gelincik kaptan arkasındaki kargo bölümünden gelen bir çatırtı duydu, sandıkların içindeki yük paletlerinden biri kırılıp kopmuştu. İyi değil. Eğer bu fırtınada sandığın kendisi yerinden oynarsa, uçağın gövdesi boyunca savrulurdu ve bu da her şeyin sonu demekti.

Dağlar, ağır ve hantal kaya kütleleri halinde, altından kayıp geçiyordu. Sarsıntı nedeniyle frekans seçici panele bir türlü ulaşamayan Fırtınacı, daha sıcak ve daha sakin bir alçak irtifa için çaresizlik içinde, büyük bir güçlükle Oakland Merkez telsiz frekansına geçti.

Telsiz anteninin buz giderme tüpleri yoktu. Bunu merkezden gelen bir çağrı hatırlatmıştı ona.

"Gelincik Üç–Beş, burası Oakland Merkez. Yeni bir SigMet* Alfa Bir..."

Janine, bu ani sessizliğin Merkez telsizindeki bir arızadan değil, buzlanmış anteninin kopmasından kaynaklandığını tahmin ederek, bu uyarıyı zihninde tamamladı. Telsizin sesi kesilmişti, parazit uğultusundan, dışarıdaki acımasız kar fırtınasıyla uyumlu bu soğuk sesten başka hiçbir ses yoktu.

Az önceki telsiz konuşmasında son derece nazik bir biçimde yapıldığı gibi, kendisine kötü hava koşullarını haber veren bir uyarıya ihtiyacı yoktu, çünkü hiçbir kaçış umudu kalmamıştı. Bu zorlu havadan çıkmanın en kolay yolu dosdoğru ilerlemekti.

* Havacılıkta "Significant Metorological conditions" sözcüklerinden türetilmiş, önemli hava olaylarını haber vermek için kullanılan uyarı kodu. (Çev. n.)

Kargo uçağı, tıpkı tayfuna yakalanmış bir yük gemisi gibi, karanlıkta baş–kıç yaparak, alçalıp yükselerek ve yuvarlanarak dönen havanın içine daldı. Pilot, antenin buza daha ne kadar dayanacağını merak ederek, iki numaralı telsize geçti.

"Selam, Merkez, Gelincik Üç–Beş."

"Gelincik Üç–Beş, SigMet'i onayla."

"SigMet'in tam ortasındayız!" diye yanıtladı Fırtınacı, birden öfkelenerek. "Ana antenimizi kaybettik; eğer iki numaralı anteni de kaybedersek, programlandığı gibi Salinas'a devam edeceğimizi bildiriyoruz."

Bu standart süreçti, ama Janine kayıtlara geçmesini istedi. Uçuş çantasında pilli bir yedek telsiz taşıyordu ve bu gecenin, belki de, bu telsize ihtiyaç duyacağı gece olacağını geçirdi aklından.

"Anlaşıldı Üç–Beş. Salinas'ta hava hafif rüzgârlı, ölçüm beş yüz pençe, bulutlu, hafif yağmurlu, sis..."

Fırtınacı başıyla onayladı. Elbette diye düşündü. Merkez, Salinas'ta havanın hava raporunda bildirildiğinden daha kötü olduğunu, daha kolay bir iniş yapabileceği bir yere yönelirse iyi olacağını ima ediyordu.

"*Evet!*" diye haykırdı Baxter. "*Yön değiştir! Kaza raporunda bu durum iyi görünmeyecek, yani ısrarla...*"

Aklım da bana oyun oynuyor bu gece. Lövyeyi sımsıkı tutuyordu. Herkes vazgeçmemi istiyor. Tatsız bir gülümseme. Olası değil.

Vazgeçmemeyi seçti, zincire bir halka daha eklediğinin farkındaydı: *Fırtına uçağına hasar verdikten sonra, pilot tehlikesiz bir alana iniş şansını reddetti.*

Kargo uçağı, Fırtınacı'nın şimdiye kadar gördüklerinden daha kara ve daha acımasız gökyüzünde kontrol dışı kayıyor, sarsılıyordu, haritalar ve not panoları uçuş kabini içinde sağa sola savruluyordu. Rotası belliydi, ama bildiği kadarıyla, bu gece Siskiyou üzerinde başka hiçbir uçak, bu kadar çılgın başka hiç kimse yoktu.

Bu kadar çılgını yok, diye düşündü, emniyet kemerini sonuna kadar sıkarak. Bir sonraki darbe için lövyeyi sımsıkı kavradı. Çılgın değil. Kararlı.

"Nimble! Prestor!"diye çağrı yaptı Baxter, sesi fırtınada dağılıyordu. "Kararını verdi, devam edecek! *Daha sert! Daha çok türbülans!*"

Prestor bu çağrıya karşılık verdi. "Artık tıkandık, Baxter! *Daha kötüsünü yapamayız!*"

Dakikalar aylar kadar uzundu. Kargo uçağı, sanki, kocaman tekerleklerinin üzerinde hızla giderken yoldan çıkıp uçuruma yuvarlanan bir kamyon gibi gidiyordu. Fırtınacı'nın çenesi sıkılmaktan ağrıyordu, bulanık olmayan bir altimetrenin neye benzediğini hatırlamıyordu bile.

Bu kargaşanın ortasında suni ufuk göstergesi tepetaklak oldu, jiroskop limitlerinin dışına fırlamış, sanki haykırarak, uçağın tepetaklak olduğunu ve fırıldak gibi döndüğünü haber veriyordu. "Hayır, yapma," dedi pilot. Yeniden ayar kolunu çekti, çılgınca önden gösterge düzeldi.

Kargo bölümünde ikinci bir palet daha koptu, sonra bir üçüncüsü. Ama pilot kendi görevine kilitlenmişti. Eğer yön dümenini kaybetseydi, uçağı yine dümdüz ileri uçuracaktı, motorlarla yönetecekti, eğer mecbur kalsaydı.

Sakin radar odasından, kontrolörün sakin sesi: "Gelincik Üç–Beş, Shasta Kesişimi'nde dokuz bin pençede uçabilirsin. Hava koşullarını bildir, lütfen."

"Oakland Merkez, Gelincik Üç–Beş," diye yanıt verdi, nefes nefese. "Küçük ve iri taneli karışık buzlanma var. Ve giderek artan şiddetli türbülans..."

Sert granit kayaların aşağıda sabırla beklediği Shasta Kesişimi, güneye doğru hâlâ uzun dakikalar ötedeydi.

Verdiği mücadelenin ortasında, dört numaralı motorun göstergelerine baktı, hızla gözlerini kırpıştırdı ve bakışları, titreşen kadranda görünen değere saplanıp kaldı. Yağ basıncı düşmüştü, tamam. Minimum basıncın üzerindeydi, tamam, ama gösterge üzerinde bir iğne genişliği kadar. Yağ basıncının göstergede iğne genişliğindeki düşüşü, pilota tatsız bir şeyin olacağının fısıldanmasıdır. Fısıltı kayboldu. Fırtınacı, bunca şey paramparça olurken bir de motorun arızalanmasını reddediyordu.

Nerdeyse Shasta Kesişimi'ne varmak üzereyim, diye düşündü Fırtınacı, bu doğru olmasa da.

Bir kez daha buz kırma düğmesini el yordamıyla buldu, üzerine bastı ve buz tabakalarının kanatlardan çözülerek uçup gitmesini beklerken, buz giderme devre kesicisi arızalandı.

Lanet olsun, diye geçirdi aklından, dışarıdaki kıyamete karşı uçağını korumak için lövyeye asılarak. Bir bu eksikti.

Kargo uçağı döndüğü ve sarsıldığı için, her seferinde pençesinin altından kaçan devre kesiciyi yeniden ayarlamak uzun zaman aldı. Sonra buz giderme düğmesine bastı tekrar ve kanatlardan yağmur gibi dökülen buzları büyük bir memnuniyetle izleyerek işte bu kadar dercesine hafifçe başını salladı. Ama birkaç saniye sonra devre kesici yine arızalandı. Bunu da zincirine ekle, diye geçirdi aklından: *buz giderme donanımı arızalandı.*

"Nerdeyse Shasta'dayız," dedi yüksek sesle.

Buzlanma artıyor, uçak yavaşlıyordu. Dört numaralı motor arızalanmak üzere, diye düşündü, otomatik pilot bozuk, ana telsiz anteni gitti, yedek radyo bozulmak üzere, buz giderme sistemi bana elveda diyor. Yere çakılmaya çok fazla halka kalmadı.

Bir dakikası daha varken dört numaralı jikleyi bir çeyrek geri çekti.

"Oakland Merkez," çağrı gönderdi. "Gelincik Üç–Beş Shasta Kesişimi'nde, on binden dokuz bine."

Merkez'den yanıt gelmedi. Saniyeler saniyeleri kovaladı, yine hiçbir ses duymadı.

"Oakland Merkez, burası Gelincik Üç–Beş, telsiz kontrol."

Hiçbir ses yok.

İki numaralı anten arızalanmıştı. Omuzlarını silkti. Sorun değil. Ben buradan dokuz bine iniyorum.

İrtifa kaybetmek zor olmadı, donmuş uçak çok hevesli değildi uçmaya.

Tırmanmalıydım, diye düşündü. Buzu görür görmez çıkabildiğim kadar yükseğe çıkmalıydım. Dış hava sıcaklığı eksi yirmi derece olduğunda, buzun üzerinde uçabilirdim. Gözlerini kırpıştırdı. İşe yaramayacaktı. Yukarı hava akımları soğuk suyu yükseklere taşır, buzlanma daha kötü olacaktı, beni aşağı itecekti.

Bunu düşünerek, Fırtınacı Gelincik, uçağının gümbürdeyen sessizliğinde, alçaldı.

Penceresinin dışında, Baxter, kayarak uzaklaşmasını izledi. Pilot MGP* Görev Gücü'nün yaratabileceği en kötü koşullardan neredeyse sıyrılmıştı.

"*Fırtınacı!*" diye bağırdı melek gelincik perisi. Sonra, çaresiz: "*Janine! Willow'un hatırı için! Şimdi in!*"

Fırtınacı, bu sesi zihninde duydu, net, tuhaf bir ses. Sonra başını salladı, sözcükleri uzaklaştırdı.

Alçalırken, birdenbire kıyamet durdu, kocaman tekerlekli kamyonu kayalık dağ yamacından fırlamış eğik bir camın üzerinde kayıyordu. Hayalet mavisi ışık donmuş camın üzerinde salınıyordu. Yavaş, yumuşak. Statik elektriğin parmakları kargo uçağının teninde geziniyordu.

* Melek Gelincik Perileri. (Çev. n.)

Fırtınacı'nın kar gibi yüzü, ön camı kaplayan yarım pençe kalınlığındaki buzda uğursuz ışıltılarla yansıyan bu ışıkta kobalt rengine dönüştü. Herhangi bir başka hayvan, bu sükunetle mutluluk duyarak göz yaşlarına boğulurdu. Fırtınacı mutlulukla iç geçirdi. Ne harika, diye düşündü, görebildiğim bir gösterge paneli.

Gösterge ışıklarının hepsi bozulmuştu, uçuş kabininin zemininde kırılmış camlar. Tepedeki lambanın ışığında uçuşuna devam etti.

Dışarıdaki sıcaklık iki santigrat dereceye ulaşmıştı. Salinas'a kadar artık bir daha buzun içine tırmanmak zorunda kalmayacaktı. Kayıtsız bir tavırla kanat buz kırma düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı, yalnızca devre kesiciden hafif bir pat sesi yükseldi. Sistem durdu.

Fırtına sırasında hemen arkasında yere düşmüş olan uçuş çantasına uzandı. İlk model uçağının kristal kaplı pervanesinin hemen altındaki fermuarlı cepten pençe büyüklüğündeki radyosunu aldı, antenini taktı, kulaklığın altındaki minik hoparlör düğmesine bastı..

## KAPTAN JANINE GELİNCİK



"Merhaba, Oakland Merkez, Gelincik Üç–Beş, ses nasıl geliyor?"

"Gelincik Üç–Beş, Oakland Merkez, seni tam olarak duyuyoruz. Devam et."

Fırtınacı, farkında olmadan taşıdığı gerilimi boşaltarak, rahatladı. "Oakland, Gelincik Üç–Beş şu anda dokuz bin pençe seviyesinde, sekiz bine iniş izni istiyoruz."

Sanki hiçbir sorun yaşanmamış gibi, ki aslında Oakland Merkez'in sakin radar odasında yaşanmamıştı, yanıt veren ses kibar ve yardım etmekten mutluydu. "Gelincik Üç–Beş, hazır olduğun anda sekiz bin pençe serbest, Red Bluff altimetre iki–dokuz–beş–iki."

Kaptan bu bilgiyi onayladı, uçağını yavaş yavaş daha sıcak bölgeye doğru indirdi. Sekiz bin pençede ilk buz plakası eriyerek, yapıştığı kanatlardan koptu. Sonra, ön camdaki buz kırıldı ve yok oldu, önce minik bir parça, ardından tüm yüzey temizlendi ve yağmur yeniden cama serpiştirmeye başladı.

Buz lambasının ışığında, artık bitmiş olan kar yerine, karanlığın içinde hızla akıp geçen yağmur damlaları görünüyordu yalnızca.

"Başaramadık," dedi Baxter. "Onu durduramadık. Devam ediyor!"

"Hepsini kazanamayız," dedi Prestor. "Bunu daha önce gördüm ben. Bazen öyle inatçı oluyorlar ki, bir şey yapamıyoruz, koruyucu melekleri bir şey yapamıyorlar. Rehberlik istemiyorlar, en doğal haklarını bile. Fırtınacı kaderinin bu kargoyu yerine götürmek olduğuna karar verdi. Strobe'la karşılaşmaya değil, dünyayı değiştirmeye değil."

"Biz yalnızca öneririz," dedi Nimble. "Ölümlü olan o. Kararı o verir."

"Ama benim Willow'um..."

"Senin torunun için her şey iyi olacak," dedi Prestor yumuşak bir tonda, sanki Baxter'in bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

Fırtına dört numaralı motoru düşük seyirde tutuyordu. Eğer çalışmaya devam edebilirse, Salinas'a aletli yaklaşımı pas geçmesi halinde, bu motora ihtiyacı olacaktı.

Telsizde yeni bir ses:

"Oakland Merkez, MusTel İki–Sıfır. Redding'e doksan derecelik açıdayız, bir–iki bin, on iki bin için yedi binden çıktık, sırada Medford. Ve ayrıca güneye gidecek uçaklara Sacramento üzerinde şiddetli bir hava olduğunu bildirmek istersiniz belki."

Fırtınacı gözlerini kırpıştırdı, inanamamıştı. Sırada Medford? Bu pilot benim kargo uçağımı mahveden o aynı gökyüzünü mü geçecek?

Melek gelincik perileri bu konuşmayı duydular.

"Bu o!" dedi Baxter. "Bu Strobe!"

Fırtınacı, Merkez'in MusTel 20'ye bir Gelincik Havacılık Kargo uçağının, bu rotada giderek şiddetlenen bir türbülans ve ağır buzlanma uyarısını söylemesini bekledi.

Söylemediler. Janine bekledi. Merkezde vardiya mı değişmişti, yeni kontrolör onun raporundan habersiz miydi?

Mikrofon düğmesine bastı. Oakland Merkez, Gelincik Havacılık Üç–Beş, eğer vericimi duyabiliyorsa MusTel İki Sıfır'a bir mesajım var."

"MusTel İki–Sıfır, Gelincik Havacılık Üç–Beş'i duyuyor musun?" diye sordu Merkez kontrolör. "Sana bir mesajı var."

Ses geri geldi, sanki pilotun pençesi mikrofon düğmesinden çekilmiş gibi bozuktu. "Seni çok iyi duyuyorum, Gelincik Havacılık. Devam et."

Fırtınacı kısa kesti: "MusTel, Gelincik Havacılık Kargo Uçağı Victor İki–Üç'te istikamet güney. Eğer Medford'a gitmek için Victor İki–Üç'ü kullanmaya kararlıysanız, bu rotada hava çok sert. Bir–bir binde ağır buzlanmaya maruz kaldım, türbülans nedeniyle kargo bağlantıları koptu, o kargaşada yüksekliği koruyamadım."

"Anlaşıldı, Gelincik Havacılık. Eğer rotanız Victor İki–Üç'te güneye doğruysa, bazı sorun–"

Sessizlik. MusTel de antenini mi kaybetmişti yoksa?

Sonra yine aynı ses, bu kez farklı bir vericiden. Ana telsizine bir şey olmuştu. "Oakland Merkez, MusTel İki–Sıfır Redding'e dönüş rotasının vektörlerini istiyorum. Rotamızı Redding'e yöneltiyoruz."

"Anlaşıldı, MusTel. Medford varışını iptal ettiğini onayla."

"Olumlu. Medford varışı iptal, Redding'e yöneliyoruz. Victor İki–Üç'ü bir süre fırtınayla baş başa bırakacağız."

"Anlaşıldı. MusTel İki–Sıfır, sağa dön, istikamet bir–yedi–beş, Pist Bir–Altı Arka Yaklaşma için Redding Localizer/DME* bağlantısını bekle, yedi bin pençeyi koru, alçalmaya hazır ol."

MusTel pilotu izni tekrarladı, uçağını nerdeyse parçalayacak bir fırtınanın içine girmek üzere olan biri için şaşırtıcı ölçüde sakin bir ses diye düşündü Fırtınacı.

Sonra yine duyuldu sesi. "Merkez, burası MusTel İki–Sıfır. Gelincik Havacılık pilotuna, Victor İki–Üç'te güneye doğru havanın biraz kötü olduğunu bildirirseniz iyi olur. Biz orada bir parça boya bıraktık. Biliyorum, orası Sacramento, ama radarımda hiçbir şey göremedim, çok zor bir uçuş."

Üç melek gelincik perisi hep bir ağızdan pilota haykırdı, "*Yön değiştir, Fırtınacı Gelincik! ŞİMDİ HEMEN YÖN DEĞİŞTİR!*"

Janine derin bir soluk aldı, en temel hakkının cılız sesini dinledi. Denetimden çıkmış bir soğuk cephede mücadele etmek bu koşullar altında soylu bir tavır, diye düşündü. Birinden kurtulup hemen ardından bir başkasına girmekse, kaza raporunda hoş görünmeyecekti.

Birden, kendini bitkin hissetti.

"Selam Oakland," diye seslendi. Daha önce söylemediği sözcükler: "Gelincik Havacılık Üç–Beş, yön değiştireceğiz. Salinas varış

* Yer belirleme–mesafe ölçme cihazı. (Çev. n.)

noktamızı iptal ediyoruz, doğruca Redding Ters Yaklaşma Bir–Altı tam iniş izni."

"Anlaşıldı, Üç–Beş, Salinas iptalinizi aldık. Mevcut pozisyondan istikamet Redding VOR serbest, Pist Bir–Altı Ters Yaklaşma için Redding Localizer/DME bağlantısını bekle, sekiz bin pençeyi koru, alçalmaya hazır ol"

"Üç–Beş," dedi Fırtınacı, "mevcut konumdan istikamet VOR ve pist Bir–Altı Ters Yaklaşma, sekiz binde kalıyorum."

Periler sevinçten çılgına dönmüşlerdi, helikopterleriyle, arkalarında ışıltılı peri tozlarından izler bırakarak ve pervaneleri neredeyse birbirine çarpacak kadar yaklaşarak kargo uçağının çevresinde dönüyorlar çemberler çiziyorlardı.

"Görev tamamlandı," dedi Nimble. "*Görev tamamlandı!*"

Aynı şekilde Gnat'ın umutsuzluğu da zafere dönüştü. Strobe'la yakın düzen uçan Kazgagası başarısız olmuştu, pilotu yön değiştirmeye zorlamakta Baxter'ın Fırtınacı'yı ikna etmede gösterdiğinden daha fazla başarı gösterememişti. Peri minnetle dua etti. Bu zihinleri değiştirmeye ancak başka ölümlülerin önerilerinin gücü yetebilirdi.

Fırtınacı, kargo uçağını Redding Çokyönlü İstasyon'a doğru çevirdi, yaklaşma plakasını, LOC/DME BC PİST 16, kötü hava koşullarında aletli iniş talimatını buldu, lövyeye iliştirdi, yüksek sesle okuyarak hızla gözden geçirdi.

Fırtmacı, tüm okuduklarını hatırlayarak başıyla onayladı. Bu uçuşu daha önce yapmıştı – dünyadaki en kolay yaklaşma değildi, en zoru da değildi.

Kilometrelerce önünde, uçuş kabininin arkasında jet motorları fısıldarken, Strobe Gelincik de aynı diyagram üzerinde çalışıyordu. Tam kapsamlı konumlandırma sisteminin düğmesine bir dokunuş önündeki panelde ışıklı renklerle yönleri ve yükseklikleri, izlenecek yolu gösterdi. Panel üzerindeki bir ışıklı alana dokundu ve otomatik pilot GelJet'i kendi yaklaşma uçuşunu yapmak üzere çevirdi.

Kısa bir süre sonra, Merkez'den gelen "MusTel İki–Sıfır, yer belirleyici bağlandığında Redding Kule ile temasa geç. İyi sabahlar," mesajını aldıktan sonra alçalarak Garsa Kesişimi'ni geçti.

Strobe, kontrolörlerin onlarla her konuşmalarında ne diye bu iki fazladan sözcüğü kullandıklarını merak etti. Herkes kendi sabahından sorumlu, ne diye bizim sabahımız kötü olsun ki? Ama o saniyeler hep aynı sözcüklerle harcanıyordu, tekrar tekrar, bir anlamları olmalı. Gündoğumuna kadar uzun bir bekleyiş, diye sonuca vardı. Kontrolörler yalnız.

GelJet yaklaşma eğimi boyunca sessizce alçalırken, Strobe son yaklaşma hattını geçen otopilotu izleyerek altın ve gece rengi çizgili fularıyla arkasına yaslanıp gevşedi. Hafta sonunu, çift kanatlı uçağa binmeye çok hevesli dört ufaklığı düşündü. Tabii önce uçağı yıkamak ve bütün parçalarının adlarını öğrenmek zorundaydılar.

Dünya bir anda günün ilk ışığına dönerken MusTel 20 bulutların içinden çıktı, tam önünde pistin çift sıra ışıkları uzanıyordu.

Lövyeye bir pençe dokunuşuyla, Strobe otomatik pilotu devreden çıkardı, jetin burnunu hafifçe yukarı kaldırarak alçaldı, ana tekerlekle-

ri yağmurla kayganlaşmış piste değdirdi, birkaç saniye sonra yavaşça burun tekerleğini indirdi, baskı kollarını zıt yöne çekti.

"MusTel İki–Sıfır, bir sonraki kesişimde sağa dön," dedi kuledeki gelincik kontrolör. "Havaalanında varış noktanı söyle."

"Geçici park. Yalnızca bir saat kalacağım."

"Anlaşıldı, İki–Sıfır. Geçici park yerine ilerle, bu frekansta kal."

"İki–Sıfır, anlaşıldı," dedi Strobe. "May'in Lokantası açık mı?"

"Yirmi dört saat, kaptan."

Park rampasında durduktan sonra, MusTelCo'nun baş pilotu, motorların sessizliğin içindeki fısıltılarının müziğini dinleyerek GelJet'in baskı kollarını *Kapalı* konumuna geri çekti.

Ön cam ve gövde üzerinde gümbürdeyen yağmura karşı uçağını kapattı, seyir günlüğündeki kutucukları doldurdu. Sonra başlığını ve gece rengi–altın fularını çıkarıp ayağa kalktı ve kafasına geçirdiği eski püskü, kırmızı fitilli kadife şapkasının kulaklıklarını dışarıdaki yağmura karşı aşağı çekti.

Çıkıştaki *Kapı–açma* düğmesine bastı, merdivenlerden indi ve pençeleri yere değer değmez dönüp *Kapı–kapama* kolunu yukarı itti.

May'in Lokantası'na doğru yürürken omzunun üzerinde daireler çizen minik altın helikopteri fark etmedi. Lokantadan içeri girerken

Gnat'ın MGP frekansındaki yumuşak tonlu çağrısını da duymadı: "*Kazgagası Kuşkafesi'nde, Kazgagası Kuşkafesi'nde...*"

O anda Gelincik Havacılık kargo uçağı bulutların tabanını yararak çıktı, önünde aynı sabırlı pist ışıkları uzanıyordu.

Fırtınacı üç yeşil ışığı iki kez kontrol etti, iniş takımları açık ve kilitli. Ne uçuş, diye düşündü. İyi karar. Bella bu saatte hangarda çalışıyordur, anteni değiştirir ve dört numaralı motora bakar. Kargo'yu emniyete al, May'in yerinde bir ızgara ve ver elini Salinas. Gecikeceğim, ama yine de şafaktan önce oradayım.

Bir saniye sonra kargo uçağının lastikleri parıldayan pistin üzerinde fısıldadı, bir buhar bulutu çıktı ve uçuşarak dağıldı.

Fırtınacı burun tekerleğini yavaşça indirdi, kanatçık kolunu yukarı kaldırdı ve uçak yavaşlarken frenlere arka arkaya hafifçe dokundu. Onunla birlikte yavaşlayan üç melek gelincik perisi pist boyunca havada yanında ilerlediler.

"Gelincik Havacılık Üç–Beş, bir sonraki kavşakta sağa dön," diye kulenin sesi geldi. "Geçici park yerine girebilirsin, bu frekansta kal." Bir duraksama, sonra: "Sen misin, Fırtınacı?"

Pilot gülümsedi, bu saatte kurallara çok da fazla bağlı kalmak zorunda olmadığını düşündü. Mikrofon düğmesine bastı. "Selam, Bart. Ben Gelincik Havacılık hangarına gireceğim, eğer mümkünse. Bu gece senin için hava biraz zorlu?"

"Gelincik Havacılık hangarına girebilirsin, Fırtınacı," dedi. "Biraz zorlu? Ah, evet! Kalkanlarımız olmasa camlarımızı kaybederdik!"

# BÖLÜM 4

Fırtınacı, Bella'yı bulup ona uçakla ilgili sorunlarını aktarırken üç melek gelincik perisi kargo uçağının kanat uçlarının hemen yanına dolanıyor, havada bekliyorlardı.

Ne zor işti, diye düşündü Baxter. Gerçek şu ki, onu, hayatının aşkı olan kişinin yanından geçip güneye uçmaya devam etmekten vazgeçirmek için biz hiçbir şey yapmadık. Bu ölümlüler kendi güzelim kaderlerine neden bu kadar direniyorlar? Ona haykırmak yerine neden fısıldayamadım? O beni neden dinleyemedi?

Bir yanıt beklemiyordu, bir melek gelincik perisi olarak öyle yeniydi ki, bu düzeyde hayatın farklı olduğunu unutmuştu. Burada, sorulan her soru yanıtlanıyordu.

"Biz ölümlülerimize yalnızca öneride bulunabiliriz," kendi zihninin, daha derin bir bilgi kuyusundan çıkıp gelen sesiydi duyduğu bu ses. "Bezen 'gibi–görünen' onların dikkatini dağıtır. Bazen iç seslerini dinlediklerinde ne kadar iyi şeyler olabileceğini unuturlar."

Benim de dikkatim başka şeylere yönelirdi, diye düşündü Baxter. Bazen görevle amacı birbirine karıştırmak çok kolay.

"Hepiniz birlikte çalışıyorsunuz," diye devam etti ses, "tüm güçlerinizi birleştirip onları seçim yapmaya zorlayamadmız. Ama bu gece sen Fırtınacı'nın dikkatini çekmeyi başardın, Gnat da Strobe'unkini. Kendi kararlarını kendileri verdiler."

Baxter'in helikopteri havada sarsıldı. Nasıl oluyor da biliyorum bunu? Bu sen misin? Benim koruyucu meleğim, artık ben de bir melek olduğum halde, hâlâ benimle birlikte mi?

"Seninle ve her zaman da seninle olacak." Baxter dinledi, duyduğu şeyle içi mutlulukla doldu. "En güçlü ruhlar en mütevazı yerleri seçerler. Sen bir melek gelincik perisisin, sen ve uçuş arkadaşların. Hatta sen daha da fazlasın, çok çok daha fazlasın. Hayatın sana ne hazırlarsa hazırlasın, bunu izle ve tadını çıkar, kendi haklarının peşinde koşmaya devam et, Bax!"

"Hiç gitmeyecek misin?"

"Beni sen gönderebilirsin. Dinlememekte her zaman özgürsün. Ama en üst benliklerimiz arasındaki bağ hiçbir zaman kopmaz."

İlk kez olarak, Baxter, sormadığı bir şeyi anladı. "Senin bile!" diye düşündü, senin bile koruyucu meleğin var.

Sesin gülümsediğini hissetti. "Benim bile."

Peki, senin koruyucu meleğin?

"Onun da yol göstericileri var. Hepimizin var. Biz hepimiz birbirimize yol gösteriyoruz, binlerce farklı düzeyde. Bize yol gösterildikçe, biz de kendi sevgili dostlarımıza yol gösteriyoruz."

Ama...

"Bax. Dinle." Perinin dinleme isteğiyle yanıp tutuştuğu uzun bir sessizlik oldu. "*Ben senin için neysem sen de küçük Willow için osun.*"

Baxter nefesini tuttu ve anladı. *Ben Willow'un koruyucu meleğiyim!* Kendi koruyucu meleğini zihninde canlandırdı, görkemli bir yaratık, sevgi dolu gözler, ışıltılı bir kürk, helikopterin içinde yanında oturuyor.

Sen... güzelsin!

"Sen de öyle, sevgili Baxter! Unuttun mu? Büyüdükçe güzel olmayız. Hep güzel olduğumuzu fark ederiz."

Baxter gözlerini kırptı ve tekrar baktığında melek gitmişti.

"Gitmedim," dedi içindeki ses.

# BÖLÜM 5

İçten bakışlı kömür rengi gözleri, bembeyaz kürküyle Bella Gelincik pençesinde tuttuğu yeni bir telsiz antenini havaya kaldırdı, tekerlekli bir iskeleyi kargo uçağına yanaştırdı.

"Söylesene, kaptan," diye seslendi kargo bölümünde bağları kopan sandıkları tekrar emniyete almaya çalışan Fırtınacı'ya, "kulağına üflediğinde bir albino* gelincik ne der?"

Fırtınacı durdu ve kargo bölümünün kapısından başını uzatarak arkadaşına gülümsedi. "Bilmiyorum, Bella. Kulağına üflediğin zaman ne dermiş bir albino gelincik?"

"*Doldurduğun için teşekkürler!*"

Fırtınacı güldü. "Aman, Bella! Hiç bitmeyecek mi senin bu budala albino şakaların?"

* Deri yapısındaki genetik pigment sorunu nedeniyle gün ışığı dahil, her türlü dış etkiye hassas insan. (Çev. n.)

"Kuşkuluyum, Kaptan. *Albino* diyemezdim bile, oysa şimdi ben onlardan biriyim!"

Kargo emniyete alındı, Bella anteni takmakla uğraşıyordu, Fırtınacı merdivenden indi ve başında şapkası, boynunda fuları ve ardından gelen üç minik helikopterle yağmurun altında May'in yerine doğru yürüdü.

Hangarla lokanta arasında zarif bir GelJet park etmişti, rampa ışıklarında parlayan lacivert ve beyaz renkleriyle altın renkli MusTelCo. Kanatların ön kenarlarındaki ve kuyruktaki Stilton Gelincik yazısının boyaları sanki zımparalanmış gibi soyulmuştu. İçerde bir teknisyen vardı, kabinin arkasındaki bölmede kalan burnu ve bıyıkları görünmüyordu.

Yeniden boyanması biraz pahalıya mal olacak, diye düşündü ve gülümsedi. Kim bilir Stilton Gelincik nasıl bir hayat sürüyordu!

Yine de bu akşam dünyanın en zengin gelinciği olmadığı için mutluydu. Ticaret rüzgârlarını arkasına alan ayrıcalıklı ama çaresiz ensesi kalınlardan bir olmaktansa, havayla ve uçağındaki sorumluluklarıyla mücadele ederek yaşamaktan çok çok mutluydu.

Pilotun, devam etmeme önerisini dikkate alan o adamın nerede olduğunu merak etti. Onun devam etmeme önerisini de kendisi dikkate almıştı.

"Burada değil," diye fısıldadı Baxter, Fırtınacı'yı hemen alıp götürmeyi çok istiyordu. Sonra kendini bıraktı. Ben yalnızca öneride bulunabilirim.

Limuzininin içinde süitine gidiyordur, diye tahmin yürüttü Fırtınacı.

Yorgun olmadığına kendini bile inandırarak, çünkü uçuşu henüz bitmemişti, Fırtınacı, May'in Lokantası'nın üç basamağını tırmandı, kürkünün üzerine düşen yağmur damlaları elmaslar gibi parlıyorlardı.

Lokantada, en sondaki masada eski püskü şapkalı ve rüküş görünümlü bir gelincikle konuşan May'in yumuşacık ve kabarık, tostoparlak şampanya bir kürkü dışında kimse görünmüyordu.

Lokantanın patronu, kapının çıngırdayan çanıyla başını kaldırıp baktı.

"Şu işe bak!" diye haykırdı. "Bu Bayan Fırtınacı Gelincik'in ta kendisi değilse, kim olabilir!?"

May, paylaşılan boyutun kıyısındaki üç altın helikopteri, Fırtınacı'nın arkasından burgular yaparak kapıdan içeri girdiklerini ve döne döne alçalıp masanın üzerinde Gnat'ın helikopterinin yanına inişlerini fark etmedi.

Fırtınacı, onu görmenin mutluluğuyla eski dostunu kucakladı. "May! Daha şafak sökmeden burada işin ne? Her havaalanında şık lokantalar, tabii uyuma lüksü yok!?"

Toparlak gelincik güldü. 'Bu gece Redding'e ineceğini biliyordum, o yüzden koşarak gelip kahvaltını hazırladım!"

"Ah, May. Şu dışarıdaki Bay Stilton Gelincik buraya inersem biraz boya tasarrufu yapacağımı önermeseydi eğer, burada olacağımı kendim de bilmiyordum. Sacramento üzerinde böyle vahşi bir fırtına tahmin edebilir misin? Hava yüzünden hayatımda ilk kez inmek zorunda kaldım. İlk kez!"

Fırtınacı masadaki hayvana başıyla selam verdi. Önünde bir fincan sıcak çikolata, bir tabak tost ve turşu vardı.

Kılıksız olan gelinciğin kendisi değil şapkasıydı. Yırtık pırtık kulaklıkları yamulmuş, yamalı ve yağmurdan sırılsıklamdı. Gelinciğin kendisi, yer yer gümüş renkli siyah kürklüydü, çekici değildi.

Fırtınacı gülümsedi. "Hoş bir şapka," dedi.

"Aman tanrım," dedi May. "Fırtınacı, sen bu gelinciği tanımıyor musun? Fırtınacı, bu Strobe; Strobe, Fırtınacı ile tanış. Tanışmadığınıza inanamıyorum!" Pençelerinin önlüğüne sildi. "Sana ne vereyim, çocuk? Her zamanki?"

Demek adı Strobe. "Teşekkür ederim, May," dedi Fırtınacı. "Çok az kalacağım, hava düzeldiğinde tekrar yola çıkıyorum."

Lokantanın sahibesi yüzünde gizli bir gülümsemeyle koşturarak uzaklaştı, siparişleri hazırlamakta acele etmemeye kararlıydı. Aman Tanrım. Bu ikisinin hiç karşılaşmadığını kim aklına getirirdi ki?

Diğer gelincik ayağa kalktı. "Bana katılmak ister miydiniz. Bayan Fırtınacı?"

"Gerçek adım Janine. Yağmurdan kaçıp içeri girme gibi bir duygum yok, bu yüzden bana Fırtınacı diyorlar. Şapkanızı anlatsanıza bana."

"Zevkle." Yağmur damlası elmaslar mı diye düşündü Strobe, yoksa gecenin içinden alışılmamış bir biçimde çıkıp gelişi mi... nedir ondaki farklılık? Güven? Bilgi? Burada bir huzur var. Sonra tanımlama-

lardan vazgeçti ve karşısındakinin hayatında gördüğü en güzel hayvan olduğunu kabul etti.

Israrla bakmak istemeyerek, kendini toparladı. Baskı altında hızlı düşünmek onun ikinci kişiliğiydi. Masanın yanındaki müzik dolabına baktı, bir peçetenin üzerine bir şeyler çizdi. Makineye bir madeni para attı. "Siz seçin," dedi.

"Ah, öyle mi, teşekkür ederim, bayım." Fırtınacı sevdiği şarkı için kartlar dizinini çevirmek zorunda değildi. F düğmesine ve 7 düğmesine bastı. "Bu şarkıya bayılırım."

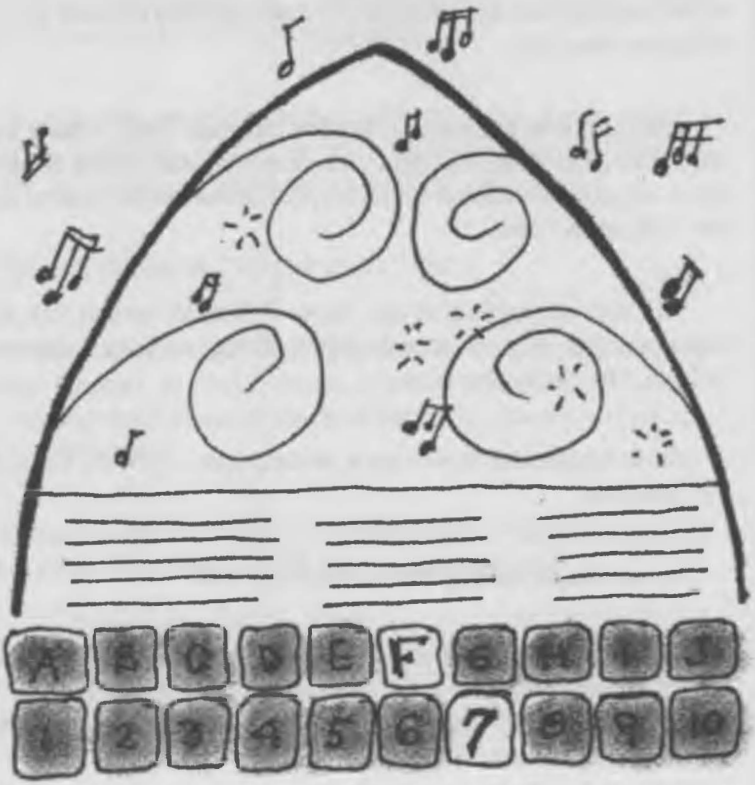
Müzik başlamadan hemen önce Strobe peçeteyi çevirdi. Üzerinde F–7 yazılıydı.

Fırtınacı başını kaldırıp baktı, nefesini tutarak.

Gelinciğin bir şaşkınlık ifadesi vardı yüzünde ve ağzı açık kalmıştı, kendi şaşırtıcı güçlerine kendi de inanamıyordu. "Neden Zsa–Zsa ve Gösteri Gelincikleri!" dedi. " 'Eğer uçabilseydim." Sonra gülümsedi, birden utandı, kendini ele vermişti. "Başka ne seçerdiniz?"

Fırtınacı büyülenmiş gibiydi, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu güzel bir şarkıydı, Chloe Gelincik'in yumuşak sesinde insanı etkileyen bir ahenk var, Zsa–Zsa ve Misty'nin arka plandaki eşlikleri hoş. "Kürkten tüyler," diye mırıldandı şarkıyla birlikte, "omuzlarımdan büyüyen kanatlar..." Strobe da seviyor olmalı bu şarkıyı.

Strobe, Gelincik Kurtarma Hizmetleri'nden arkadaşı Boa'nın Chole'yi tanıdığını, kendisinin de onu çok iyi tanıdığını söylemeyi geçirdi




F-6: ÇILGIN GELİNCİK

NEDEN ZSA-ZSA VE ŞOV GELİNCİKLERİ

F-7: EĞER UÇABİLSEYDİM

aklından. Hemen ardından Fırtınacı'ya, insanların stüdyo kayıtlarının yüzde sekseninde, arka planda çalmak üzere gelincik müzisyenleri kullandıklarını bilip bilmediğini sorabileceğini düşündü. Ama bu sevgi dolu yeni tanıdık karşısında, yalnızca gözlerine bakarak, sessiz kaldı.

Fırtınacı, "Şapkanız, belli ki, bir süredir sizinle birlikte," diye atıldı.

"Ah!" Strobe, Fırtınacı'nın sözlerine hazırlıksız yakalanmıştı. Şapkayı çıkardı, sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi, yanındaki sandalyenin üzerine koydu. "Bu benim ikinci şapkam aslında. Birincisini emekli etmek zorunda kaldım. Artık zamanı çoktan dolmuştu."

Fırtınacı ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Yalnızca pilotlar süreleri saatlerle anlatırdı.

"Uçuyorsunuz değil mi?"

Strobe başını evet anlamında salladı. "Biraz. Sanırım, siz de uçuyorsunuz."

"Kargo uçakları. Gelincik Havacılık için."

"Yani, yük köpeğisiniz!" dedi Strobe, düşünmeden konuştuğu sayılı zamanlardan biri. Bu bir saygı sözcüğü, diye düşündü tedirgin bir biçimde, ne demek istediğimi biliyor. "Tehlikeli işler vardır. Buna cesaret ederdim. Çok eskiden."

Fırtınacı onun tarzından hoşlanmıştı. "Nerelere uçtunuz?"

"Doğu Kıyısı, en çok. Rochester–Albany–New Heaven. Allentown–Pittsburgh–Chicago..."

"...Cleveland–Erie–Rochester?" diye sordu Fırtınacı.

"Evet."

Dünyada havanın en kötü olduğu bölgeler. "Size şapkamı çıkarıyorum, Bay Strobe."

"Ya, teşekkürler, bir şapka çok işime yarardı."

Birlikte güldüler.

Helikopterlerinden çıkmış ve şimdi masanın üzerinden onları izleyen dört melek gelincik perisi sevinç içinde birbirlerini dürttüler.

May, Fırtınacı'nın siparişini getirdi, sıcak gelincik yemeği ve dağ karı suyu. "İşte, hayatım. Afiyet olsun."

Su bardağı, Baxter'in helikopterine tehlikeli bir yakınlıkta duruyordu, bu yüzden Baxter helikopterini uzaklaştırdı, kenara çekti. Öteki periler gülümsediler. Eski alışkanlıklar kolay kaybolmuyor.

Fırtınacı başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Teşekkürler, May."

"Sağlıklı birisiniz, sanırım," dedi Strobe.

"Keşke ben de aynısını sizin için düşünebilseydim. Bunun çok fazla besin değeri yok, öyle değil mi, tost ve turşu?"

"Strobe tabağını Fırtınacı'ya doğru itti. "Bir parça alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Uçakta, çıngıraklı topların arkasında, Salinas için otuz kasa gelincik yiyeceği var." Fırtınacı, Strobe'a gülümsedi. "Ben taşıdığım yüke inanıyorum."

Melek gelincik perileri birbirlerine baktılar. "Gece Yarısı Atıştırma Operasyonu, görev tamamdır," dedi Gnat. "Birbirlerine aşık olacaklar." Esnedi ve gerindi. "Tebrikler, Nimble. Büyük iş, Prestor. Siz de iyi işi başardınız, Baxter, bu ilk görevinde. Çok iyi iş."

"Peki armut için ne diyorsunuz?" diye sordu Strobe. Fırtınacı'yı tekrar görmenin bir yolu olmalıydı.

"Armut?"

"Hiç Sultana Armudu tattınız mı?" Onunla sonsuza dek konuşabilirdim, yeter ki bu koşuşturmanın ortasında, uçamaya her an hazır olmasaydı.

"Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse,, tatmadım. Sultana armudu nedir?"

"Bir arkadaşımın Medford yakınlarında meyve bahçeleri var. Sultanalar... yani, tam olarak tanımlayamıyorum. Sert, tatlı, sulu bulutlar."

Fırtınacı şaşkın bir biçimde Strobe'a baktı, dilini sevmişti. Bu adamı tanımak ne iyi olurdu diye düşündü, eğer fırtınanın dinmesiyle uçmaya hazır olmasaydı. "Ve?" diye sordu.

"Nasıl yani, besleyici tabii ki! Fırtınacı, bana bir Sultana'da on düzine portakaldan daha çok vitamin olduğunu söylediler."

"İyiye benziyorlar," dedi Fırtınacı. "Bir tane denemek isterim, bir gün. Sert, tatlı, sulu bulut..."

"Pekala," dedi Gnat. "Çok iyi. Kazgagası üsse dönüyor."

Nimble ve Prestor buna katıldılar. Üçü helikopterlere tırmanıp kontrol panellerinin önüne yerleştiler, pervaneler dönmeye başladı."

"Sorun değil," dedi bu en yeni peri. "Öyle yada böyle ben onunla birlikte uçacağım."

Fırtınacı yağmurun dövdüğü pencereden dışarı karanlığa doğru baktı. Kötü hava Redding'den geçip gitmek üzere, çok geçmeden hava koridorunu da terk eder. Bir beş dakika daha tanıdı havaya.

"Peki, şu anda ne ile uçuyorsunuz, Strobe?"

Strobe omuzlarını silkti. "Planörler. Ve bir de küçük bir çift kanatlı uçağım var."

Birden Fırtınacı'nın gözüne daha çekici göründü. Planörler? Eğlence için uçuyor! Gözlerini daha da açıp Strobe'a yakından baktı. "Ah? Peki nasıl bir çift kanatlı uçak?"

Üç melek gelincik perisi havaya yükseldi. Baxter masanın üzerinde helikopterinin önünde kaldı, Fırtınacıya bakarak sohbeti dinledi.

"Bir zirai uçak," dedi Strobe.

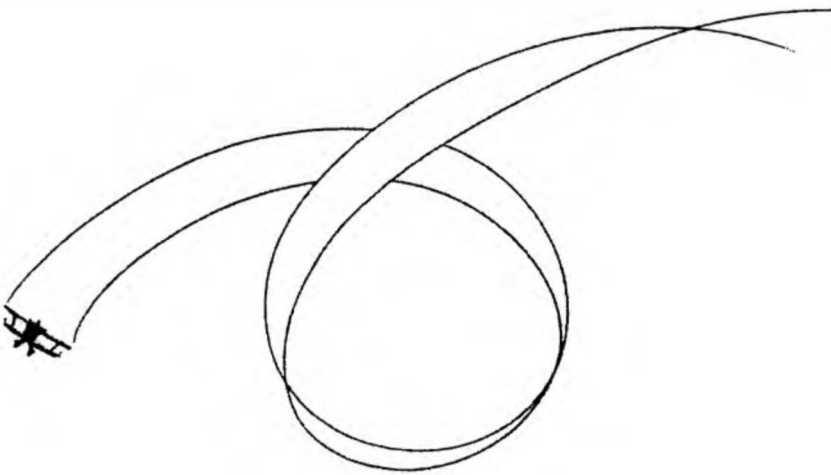
"Yani bir zirai pilot musunuz? Tohumlar ve bitki gübreleriyle telefon tellerinin altından uçuyorsunuz?"

"Hayır. O yük köpekliği gibi. Ben o işte payıma düşeni yaptım, Güney'de, cesaretimi kaybedinceye kadar. Söyledim ya." Bir yudum çikolata aldı. "Eski bir zirai uçak buldum ve iki koltuklu hale getirdim. Onunla çocukları uçuruyorum, elimden geldiğince sık. İlk binişleri. O küçük yüzlerin görüntüsünü tahmin edemezsin... kokpitin gerisinden onları gözlediğini bilmiyorlar. Sanki birdenbire cennete gelmişler gibi havada çevrelerine bakıyorlar." Birden çok fazla konuştuğunu düşündü, fincanını ve tabağını düzeltti. "Hoşuma gidiyor bu."

"Şöyle sadeleştirelim isterseniz," dedi Fırtınacı. "Bir çift kanatlı zirai uçağın tohum hunisini çıkardınız ve yerine bir kokpit kurdunuz ve çocukları bu uçakla gezdiriyorsunuz, öyle mi? Ve bu sizi mutlu ediyor?"

"Denemeden karar vermeyin, bayan." Nasıl olur da çocukları uçakla gezdirmekten hoşlanmaz? "İçlerinden bazılarının yaşamlarını değiştiriyorsunuz! Aslında çok azı devam ediyor ve uçmayı öğreniyorlar..."

Fırtmacı pençesini Strobe'unkine doğru uzattı, dokunmadı. "Strobe, ben de aynı şeyi kendi deniz uçağımla yapıyorum. Bir süre bir tekne gibi suyun üzerinde ilerliyoruz, sonra çocukların jikleleri itmelerine izin veriyorum ve göğe yükseliyoruz! Bu bir heyecan, bunu seviyorlar."



Strobe boğazını temizledi. "Şu işe bakar mısın...?" Olabilir mi? Uçuyor, çünkü uçmayı seviyor, uçuşları çocuklarla paylaşıyor ve tüm bunların ötesinde, o çok... inanılmaz... güzel!"

"Seninle tanıştığıma sevindim, Strobe."

Fırtmacı'nın bunu söyleyiş biçimiyle Strobe'un önünde saklı bir kapı açıldı, aklındaki tüm olası yanıtlar silindi gitti.

Fırtınacı tavrını değiştirdi, ama o iç kapıyı açık bıraktı. "Peki bu saatte Redding'de işiniz ne? Bu karanlıkta zirai uçak uçurmuyorsunuz ya?"

"Hayır," dedi Strobe, kendini toparlayarak. Fırtınacı'nın pençesi nerdeyse onunkine dokunak üzereydi. "Bu gece farklı bir uçakla uçuyorum."

"Ya?"

Strobe dışarıyı gösterdi.

GelJet rampa ışıklarının altında parıldıyordu. Görüş alanındaki tek uçak oydu.

"Aman tanrım," dedi Fırtınacı. O anda bir sessizlik çöktü. "Siz MusTel İki–Sıfır'sınız."

Fırtınacı yer yarılsa içine düşsem diye düşündü. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? *Siz uçuyorsunuz, değil mi?* diye sormuştu, kendisinin havada geçirdiği saatlerin sayısından muhtemelen daha fazla seyir defteri olan bir jet pilotuna.

Strobe başıyla onayladı. "Hava hakkındaki uyarı için teşekkürler, Fırtınacı."

"Uçuyorsunuz, değil mi?" dedi Fırtınacı. "Özür dilerim, Strobe..."

"Gerekmez. Bu şapka Stilton Gelincik'in pilotlarına önerdiği bir şapka değil."

"Ama bu GelJet... o havada uçuyorsunuz! O fırtınada biz kargocularla ne işiniz vardı?"

Strobe omuzlarını silkti. "Tuhaf olan. Alçak uçmak zorunda kaldım. Los Angeles'tan Medford'a, kalkıştan hemen sonra kabin basıncı düştü. Boşaltma vanası açık kalmıştır, eminim, tamiri de kolay. Ama oksijen deposu nerdeyse boştu, ve basınç yoksa, tabii ki..."

"Yükselemediniz." Fırtınacı, Strobe'a baktı, tüm bu olanlardan aklı karışmıştı. O zaman karşılaşmayacaktık.

Strobe, Fırtınacı'ya gülümsedi. "Tuhaf değil mi bu? Eğer boşaltma vanası bozulmasaydı ve Batı Pittsburgh'dakinden daha şiddetli bir Sacramento fırtınası olmasaydı, siz şimdi benim turşularımdan almıyor olacaktınız!"

Fırtınacı kar suyu kadehini Strobe'un şerefine kaldırdı. "Eğer sizin yakalandığınız fırtına ve Siskiyou üzerindeki o bir iki sarsıntı olmasaydı, siz de şimdi burada bana kahvaltı ikram ediyor olamayacaktınız. Şu rastlantılara bayılıyorum. Bedava sağlıklı gelincik yiyeceği!"

Bir iki sarsıntı? Diye düşündü Baxter. *Bir iki sarsıntı?*

Strobe sesini yükseltmedi. "May?" dedi. "Tesadüfen Sultana armudun yok değil mi, bizim için?"

May, burnunu ve bıyıklarını uzatarak mutfaktan yanıtladı. "Ben sınıf atlayınca onlar da mönüde olacak, Kaptan Strobe. May'in lokantaları açlıktan ölen pilotlar içindir, sizin iyiliğiniz için, gösterişsiz sağlıklı havaalanı yiyecekleri."

"Sen gösterişi hak etmiyor musun, May? Eğer bir kutu Sultana ayarlayabilirsem...?"

"Önünüzdeki yiyecekler ücretsiz, delikanlı. Ve konuğununkiler de."

"Teşekkürler, May," dedi Strobe.

"Teşekkür ederim, May," dedi Fırtınacı da ve sonra yumuşak bir tonda, "Teşekkür ederim, Strobe."

Strobe konuşamadı. "Benim için zevkti," diyebildi bir süre sonra. "Peki... uçmaya nasıl başladınız, Fırtınacı?" Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Fırtınacı, yanıtların en sıradanını –yerde kendimi güvende hissetmiyordum– düşünerek Strobe'a baktı, hayır olmaz diye karar verdi.

"Çocukken düşlerim vardı," dedi. "Çimenli bir yamacın en tepesinde duruyor, sonra olabildiğince hızlı koşup pençelerimi rüzgâra açıp uçuyordum. Çok güzeldi bu düşler, Strobe, aşağıdaki çayırlara, çiçeklere bakarak uçmak."

Strobe gözlerini kapadı. "Uçmayı öğrendiğin zaman düş kırıklığına uğradın, öyle değil mi? Keşke uçağa ihtiyacın olmasaydı diye düşündün, çünkü kokpit çok... mekanikti..."

"Evet! Bin saat geçtikten sonra ancak, bu mekaniklik..." Uygun sözcüğü aradı. Nasıl anlatabilirim ona?

"Eriyip kayboldu."

Fırtınacı başını kaldırıp baktı. "Eriyip kayboldu."

"Ve şimdi yukarıda havadasın."

"Sen de düşledin bunu, öyle değil mi? Çocukken. Tepenin yamacında?"

Strobe başını evet anlamında salladı. Hiç kimseye söylememişti. "O zamandan beri hep bunu arıyorum. Bayırdan aşağı koşacağım..."

Fırtınacı başını çevirip pencereden dışarı baktı. "...ve uçacaksın..."

Sonra sessizlik çöktü, sanki birden çok eski arkadaşlarmış gibi derin ve rahatlatıcı bir suskunluk.

Sonunda Fırtınacı konuştu. "Tanıştığımıza çok sevindim, Strobe."

Strobe başıyla onayladı.

Dışarıda yağmur durmuştu.

Fırtınacı nefesini tuttu. Zaman geldi!

"Gitsem iyi olacak." Fularına ve şapkasına uzandı Fırtınacı. "Bir uçuş planı yapmam gerek, yola çıkmalıyım. Salinas'taki havayı bilirsin – güneş ışığında sis."

"Gelincik yiyecekleri," dedi Strobe.

Fırtınacı gülümseyerek kalktı. "Senin için yararlı."

"Kötü bir havada çıngıraklı toplar. Sanki Noel Baba Gelincik yola çıkmış gibi."

Fırtınacı gülerek baktı. "Şimdi bunu nereden bildin?"

"Allentown'dan Pittsburgh'a."

Fırtınacı güldü, bu yeni dostunu kucaklamak istedi, ona sarılıp demek istedi ki, gördüğü en... Bunun yerine pençesini uzattı. "Seni tanıdığıma mutlu oldum, Kaptan Strobe. Umarım yine karşılaşırız."

"Daha iyi bir havada." Strobe ayağa kalktı, Fırtınacı'nın pençesini sımsıkı kavradı, gelincik geleneklerinden daha uzun bir süre tuttu.

İkisi de May'e tekrar teşekkür ettiler, hoşça kal dediler, birlikte yürüyüp lokantadan çıktılar, arkalarından gelen Baxter'in helikopteri kapı kapanmadan bir saniye önce ok gibi dışarı fırladı. Yukarda bulutlar dağılmış, aralarından yıldızlar göz kırpıyorlardı.

Arkalarından May'in sesi: " Kaptan Strobe, şapkan!"

Strobe geri döndü, eski püskü şapkayı alıp kulaklıkları düzeltmek için uğraşmadan başına taktı. Konuşmadan yürüdüler, GelJet'in yanında durdular. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Strobe. "Uçuş kabinine bakmak ister misin?"

"Bir gün görmeyi çok isterim. Şimdi gitmem gerek."

"Hoşça kal, Fırtınacı."

Fırtınacı, Gelincik Havacılık hangarına doğru yürürken bir an döndü, gülerek geri geldi. "Kaptan Strobe, şapkan! Hiç unutmayacağım!"

Strobe yıpranmış kulaklıkları kulaklarına indirdi, işe yaramayacağını biliyordu. "O zaman unutma, Janine! İyi uçuşlar..."

Fırtınacı pençesini salladı, hangara doğru gözden kayboldu. Strobe arkasından uzun bir süre baktı.

Çocukları uçuruyor. Kendi deniz uçağında.

Soğuk karanlıkta bir süre durup bekledi.

Kimdi bu tanıştığım?

# BÖLÜM 6

Anten yerine takılmış, dört numaralı motorun bujileri değiştirilmişti.

Yer kontrolü tamam," dedi Bella, pilota, "ama izninizle, Kaptan, ateşleme manyetolarına da bakmak istiyorum. Daha kötü bir şey olabilir, bilirsiniz. Kam halkası olabilir..."

"İniş takımlarını yukarı çekmem gerek, Bella. Çok iyi uçacağından eminin."

"Neyse, orada seni serinletecek üç büyük pervane daha olacak," dedi teknisyen, neşe içinde. "Ah, Fırtınacı. Aklıma geldi...Bir albino gelincikle bir tavan vantilatörü arasındaki fark nedir?"

Kalkışta, daha yüz pençe yükselmemişken, dört numaralı motor geri tepti, gecenin içine doğru bir kıvılcım yağmuru yayıldı. Fırtınacı sağ tarafına baktı, kargo uçağı havada gözden kaybolmadan hemen önce, sıcaklığı ve basıncı kontrol etti.

Redding'de verdiği mola ile toparlanmıştı ve teknisyenle aynı fikirdeydi. Eğer bu motoru durdurmak zorunda kalırsa uçuşu tamamlaması için üç motoru daha vardı. Ve Salinas da çok uzak değildi.

Tavan vantilatörü saat ibresi yönünde döner. Gülümsedi, yüreğinde öyle bir mutluluk vardı ki, eğer dönüp bakmış olsaydı, kanadının ucunda uçan Baxter'i görecekti.



Şafak sökmeden önce neredeyse Salinas'a varmak üzereydi, bir porsuk kadar yorgundu, dinlenerek topladığı enerji kaybolmuştu.

"Gelincik Havacılık Üç–Beş, burası Monterey Yaklaşma Kontrol, seni radarımızda görüyoruz. Baş Salinas bir–sıfır–yedi derece radyal, iki–altı–sıfır istikametinde uç. Bravo[1] Bilgisini aldığını onayla."

Kaydedilmiş hava raporu hâlâ kulaklığında yankılanıyordu. "Salinas Havaalanı, gelincik uçağı için Bravo Bilgisi: Rüzgâr sakin, bulut tavanı iki yüz pençede, tamamen bulutlu, altimetre iki–dokuz–sıfır–beş, Pist Üç–Bir görüş mesafesi bin yedi yüz pençe."

Pilotu uçuş kabininin penceresinden gözlemleyecek kadar yakın uçmak, diye düşündü Baxter, ilginç olmalı. Daha önce minimuma[2] yaklaşma hiç görmedim."

"Bravo Bilgisi'ni aldık," dedi Fırtınacı. "Beş bin beş seviyesindeyiz."

1 Hava ve Meydan bilgisi (Bu bilgiler değiştikçe kodlar da Lafa, Beta, vb olarak değişir.) (Çev. n.)

2 İniş sırasında minimum pas geçme yüksekliği – yaklaşma miniması. (Çev. n.)

"Gelincik Üç–Beş, Salinas ILS pist Üç–Bir yaklaşma serbest, beş bin beş yüz penceyi koru, mevcut istikamet Salinas bir–sıfır–yedi derece radyal, yer belirleyiciyle bağlantı için istikamet bir–dokuz–yedi derece, marker'da* Salinas'la temas kur."

Fırtınacı, Monterey Yaklaşma'nın, pas geçerek ve başka bir alana yönelerek onları tekrar arayacağına bahse girdiklerinden kuşkulandı.

Böyle bir şey olmayacak. Zihninde bir görüntü canlandı: masum bir yavru, sabahleyin, uygun ve yararlı gelincik yiyecekleri yerine tost ve turşu dolu bir tabağa uzanıyor. Salinas'ta görüş sıfır olsa bile, yemin etti, inecekti. Sonra gülümsedi. Tost ve turşu.

Tam o sırada dört numaralı motor öksürdü, bir daha. Sonra parladı.

Pilot başını çevirdiğinde, motor kapağından fışkıran alevlerin dev bir meşale gibi kargo uçağının yakıt tankından bir pençeden daha az bir uzaklıkta doğrudan kanada yayıldığını irkilerek gördü. Dört numaralı yangın söndürme kolunun üzerindeki ışık, kırmızı ve beyaz çakarak yandı, uçuş kabinindeki alarm zili kulak tırmalayarak ötmeye başladı.

Ağzından hiçbir sözcük çıkmadan ve yüz ifadesi hiç değişmeden, Fırtınacı Gelincik dört numaralı motorun yakıt kolunu *Kapalı* konumuna çekti, pervane açısını *sıfırladı*, yangın söndürme kolunu çekti, motor karışım seviyesini *Rölanti Sınırı*'na ayarladı, ateşleme anahtarını *Kapalı* konumuna getirdi.

Alevler eflatun renkli yoğun bir toz bulutu içinde kayboldu, patlama seslerinin yerini seyir hızının, şimdi öncekinden daha sessiz, tekdü-

* İniş sırasında birbirinden farklı, önceden belirlenmiş üç noktada (iç, orta ve dış) pist başına mesafeleri bildiren donanımlar. (Çev. n.)

ze uğultusu aldı, dört numaralı pervanenin kanatları yavaşladı ve sonunda kenarları rüzgâra gelecek şekilde durdu, sağ taraf buz lambasının ışığında kaskatı ve hareketsizdiler. Dört numaralı kapaktan sızan siyah yağ rüzgârda dağılıp parçalanıyordu.

Hava hızı azaldı, pilot, uçağını havada tutmak için kalan motorlar üzerindeki gücü azalttı.

Fırtınacı başını salladı. Halletmişti hemen hemen, tam değilse de. Titrediğini fark etmedi. Havada harekete geçmek gerekli olduğunda korkuya zaman yoktu, öğrenmişti bunu, iş tamamlandığında ise korkuya zaten gerek yoktu.

Dışarıda, Baxter arızalı motora hızla yaklaştı. İçerde bağlantı çubukları kopmuş, kaç tane olduğunu göremiyordu, pistonları silindir kafalarına, neredeyse motor kapağına, kadar itmişlerdi.

Baxter korku ve umutsuzluk içinde dönüp duruyordu. Niye oluyordu bu? Böyle bir arıza emretmemişti. Fırtınacı kaderine uymuştu, Redding'e yönelmiş ve aksi halde hiç karşılaşmayacağı Strobe'u bulmuştu. Güneş doğmadan önce başka bir sınavdan geçmesi gerekmiyordu.

Fırtınacı uçağını yeni bir istikamete çevirdi, uçağa yeni bir son yaklaşma hattı belirledi. Sonra zihnini boşalttı, bir tanesi dışında tüm hedefleri unuttu: Bu gece kusursuz bir iş çıkarmalıydı.

Çok geçmemişti ki süzülme açısı ibresinin, seyir göstergesinin tepesinden merkezine doğru yavaşça indiğini, merkez çizgide durduğunu gözledi. Bunda kısa bir süre sonra panel üzerinde mavi ışık yanıp sönmeye başladı: Salinas dış marker'ı. Yaklaşma saatine dokunarak *Başla* konumuna ayarladı, yaklaşma plakası üzerindeki numaralara gö-

re yüksekliğini kontrol etti, kanatçık kolunu üçte bir aşağıya ayarladı, iniş takımları kolunu aşağı çekti.

Hiçbir şey olmadı, koldan boş bir klik sesi geldi. Tabii ya, diye düşündü. Hidrolik pompayı dört numaralı motor tahrik ediyordu. Motor yok, hidrolik basınç da yok. Tekerlekleri, yedek sistemde, pençeleriyle pompalamak zorundaydı.

İlk yaklaşma iyi olmalı diye düşündü. Acil sistemle indirildikten sonra tekerleklerin bir daha geri çekilmesi mümkün değildi.

İniş takımları hidrolik sistem seçicisini *Hazır* konumuna getirdi, sol pençesiyle aletli iniş sisteminde rotayı ve yüksekliği koruyarak sağ pençesiyle acil hidrolik koluna uzandı ve hızla pompaladı.

Yetmiş pompadan sonra kilitler açıldı ve iniş takımları havada asılı kaldı. Aşağıda koşturan hava homurdanıyordu, ağır ve hantal tekerlekler, iniş takımlarının açılan kapaklarının çevresinde oluşan anaforların içine birbiri ardına yavaş yavaş alçaldılar, gümleyerek yerlerine kilitlendiler.

Fırtınacı, "Salinas Kule," diye çağrı yaptı, nefes nefeseydi. "Gelincik Üç–Beş ILS[1] marker inbound[2]."

Sağ tarafında üç yeşil ışık yandı. İniş takımları açıldı ve kilitlendi, diye düşündü, bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar yorulmuştu.

1 Aletli Yaklaşma Sistemi. (Çev. n.)
2 Piste geliş açısı. (Çev. n.)

Kaptan, acil durum bildirebilirdi, bunun farkındaydı. Eğer öyle yapsaydı, kontrol kulesi yangın motorlarını çalıştıracak, Gelincik Havacılık uçağı için özel destek vermek üzere koşturacaktı.

Özel destek istemiyorum, diye açıkladı, kendim halledebilirim.

Uçağında sorun olduğunu kuleye bildirmemesi bir hataydı. Eğer yaklaşmayı başaramazsa, eğer yere çakılırsa, burada karanlıkta tek başına olacaktı.

Taşıdığı ağır yükle, iniş takımları açık, kanatçıklar kapalı olarak üç motorla uçan kargo uçağı tırmanamıyordu. Pas geçme olmayacaktı. Fırtınacı'nın uçuşu zincirin son halkasına asılıydı.

"Gelincik Havacılık Üç–Beş, burası Salinas Kule, iniş serbest. Görüş mesafesi dokuz yüz pençe."

Dokuz yüz pençe, gelincik uçakları için en düşük yasal görüş mesafesiydi.

Fırtınacı, bilgiyi onaylamak için mikrofon düğmesine bastı, alçalışını dakikada beş yüz pençede tutmak için her üç motorun da gücünü arttırdı. Süzülüş yolu, tam altında, hızla kayıp gidiyordu, umduğundan daha hızlı. Aşağıda sisin içindeki yeryüzünü, yaklaşma yolunun iki yanında sıralanan dağları düşündü.

Süzülüş yolunda kal, Fırtınacı, orta çizgiden sapma!

Jikleleri geri çekti, arızalı motorunkini gerektiğinden daha da geriye aldı ve kargo uçağı süzülüş yoluna girmek için hızla alçaldı. Konumunu korumak için gücü arttır.

Baxter, güven vermek dışında, çaresizdi. "Sen profesyonel bir pilotsun, Fırtınacı. Bunu daha önce binlerce kez yaptın. Bu inişi başarabilirsin. Çocuk oyuncağı."

Fırtınacı, uçuş kabininde yüksek sesle, "Minimumdan beş yüz pençe yukardayım," dedi kendi kendine, nedenini bilmiyor ama kendini daha iyi hissediyordu. "İniş takımları açık ve kilitli."

Hayatı kendi pençelerindeydi, kendi ustalığına bağlıydı, kusursuz bir son yaklaşma yapmalıydı. Meslek yaşamında ilk kez, pisti görsün ya da görmesin, inmek zorunda kalıyordu.

İniş ışıkları açık, dışarıda kalın, beyaz bir sis, minimumdan yüz pençe yukarda.

Elli pençe.

"Çok iyi, Fırtmacı," dedi Baxter. "Çok iyi gidiyorsun. Bu hayatı seçtin sen, bunun için çalıştın. Sen müthiş bir pilotsun."

Çok iyi, dedi Fırtınacı kendi kendine, ILS ibrelerini nerdeyse ortalayarak, gösterge panelinde neredeyse kusursuz bir haç oluşturarak. Orta hat üzerinde, süzülüş yolunun hemen başında... Şimdi daha düzgün nefes alıyordu, süzülüş açısı ibresini ortalamak için lövye üzerine hafif bir basınç. Yüreği deli gibi atıyordu, ama uçağıyla tek ruh olmuştu, birlikte yavaşça alçalıyorlar, yeryüzüne yaklaşıyorlardı.

Baxter o anda anladı: hissetti. Salinas havaalanı siste kaybolmuştu, tavan yok*, görüş sıfır. Bir şekilde, bulutların içinde bir tünel açmak, Fırtınacı'nın yeri görmesini sağlamak zorundaydı. Görmeli!

* Gökyüzünün bulutlarla tamamen kaplı oluşu. (Çev. n.)

Ölümlülerin dünyası bir hayal dünyasıdır, bunu öğrenmişti. Ve bu dünya düşüncelerle değiştirilebilir. Açık bir pist, parlak bir ay ışığı ve sisin birden dağıldığını hayal etti.

Fırtınacı altimetreye baktı. Gösterge panelinde bir ışık dıt–dıt–dıt–dıt diye yanıp söndü – orta marker, kurallar doğrultusundaki minimum yüksekliği, yerden 279 pençe yukarısı. Görünürde pist yoksa, diyordu kurallar, dönüp bir kez daha denemeli ya da başka bir havaalanına yönelmelisiniz. Gözlerini bir an için göstergelerden ayırdı, ön cama hızlı bir bakış. Kalın bir sis. Pist yok.

Çok iyi, Fırtınacı, diye düşündü, yavaş uçur uçağı, çok yavaş uçur...

Tam orta çizgi üzerinde, süzülüş yolunda çok az yüksek... jikleleri yavaşça geri çekti, tekerleklerin salınarak açılışını hayal etti.

O anda, yüz pençe yükseklikte, sisin arasında birden bir titreşim oldu, önünde yeşil bir eşik parladı, simsiyah pist ve dev gibi beyaz rakamlar, *31*, karanlığın içinde ortaya çıktılar ve kayboldular, iniş ışıklarının sisteki yansıması.

"Ay ışığı, ay ışığı," diye mırıldandı Baxter. "Sis yok. Parlak, berrak hava..." Hiçbir şey olmadı.

Gelincik, ön camdan dışarıya bakarak, tekerlekler, beton olmasını umduğu yerden yalnızca birkaç pençe yüksekteyken ve kargo uçağının burnu kalkarken, sisin içinde kendine doğru yaklaşan bir pist görmeyi bekleyerek, üç jikleyi yavaşça geri çekti.

Acil durum bildirmemekle çok iyi yaptım diye düşündü, çünkü bu siste bir yangın kamyonuna çarpabilirdim. Fırtınacı'nın bakışları gösterge paneline geri döndü.

"İstikamet–istikamet–istikamet!" diye bağırdı sert bir biçimde. "Şu pusulayı düz tut, Kaptan, ölümüne, ne olursa olsun! İstikamet, istikamet!"

Lastiğin betona sürtünmesinin sesi duyuldu, uçak tamamen sisin içindeydi, pist görünmüyordu. Burun tekerleği yere değdiği anda, pilot iki ve üç numaralı motor pervanelerini ters açıya çekti, istikameti bir derece bile sağa ya da sola kaydırmadan korudu, kargo uçağının fren pedallarına sert bir biçimde bastı.

Uçağı pistte yüksek hızla, karanlığın içinde ne varsa ona doğru ilerlerken, Fırtınacı, çarpışmayı ve gümbürtüyü bekleyerek acı içinde gerildi.

Çarpışma olmadı. Uzun süren bir dakika içinde, uçak Salinas pistinde yavaşlayıp durdu, Fırtınacı'ya nerde olduğunu gösterecek en küçük bir ip ucu bile yoktu. Kokpitten baktı, cam açıktı, motorlar rölantide çalışıyordu, yeri göremedi.

Helikopteri Fırtınacı'nın penceresinden birkaç pençe uzaklıkta, Baxter gözlerini nerdeyse tamamen kapatmış, düşünüyordu. "Açık gökyüzü, önümüzde parlak bir hava koridoru açılıyor..."

Öyle oldu. Yerden havaya iki yüz pençe yüksekliğe kadar, sis kayboldu. Fırtınacı iniş ışıklarının altında parlayan ıslak pisti gördü, yüz pençeden daha kısa bir mesafede bir taksi* yolu vardı. Jikleleri ileri itti ve kargo uçağı hareket etti.

* Uçağın pist üzerinde iniş ve kalkışlarda tamamen durmadan ya da tamamen hızlanmadan önce ilerlediği bölüm. (Çev. n.)

"Gelincik Üç– Beş, pisti boşaltın," diye çağrı yaptı, "Gelincik Havacılık terminaline doğru ilerliyorum."

Kule kontrolörü, siste Fırtınacı'nın inişini görememişti. Eğer hiç kimse minimum koşulların daha da altında iniş hakkında konuşmazsa hiçbir yasal sorun çıkmaz ve her şey unutulurdu.

"Gelincik Üç–Beş, bu frekansta kal, terminale ilerle. Buluttan çıktığında gökyüzünü fark ettin mi?"

"Üzgünüm, fark etmedim," diye yanıtladı Fırtınacı. "Bu sabah nasılsınız?"

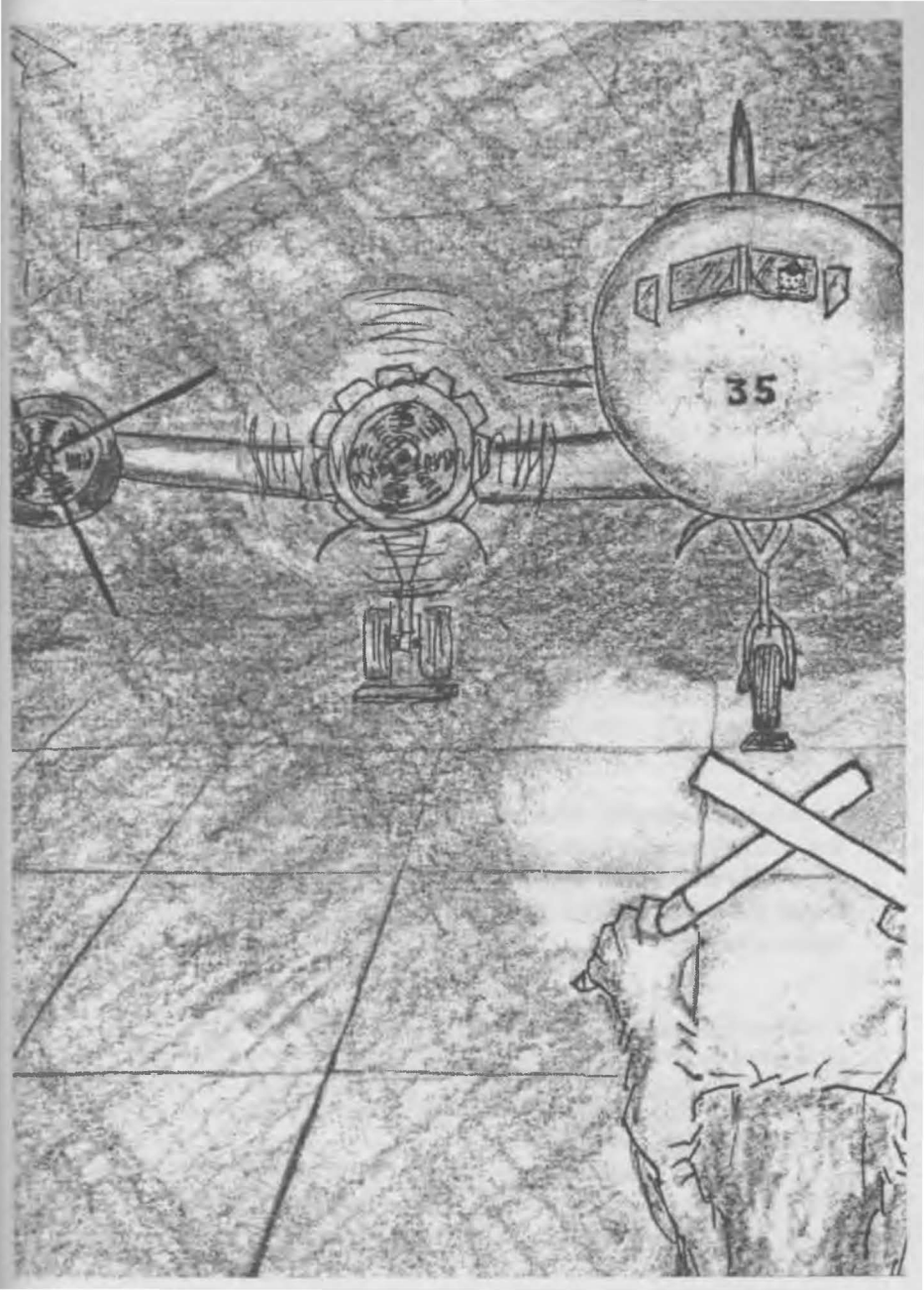
"Bir saniye öncesine kadar yoğun bir sis vardı. Parçalı. Pistte durum daha iyi olmalı."

Baxter zaferle süzülüyordu havada, uçağın üzerinde dönüp duruyordu, sisi dağıtmıştı!

Artık yerdeydi ve güvendeydi Fırtınacı ve yorgunluktan gevşemişti, sonra birden kendini toparladı.

"Dayan, Fırtınacı," dedi yüksek sesle. 'Bu uçuş, sen terminale park edinceye kadar bitmiş sayılmaz. Çok az kaldı ve çok kolay..."

Gecenin içinde, bir kimsesiz mavi lambadan diğerine ilerlemek, deneyime güvenerek görünmeyen bir taksi yolunda kalmak, az önce söylediği güven sözcükleri kadar kolay değildi, ama hem kargosu hem de kendi hayatı artık belirsizlikten kurtulmuştu.


35

Sonunda karanlıkta göz kararı ilerlerken, sis inceldi ve Fırtınacı, Gelincik Havacılık terminalinin belli belirsiz ışıklarını fark etti.

Yer ekibi gelincikler onu gördüler, ışıklı çubukları sallayarak, az önce bulutların içinden bir heyula gibi çıkıp gelen kargo uçağına yükleme bölümünün yanındaki yerini gösterdiler.

Selam, Travis, diye geçirdi aklından Fırtınacı. Ciddi ve çok çalışan bu genç gelincik ona kendi uçuş derslerinden söz etmiş ve bir gün mutlaka bir kargo pilotu olacağını söylemişti.

Sonunda Travis, ışıklı işaret çubuklarını başının üzerinde "dur" anlamında çapraz tuttu.

Sonra, Fırtmacı'nın gelmesiyle mutlu bir bakışla onu kibarca selamladı.

Pilot gülümsedi, frenleri bıraktı, karşılık olarak şapkasının tereğine dokundu.

İniş sonrası kontrol listesini tamamladı, kalan üç motorun karışım kollarını *Rölanti–Kes* konumuna getirdi, alçak homurtularının havaalanının şafak öncesi sessizliğinde birden kesilişini dinleyerek sağladıkları güç için onlara teşekkür etti. Yan pencereden giren serin hava uçuş kabinine yayıldı.

"Tam zamanında!" diye seslendi Travis.

"Sayılır," diye yanıtladı Fırtınacı, sözcükler sessizlikte sert ve tuhaf yankılandılar.

Telsizleri ve ana anahtarı kapatırken yer ekibinin getirdiği merdivenin tangırtısını, yukarı kayarak açılan ana giriş kapısının gıcırtısını duydu.

Bu gece benimle olan bütün koruyucu meleklerime teşekkürler," dedi yüksek sesle. "Size ihtiyacım vardı."

Arızalı motorun üzerinde dolanan Baxter onun bu söylediklerini duymadı.

Fırtınacı haritalarını ve yaklaşma plakalarını uçuş çantasına geri koydu, bakım defterine uzandı.

*Otomatik pilot çalıştırıldığında sağa çekti, sonra devre kesici sistemi durdurdu, düzgün ve okunaklı harflerle yazıyordu. Buz kırma sistemi sürekli kullanımla aşırı yüklendi, güç verildiğinde devre kesici sistemi kapattı. Çok sayıda şimşek darbesi. Türbülans sırasında sayısız gösterge lambası kırıldı. Dört numaralı motorda ciddi vibrasyon, kapaktan alevler. Yangın söndürücü çalıştırıldı, uçuş sırasında motor durdu. İniş takımları acil sistemle açıldı.*

Fırtınacı, tüm bunları, hiç üzülmeden yazdı. Gelincik Havacılık kargo uçakları çoğunlukla sorunsuzdu. Arada bir, hiç kuşkusuz, her pilot onun geçtiği sınavdan geçer.

Giriş kapısında ilk görünen yük Amiri Max Gelincik'ti. Arkasını döndü, boşaltma ekibine yan kargo kapısını açtı, sonra öne geldi, uçuş kabinindeki orta konsolun arkasında durdu, pilota uzun uzun baktı.

"Dört numaralı motorda bir problem yaşamışız?"

Fırtınacı başıyla onayladı. "Selam, Max. Küçük bir sorun." Çatallı yükleyicinin, ilk gelincik yiyeceği sandığını kaldırdığı sıradaki gıcırtısını dinledi. "O motor için yeni bir silindire ihtiyacımız olabilir."

"İhtiyacımız olabilir," dedi Max. "Birçok şeye ihtiyacımız olabilir. İniş takımlarını sen pompalamak zorunda kaldın sanırım."

Fırtınacı başıyla tekrar onayladı.

"Hava biraz alçaktı," dedi Max. "Bunu başarmana şaşırdık."

Fırtınacı başıyla üçüncü kez onayladı. "Çocuk oyuncağı," diye ekledi, sonra gülümsedi. "Ama, çok oynamak, gelincikler için iyi değildir."

Bakım defterine gerekli bilgileri kaydetmeyi bitirince, başını kaldırıp baktı. "Sandıklardan üçü bağlandığı yerden koptu, Max. Ben tekrar bağladım, becerebildiğim kadarıyla. Yük zarar görmüş mü?"

Max, Fırtınacı'nın omzuna dokundu, hafifçe okşadı. "Salinas'taki gelinciklerin her biri, bu hafta iyi şeyler yiyecekler."

"Tost ve turşu değil?" dedi Fırtınacı, arkadaşına yorgun bir biçimde gülümseyerek.

Max, sağ yan pencereden dışarı, alevlerin isiyle siyahlaşmış, yağ damlayan dört numaralı motora baktı. "İyi işi, Kaptan. İyi bir uçuş."

Fırtınacı omuzlarını silkti. "Seattle'a kargo?"

"Portland–Seattle–Coeur d'Alene. Yarın gece yarısı."

"Victor İki–Üç hava yolu," dedi Fırtınacı. "Ben uçarım."

Omuz kemerini çözdü, koltuğundan kalktı, keyifle gerindi, sonra uçuş çantasını alıp giriş kapısındaki merdivene doğru yürüdü, sis kıvrılarak uçağın içine giriyordu.

Merdivenin hemen dibinde, başında harap olmuş kadife şapkasıyla farklı görünümlü bir gelincik durmuş sabırla bekliyordu. Pençesinde, kurdele ile bağlı kırmızı bir kutu vardı.

"Selam, Fırtınacı."

"Strobe?"

"Uçuş iyi geçti mi?"

Fırtınacı merdivenleri koşarak indi, yorgunluk yok olup gitmişti. "Strobe! Sen nasıl...?"

Strobe hiçbir şey söylemedi.

Fırtınacı çevresine bakındı, sisin içinde, Gelincik Havacılık terminalinin hemen yanında park etmiş olan Geljet'i gördü.

"Oh. Beni şaşırttın. Yaklaşman nasıldı?"

"Kolay," dedi Strobe. "Ben indiğimde tavan beş yüz pençedeydi."

"İyi."

Strobe, Fırtınacı'ya baktı. "Senin için alçaktı."

"Biraz." Fırtınacı başını kaldırıp baktı, gümüş kürkü ve siyah gözleriyle yaşanmış ve yaşanacak serüvenlerin resmi.

"Bunu dinlemek isterim," dedi Strobe, kırmızı kutuyu Fırtınacıya uzatarak.

Fırtınacı kutunun üzerine sarılı kağıdı kokladı. "Acaba bu sert, tatlı, sulu bir bulut olabilir mi?"



"Hadi açıp bakalım."

Birlikte terminale doğru yürüdüler.

Strobe, "*Ufaklıkları* kendi deniz uçağınla uçurduğunu mu söylemiştin?" diye sordu. Kontrol düğmelerine dokunan bir sürü minik pençe? Neden böyle bir şeyi yapasın ki?"

İkisi birlikte, birbirlerinin dünyasına dalarak, şafağın ilk ışıklarında havada dolanan Baxter'i yalnız bırakarak terminale doğru gözden kayboldular.

Fırtınacı, kask ve gözlüklerden söz etmişti Baxter'e. Willow'a ancak ruhsal armağanlar gönderebilirdi, ama bir şekilde, Fırtınacı'nın anlamasını sağlamanın bir yolu olmalıydı...

Melek gelincik perisi helikopterini ileri doğru kaldırdı, sanki evini özlemiş bir melek gelincik perisi gibi hızlanarak, yükselerek gökyüzünün derinliklerine doğru hızla uçtu.

# BÖLÜM 7

Bulut, gökyüzünde dev bir mağara gibiydi, içerden aydınlatılmış, her biri kendi numaralı noktasında park etmiş melek gelincik perilerinin helikopterleri için bakım hangarı.

Baxter 35 numaraya indi, teknisyenlerin hava matkaplarının, perçin tabancalarının, dönen boru anahtarlarının gürültüsüne doğru bir adım atıp helikopterden çıktı.

Buranın eskileri bunların hiçbirinin gerekli olmadığını, helikopterlere yalnızca düşünceyle bakım yapılabileceğini, perilerin, eğer isterlerse helikopterler olmadan uçabileceklerini, ama pilotların ve teknisyenlerin, ölümlü oldukları zamanki gibi uçaklarla uğraşmaya bayıldıklarını, hiç kimsenin gelenekleri sorgulamadığını biliyordu.

"Hoş geldin," dedi Geoffrey, helikopter teknisyeni, burnuna makine yağı bulaşmıştı. "Çok geç kaldın."

"Özür dilerim."

"Buna gerek yok. Burada çok uzun zamandır kaygı duymuyoruz, korkarım nasıl yapıldığını unuttuk." Dikkatle pilota baktı. "Yorgun musun?"

"Baxter bu şakaya gülümsedi. "İstersem yorgun olabilirim, Geoff. Benim için bu kadar uzun zaman olmadı." Sözcüklerini kanıtlamak istercesine esnedi.

Teknisyen pervane göbeğine tırmandı, mutlu bir biçimde uçuş sonrası kontrollerine devam etti. "Buradaki emniyet telin kopmuş," dedi. "Pervaneye fazla yüklenmedin değil mi?"

"Emin değilim. Zor bir uçuştu. Bir sürü şey geldi başıma."

"Pervaneye fazla yüklendin."

Geoffrey bunu öyle sakin bir tavırla yazdı ki, Baxter merak etti, "Zararı nedir?"

"Hiç. Burada makineler bizim görebileceğimizden daha çok zarar görmezler. Ama ben pervaneyi değiştireceğim."

"Eğer bir şey olmamışsa..."

Teknisyen kontrole ara verdi, bıyıkları pervane direğinin yanından uzanarak melek gelincik perisine baktı. "Uçmayı seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum uçmayı. Uçmaya bayılıyorum."

"Dünyadan ayrıldığımız zaman sevgiler bizi terk etmezler," dedi Geoffrey. Helikopterden indi, alet kutusundan bir pense, bir boru anahtarı ve bir somun anahtarı çıkardı. "Sen helikopterle uçmayı seviyorsun, biz de onlar üzerinde çalışmayı seviyoruz."

Geoffrey altın pervaneleri dikkatli bir biçimde pervane standmın üzerine yerleştirirken, emniyet telini kesip bağlantı parçasından ayırdı, civataları çıkardı ve özenle standın üzerine yerleştirdi "Güç aktarma sistemi çok iyi," dedi ve sonra, biraz şaşkınlıkla, "içerdeki kavrama, gelincik metali erimiş..."

Bir süre sonra Baxter hangardan çıktı, Willow'u ve Daphne'yi düşünerek melek gelincik perisi alışveriş merkezine doğru yürüdü.

Ölüm, Baxter'in eşiyle olan ilişkisini bitirmemişti. Zaman içinde bu ikisi, birçok gelincik çiftin öğrendiği gibi, ölümün bir duvar değil bir kapı olduğunu öğrenmişlerdi. Her ikisi de, bir fani ve bir ruh, birbirlerinden gelecek mesajlar için imgelemlerini hep açık tutuyor ve hayal ettikleri şeylerin doğru olduğuna güveniyorlardı.

Başlangıçta, Daphne sanki Baxter'in sesini kendi yaratıyormuş, mesajları zihninde kendi uyduruyormuş gibi hissetti. Zaman içinde çalışarak ve hiç aklından bile geçmeyecek bilgilere ulaşarak kuşkularını kafasından attı.

Daha sonra, artık yas tutmayarak, Daphne, Baxter'in melek gelincik perisi olma tercihiyle neredeyse onun kadar heyecanlandı. Fırtınacı ve Strobe'la ilgili görevinden haberi vardı ve sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Daphne, gözleri kapalı, kürkü düzgün, rahat bir şekilde otururken kendi yüreğiyle Baxter'inkine bağlanabileceğini anladı. Zamanla bu kolaylaştı.

Baxter'a, en büyük torunlarının, Budgeron'un, Manhattan'da başarılı bir garson olduğunu, öykü yazmaya başladığını söylemişti. Karşılığında, Baxter'in, en küçük torunları Willow'un bir gün öğretmen olacağı haberiyle çok mutlu oldu.

Ama küçük Willow, büyükbabasının ölümünden sonra, üzüntüden Daphne kadar kolay sıyrılamamıştı.

Daphne ve Baxter birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı, her güneşli günde, evin arkasındaki bahçeye çıkıyorlar, Baxter oyuncak helikopteri uçururken, torunu kucağında oturuyordu.

Ölüm bir duvar değil, bunu öğrenmişti Baxter, ama acı ve keder öyle. Ara sıra gördüğü düşler dışında, kalbi kırık küçük torununa tek bir mesaj bile gönderememişti. Düşler unutulur. Torununun o hayat doluluğunu nasıl da özlemişti!

Willow'un çok hoşuna gidecek oyuncaklara bakarak alışveriş merkezinin koridorlarında yürüdü. Manevi dünyayı anlamaya yönelik küçük bir kutunun önünde uzun bir süre düşündü, sonunda Willow'un böyle bir armağan için henüz çok küçük olduğuna karar verdi.

Renkli şişelerin olduğu bir tezgah ilişti gözüne: gelişmiş psişik güçler. İhtiyacı olan tüm psişik güçlere sahip zaten diye düşündü. Az önce gördüğü o ruhsal kavrayış kutusu olmadan bir sürü psişik şişe bir lütuf değil, bir lanet olurdu.

Çıkmak üzereyken, tam önündeki tezgahta, hava kadar berrak sıradan bir kremle dolu bir kavanoz gördü: zaten var olan şeyi görme yeteneği.

Birden heyecanlandı. Mükemmel! Kavanozu hemen kaptı, hiç düşünmeden satın aldı, koşarak düşünceleriyle kurduğu, ırmağa bakan bir tepedeki saz damlı küçük evine gitti.

Baxter gökyüzünü seviyordu, ama bu küçük evi de seviyordu. Aşağıdaki çayırlara ve ırmağa doğru alçalan, uzun çimenlerle kaplı yamaç insanda uçma isteği uyandırıyordu.

Kendini hamağa attı, gözlerini kapadı, zihninde Daphne'nin görüntüsünü canlandırdı. Çok güzeldi. Gökyüzünde ve aynı zamanda eşiyle birlikte!

"Sen olduğunu anladım," dedi Daphne zihninden. "Ben de tam seni aramak üzereydim."

Bir süre her iki dünyanın işlerinden konuştular. Baxter fırtınadaki serüvenlerini anlattı, her ayrıntıyı, Geoffrey'den aldığı dersi, sevgilerimizin bir dünyadan ötekine geçerken kaybolmadığını da. Buna karşılık, Daphne, çocuklarından ve torunlarından, büyükbabasının ölümüne çok üzülen Willow'a özellikle dikkat ettiğinden söz etti.

"Onun için küçük bir armağan buldum," dedi Baxter, Daphne'ye kavanozdan ve kremden söz etti, belki bu armağanın Willow'un zaten sahip olduğu şeyleri görmesine yardımcı olabileceğini, onu neşelendirebileceğini söyledi.

Bu ruhsal armağanın, Daphne'ye, sevgiye sarılı olarak, çok kolay ulaşabileceğine karar verdiler. "Ama," diye sordu Baxter, "onu senden Willow'a nasıl ulaştırabiliriz?"

Sustular, her ikisi de bulutlar kadar hafif, birbirlerine yürekleriyle dokunarak.



"Bir krem, öyle mi?"

"Bir çeşit krem. Yumuşak, pürüzsüz hava gibi."

Kısa bir düşünme anından sonra: "Niye, Bax, çok kolay bu! Onu sana ait bir şeyin üzerine sürerim, iyice yediririm, sonra oynaması için Willow'a veririm."

"Bana ait bir şey?"

"Senin eski fularlarından birine olabilir, buna bayılacaktır, ya da bir şapkaya, bir sürü şey var..."

Baxter, birden anımsadı. "Şapka olmaz, Daph. Benim kaksım ve gözlüklerim. Garajda kapının yanındaki askıda duruyorlar. Willow'a benim eski yumuşak, uçuş kaskımı ve gözlüklerimi ver!"

"Üzerinde uçak yağı var. Oyuncak helikopterin yağını değiştirdiğin günü anımsadın mı, hani Willow, 'Büyükbaba, yağı değiştirmek için neden gözlüğünü ve kaksını takıyorsun?' diye sormuştu sana."

Baxter güldü. "Daha iyi işte! O günü anımsamak, Willow'un özgüllüğüne yardımcı olacaktır. Gözlükler yardımıyla gerçeği görecektir. Acıyla mutlu olmayı, kederle neşelenmeyi. Hattâ belki büyükbabasını, tam yanı başında helikopterinin içinde. Ben onun yanındayken, burnunun üzerine konduğum zaman beni fark etmemesinden usandım artık, Daph!"

Böylece bu gizemli kavanoz, bir yaşam formuyla bir başka yaşam formu arasındaki sınırdan geçerek, ikisinin kurduğu plana göre, havacının kaskına ve gözlüğüne sürülmek ve en küçük torunlarına verilmek üzere Baxter'den eşine ulaştı.

Zaten var olanı görmek için bir armağan.

# BÖLÜM 8

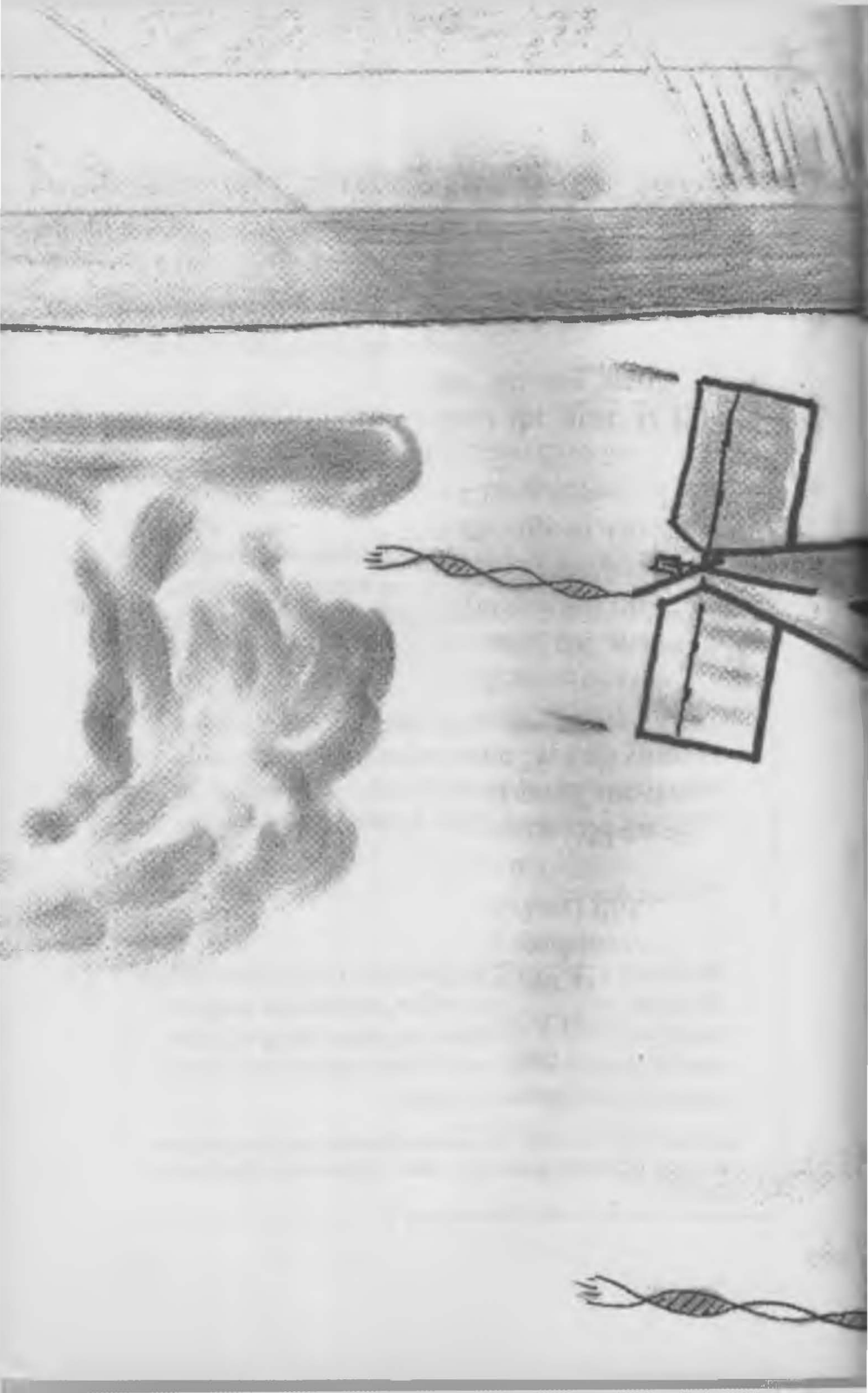
Gökyüzü, altında tepetaklak yuvarlanıyordu. Fırtınacı, açık kokpitli zirai uçağın ön koltuğundan arkasına bakmak için döndü, kendisini izleyen Strobe'un bakışlarıyla karşılaştı.

Yumuşak kumaş kasklar ve gözlükler takmışlardı, boyunlarındaki ipek fularlar rüzgârda uçuşuyordu. Fırtınacı iki kanatlıya dönüştürülmüş bu küçük uçağı tekrar döndürdü, gülerek kontrol çubuğunu bıraktı, iç telefon düğmesine bastı.

"Geliyor, Strobe!'

Bu, Strobe' a bir şaka ve bir sınamaydı. Uçağın sahibi kendi uçağını ters takla attırıp tekrar düzleştirerek dengeler miydi, ya da kontrol çubuğunu geri çekerek aşağı doğru bir split–S* yapıp kaçabilir miydi? Birincisinde hiç irtifa kaybı olmazdı, ikincisinde ise çok olurdu.

* Uçuş sırasında, dönerken ters yuvarlanıp kontrol çubuğunu geri çekerek aşağı yönelmek ve bir yarım daire çizerek tekrar düzleşmektir. (Çev. n.)



"Bak sen, teşekkürler, Fırtınacı!" Strobe, uçak baş aşağı uçarken, bir saniyeden daha kısa bir süre için tereddüt ettikten sonra Fırtınacı'nın kendisine bıraktığı kontrolü aldı, aynı şekilde uçmayı sürdürdü, uçak yuvarlanırken ters yön dümenini devreye soktu, uçağı yavaşça ters çevirerek düzleştirip hizaladı.

Sonra uçağın burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı. Hava hızı neredeyse sıfıra yaklaşmışken, kontrolleri salıverdi, Fırtınacı'ya misilleme. "Al, sıra sende canım!"

"Ne kötü kalpli bir gelincik!" Fırtınacı güldü, kontrol çubuğunu pençesiyle kavradı, tam istikamet vererek yavaşça ileri doğru itti. Uçak ağırlıksızmış gibi dönmeye başladı, burnu dümdüz aşağıya ve yukarıya doğru salınarak havada asılı kaldı.

Fırtınacı jikleyi geri çekti, tekrar hız kazandığında burnu yukarı kaldırdı ve uçağı bir kez daha döndürdü. "Senin bu çift kanatlıya bayıldım, Kaptan!"

Tıpkı daha önceki bir öğleden sonrayı, Fırtınacı'nın evinin yanındaki güneş mavisi gölden kaldırdıkları deniz uçağında geçirdikleri gibi, bu öğleden sonrayı da burada gökyüzünde, birlikte, Strobe'un çift kanatlı uçağında paylaşmışlardı.

Yere indikten sonra, "Ben gitmek zorundayım, Fırtınacı," dedi Strobe, hangardaki zirai uçağın motoru soğurken metalin çıkardığı hafif tıkırtılar duyuluyordu.

Fırtınacı, "Whither'e mi?" diye sordu, duygularını kendine saklayarak.

"Florida. F–Triple–Yedi'yi oraya götürmem gerek, sonra Stilton'u Orlando'dan Melbourne'a, sonra da St. Petersbourgh'a uçuracağım."

"Stilton o dev uçağı Orlando–Melbourne–St. Pete mi uçuracak? Strobe, Stilton bunu helikopterle yapabilir. Limuziniyle de yapabilir!"

Strobe gülümsedi. "Pardon," dedi. "Stilton, Orlando'dan Avustralya'daki Melbourne'a sonra da Rusya'daki St. Petersburgh'a uçuyor. Limuzin bunun için pek uygun olmaz."

Fırtınacı gülerek başını eğdi. "Şey, özür dilerim!"

Şimdi artık iyi dosttular, Fırtmacı ve Strobe. Ayrı oldukları zaman birbirlerini özlüyorlardı.

# BÖLÜM 9

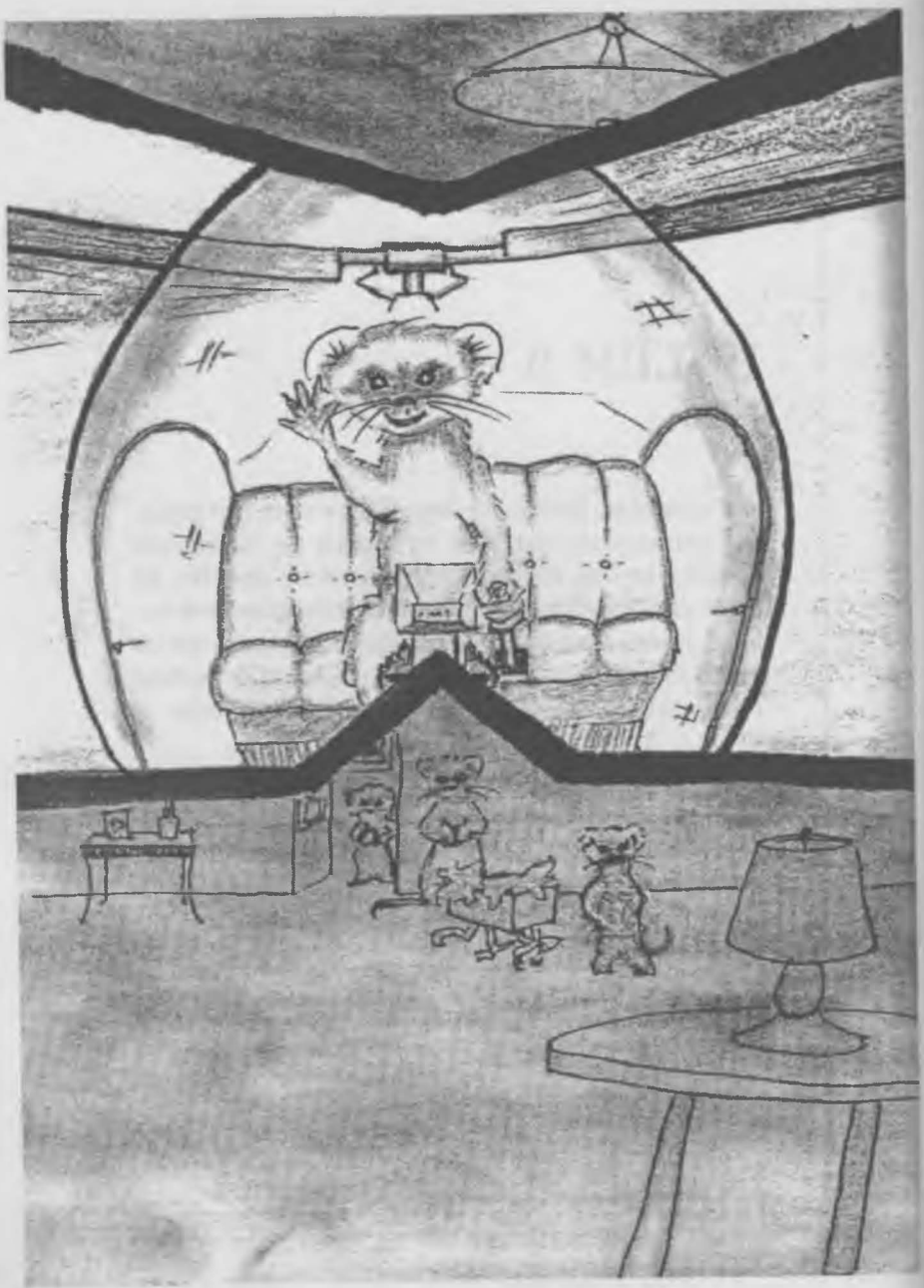
Büyükbabası öldüğünden beri, Willow onun kurt şapkasını takıyordu hep, belki bu korkunç şey bir biçimde kendisini kayıtsız dünyaya karşı koruyabilir diye. Bu, gri renkli yumuşak kumaştan yapılmış dişlerini göstererek hırlayan, gözleri siyah düğmelerden, ağzı ardına kadar açık bir kurt kafasıydı. Ve içinde küçük Willow, tahtadan yapılmış keskin dişlerin ardından, hüzünle, dışarıyı gözetliyordu.

O Cumartesi, Daphne ziyarete geldiğinde, gözlerinde sık görülmeyen bir kıvılcımla, Willow'un yüzü ışıldadı.

Babası kapıyı açarken, "Büyükanne!" diye seslendi. Kucağa alınmak için pençelerini uzattı.

Daphne ensesine hafifçe vurarak oğlu Raja'ya selam verdi. Tutması için helikopter bulutlarına sarılı bir kutu uzattı ve yürüdü.

"İşte benim Willow–ağacım!"



Torununu kucaklayarak halının üzerinden aldı, havaya kaldırdı, burunları ve bıyıkları nerdeyse birbirine değecek kadar yakın tutarak ve sallayarak döndürdü. Baxter da, her ziyaretinde, onu böyle döndürür ve ufaklık neşe içinde haykırırdı.

Dönme sona erdiğinde, Willow başını büyükannesinin omzuna yasladı.

"Büyükbabam nerde?"

"Büyükbaba burada, seninle."

"Büyükbaba?" Yavru büyükbabasını aradı, kurt şapkası sağa sola döndü. Onu bulamadı ve gözlerindeki kıvılcım kayboldu.

Ne bağlılık, diye düşündü Daphne, bu ikisi arasındaki. Eşinin varlığını, olacaklar için duyduğu heyecanı hissediyordu.

"Willow," dedi, "Büyükbaba sana bir armağan gönderdi."

Kurt birden Daphne'ye döndü, Raja da öyle ve az ötedeki mutfaktaki eşi Skye da.

"Raj..." dedi Daphne.

Willow'un babası, renkli kurdelelerle bağlanmış paketi getirdi, kızının tam önünde halının üzerine koydu. Willow babasına ve büyükannesine baktı, sonra annesine. Sonra dönüp arkasına baktı. Büyükbaba saklanıyor olabilirdi.

Bir an duraksadı, sanki büyükbabasının varlığını hissediyor, ona göz kırpışını görüyor gibiydi: Haydi, Willow, aç şunu! Yeniden hediyeye döndü.

Kutuyu pençelerinin arasında tutarak kurdeleyi çözdü, kağıdı dikkatle açtı, kapağı kaldırdı. İçerdeki yumuşak kağıdı kenara ittiğinde, donup kaldı, Daphne'ye baktı. Sonra, sanki incitmeye korkarmış gibi uzandı, Baxter'in uçuş kaskını yağ lekeli eski kumaşından tuttu, bantlarının ucundan sarkan gözlüklerle birlikte kaldırdı.

"Büyükbaba..." Öyle sessizce fısıldadı ki, kimse duymadı.

Kurt şapkasını başından çıkardı, yere bıraktı.

Yardım almayı reddederek, Willow, kaskı kulaklarının üzerine kadar başına geçirdi, gözlükleri, tıpkı Baxter'in bir keresinde, oyuncak helikopterini yere indirirken yaptığı gibi gösterişli bir açıyla alnına yerleştirdi.

"Teşekkür ederim, Büyükanne!"

Sonra başına uzanıp gözlükleri gözlerine indirdi.

Şaşkındı. "Oh..."

Sonra birden yüzüne gülücükler yayıldı. "*Dok–dok!*" dedi. "Büyükbaba! *Dok–dok–dok!*"

Havaya sıçradı, pençelerini kanat gibi iki yana açtı, bir ip parçasının peşinden koşan bir yavru gibi odada koşuşturmaya başladı. Bir o yana fırlıyor, bir bu yana, sanki gelincik yavrusundan bir bebek helikoptere dönüşmüş gibi dok doklayarak koşuşturuyordu.

Skye, mutfaktan çıktı, gördükleri karşısında şaşkın bir biçimde Raja ile annesin yanına gelip durdu. Çok uzun bir zamandır, Willow zayıflıyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Oysa şimdi birdenbire, bu...

Willow için bu mucize falan değildi. Büyükbaba ondan ayrılamazdı, ayrılamayacak kadar çok seviyordu onu, bunu biliyordu. Eğer, içinden, onu yeterince çok çağırırsa, geri döneceğini biliyordu.

Gözlükleri gözlerine indirdiğinde, Büyükbaba karşısındaydı. Orada sevgili, şakacı yüzlü, neşeli gözlü, aynı yüz ifadesi ve aynı bıyıklarıyla Büyükbaba, pervanesi dok–dok diye dönen ışıl ışıl altın helikopterinin içinde oturuyordu.

"Willow!" diye seslendi, yanındaki koltuğa eliyle vurarak. "*Gel, uçalım, Willow!*"

Willow koştu, kapıdan içeri atladı, kollarını Büyükbaba'nın boynuna doladı. "*Büyükbaba!* Döndün, buradasın!"

"Aptal çocuk," diye karşılık verdi Baxter. "Hiç gitmemiştim ki! Ben hep seninleydim, şimdi de seninleyim!"

"Görmedim..."

Baxter, şakacıktan, kaşlarını çattı. "Ah, görmedin. Ama yüreğin ne diyordu?!!

"Büyükbaba beni seviyor! Beni hiç terk etmez!"

"Yüreğin biliyor, Willow, *yüreğin biliyor!*"

Sonra havalanıp yükseldiler, parlak pervaneler dok-dok-dok diye havayı yararak, divanın üzerinden ileri doğru fırladılar, kitap raflarının, tüm gelinciklerin bir arada olduğu aile resimlerinin yanından geçerken havayı titreştirerek, Willow Büyükbaba'nın kucağında, uçtular.

"Öğrenecek çok şey var, Willow-ağaç!"

"Tabii ki, Büyükbaba. Ben öğretmek için geldim."

Baxter dönüp dikkatle Willow'un yüzüne baktı, helikopter neredeyse ayaklı abajurla çarpışıyordu.

"Biliyor musun?"

Yavrusunu izlerken, Skye, Daphne'ye uzandı, sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi ona sarıldı.

Raja bu sahneye bakakalmıştı. "Anne, sen nasıl oldu da...?"

"Baban denemeye değer belki diye düşündü. Bunları meleklerin mağazasında buldu."

Willow'un hayata geri dönüşünü izlerken hiç kimse bunu garip bulmadı.

Yavru gelincik, gözlüklerin arkasından boş havaya bakarak, bu çılgın uçuşlarına son verdi. Sonra yavaşça döndü, bakışları kendisini izleyen büyüklerinin üzerine gelip kaldı. Sanki Willow büyüklerinin çevresinde gümüş ve altın ışıklar görüyor gibiydi, sanki anlıyor gibiydi, sanki imkansız sıradanlaşmıştı.

Gözlükleri, aynı kıvrak pençe hareketiyle alnına doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim, anneciğim ve babacığım, teşekkür ederim, Büyükanne." Teşekkür ederim Büyükbaba."

Bir şey değil, dediler sessizce.

Willow başını onay anlamında salladı. "Ben öğretmenim," dedi, o küçük sesiyle. "Ben öğretmen olabilir miyim, anne?"

Odada sessizlik oldu.

"Tabii ki öğretmen olabilirsin, canım Willow'um," dedi Skye. "Eğer yazgın böyleyse, eğer yeterince seversen ve öğrenirsen..."

"Ben bir öğretmenim."

Yavru, gözlükler alnında, odasına gitmek üzere döndü. Kurt şapkasını yerde bıraktı ve bir daha asla takmadı.

# BÖLÜM 10

Manhattan'a tepeden bakan, MusTelCo binasının en üst katındaki ofisinde, dünyanın en zengin gelinciği koltuğunu geriye doğru yasladı, kente yukardan bakmak için koltuğunu yavaşça çevirdi.

Yüzünde gizli bir gülümsemeyle, "Şimdiye kadar hiçbir şey istemedin," dedi arkadaşına. "Tanıştığımızdan beri, Strobe, hiçbir isteğin olmadı benden."

Pilot, aynı manzarayı seyrederek, tam karşısında oturuyordu. Koltuğun arkasından Stilton'un kulaklarının tepesini görebiliyordu, döndü. "Doğru değil. Her zaman bir şeyler istedim. En iyi uçakları, en iyi pilotları, en iyi teknisyenleri istedim..."

"Bunlar istek değil, bu senin işin. Senin hayatın ve benimki, bir MusTelCo uçağına binen her gelinciğin hayatı, hepimiz senin pençelerindeyiz. Ben en iyisini beklerim."

Stilton yine döndü, pilota doğru koltuğunu yavaşça çevirdi.

Strobe onun gözlerinin içine baktı. "Ama şimdi istiyorum. Dünyanın pilotlara ihtiyacı var, çünkü uçuşlara ihtiyacı var. Çocuklar gerçeği ve yanlışı görmeyi hak e· iyorlar ve bunu ancak uçtuklarında görebilirler. Kendilerini nasıl yöneteceklerini öğrenme hakkı! Çift kanatlı uçaklar uzun vadeli yatırımlardır, Stilton."

"Çocuklar için uçaklar." Yönetim kurulu başkanı ve genel müdür kalemini kaldırdı, antetli bir not defterine bir doğru çizdi. "Sen ülkenin her yerinde çocukların gelebileceği, eski zirai uçakları elden geçirebileceği, uçmayı öğreneceği merkezler kurmayı öneriyorsun. Başka şirketleri bu merkezleri desteklemeye teşvik edeceğini söylüyorsun. Ve bu bize para kazandıracak... nasıl?"

Strobe gülümsedi. Bu soruyu kaç kez duymuştu.

"Bize para kazandıracak olan, Stilton, ikinci çizgi: Çocuklar için Uçaklar – bir MusTelCo Uçuş Merkezi. MusTelCo, gökyüzünü seven tüm o çocuklara yatırım yapıyor, hepimizin geleceğine yatırım yapıyor. MusTelCo çocuklara uçuş sevgisini aşılıyor, ki aksi halde bu çocukları hepsi... MusTelCo sevgi demektir, Stilton! MusTelCo serüven demektir!"

"Ve bu seni mutlu edecek?"

"Hayır. Ben zaten mutluyum." Strobe, altın ve gece rengi çizgili fularına dokundu. "Bunu istiyorum, çünkü bu benim en doğal hakkım ve bu şirket için müthiş bir şey– biz geleceğin ruhuyuz demek için değil, bunu herkese göstermek için!"

Bu kara gözler, dünyanın dört bir yanındaki gelinciklere yabancı olmayan bu yüz... Stilton arkadaşına baktı. "Söylesene, Fırtınacı senin bu planın hakkında ne düşünüyor?"

Kaptan pilot patronuna gülümsedi. "Bu onun fikri. Bunu hiç kabul etmiyor. 'Bu fikri kimin bulduğu önemli değil – önemli olan bu fikri gerçekleştirmek!' "

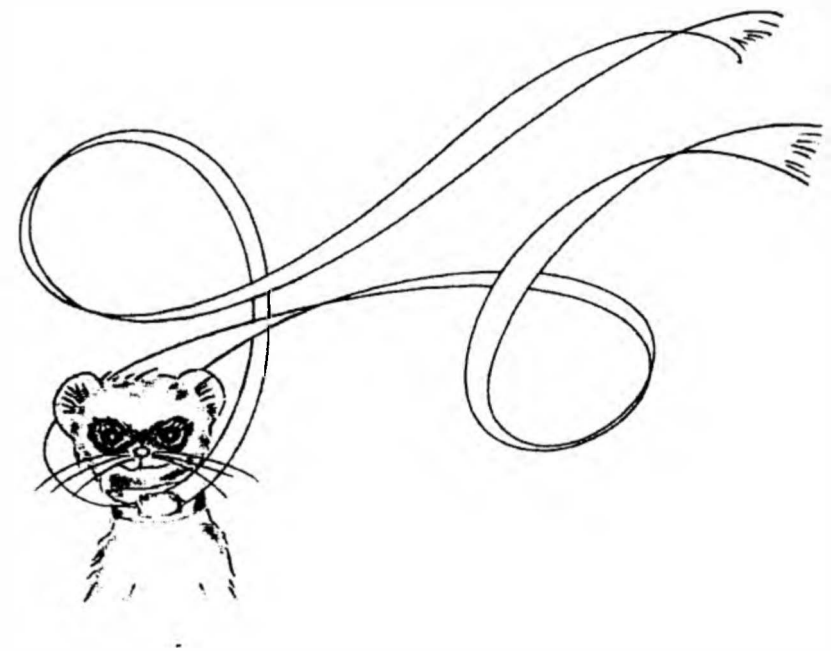
Başkan kalemini yavaşça yerine koydu. Uzun zamandır arkadaştılar. Kolejden, Strobe hayata havada başlamak üzere okulu bıraktığından beri. Tüm bu süre boyunca ikisi de evlenmedi, Strobe "bir burada–bir yok" uçuş planı yüzünden, Stilton, camdan MusTelCo dağının zirvesinde ulaşılamaz olduğu için.

Strobe, artık kendine bir eş buldu, diye düşündü Stilton. Sonunda. Bir kez daha arkadaşı için içi mutlulukla dolarak gözlerini kapadı. Keşke aynısını ben de yapabilseydim. Onu görmeye çalışıyorum, hayal etmeye çalışıyorum, ama her şey bulanık.

"Öyleyse iş bitmiştir," dedi başkan. "Haydi ilk yüz zirai uçakla işe başlayalım. Şirketin serüven ve sevgi olduğunu göster bana ve gidip, bulduğun her kırık dökük uçağı alalım ve çocukları eğitmek için onları elden geçirelim. Ve bu arada fularları da unutma Strobe, onlar programın bir parçası."

Strobe pençesini kaldırıp burnunu kaşıdı. "Acaba bir öneride bulunabilir miyim....?"

"Katılıyorum. Orada MusTelCo yok. Ham ipek. Saf Beyaz. Uçmayı öğrenecek her çocuk, bunu sonsuza dek koruyacaklar, logoya ihtiyacımız yok."



İşte her şey böyle başladı. Fırtınacı ve Strobe, gökyüzündeki bir fırtınanın düşünceli kibarlığıyla bir araya getirildiler; kurnaz Stilton serüven ve sevgi üzerinden kazandı.

Çok geçmeden parlak renkli çift kanatlı uçakların sesleri gökyüzüne yeniden yayıldı, çocuklar, serin şafaklarda burunları ve bıyıkları üşüyerek, fularları rüzgârda uçuşarak yükseklerdeki mavi gökyüzü ülkesini tanıdılar. Cesareti, göze almayı ve öz–güveni, bulutların arasında olduğu kadar yaşam mücadelelerinin ve sınavlarının arasında yol almayı da öğrendiler. En doğal haklarıyla yüzleşmeye, öğrendiklerini paylaşmaya, kendilerine verilen armağanları başkalarına vermeye hazır olarak bu serüveni tamamladılar.

Dünya, iki gökyüzü aşığının aşkıyla değişti. Görünenin hemen ötesindeki boyuttan, artık anıların ötesinde kalan ölümlüler için rastlantılar ayarlayan melek gelincik perilerini de sayarak, daha çok aşklarla değişti.

Fırtınacı bir kez Strobe'u bulunca, kuşkusuz, zaman içinde, kendi gibi bir Columbian, bir öğretmen olan Willow'u da buldu.

Onların nasıl karşılaştıkları ve dünyanın bir kez daha nasıl değiştiği ise bir başka öykü.



# GELİNCİK GÜNCESİ

## Havacı Gelincikler Gökyüzünde

Enerjinin patronu Esther, Yosemite Döngüsü serbest kaldığında, Sierra'nın üzerindeki helikopterinden soğukkanlı bir uyarı gönderdi. "Tüm melek gelincik personelinin dikkatine, üç-beş-beş yönünde on gücündeki bir patlama, yukarda sekiz gücündekiyle birleşti. Tüm birimler patlamaya kadar güvenli uzaklıkta kalsın." Sonra, ufukta ateş bulutlarını görerek: "İşte geliyor! Half Dome tam üstünüze doğru geliyor."

Nimble'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, helikopteri döndürüp kuzeye daldı. "Haydi, uzaklaşalım buradan, Prestor!"



ISBN:975-8876-04-X